

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 99

I Legislatura

Barcelona, 11 d'octubre de 1982

SUMARI

I. TEXTOS APROVATS

A. LLEIS I ALTRES NORMES

— Llei per la qual es regula el procediment per al Canvi de Nom dels Municipis de Catalunya. Aprobada pel Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

3875

— Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Aprobada pel Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

3876

B. RESOLUCIONS I MOCIONS

b) Mocions

— Moció 29/I del Parlament de Catalunya sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor. Aprobada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

3879

— Moció 30/I del Parlament de Catalunya sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals. Aprobada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

3880

— Moció 31/I del Parlament de Catalunya, sobre els incendis forestals. Aprobada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

3880

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

D. PROPOSICIONS DE LLEI

— Proposició de Llei sobre Alta Muntanya (Reg. 3860). Pròrroga del termini de presentació del Dictamen de la Comissió.

3881

G. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

— Proposició no de Llei sobre la creació del Patronat de Turisme de Catalunya, presentada pel G. Socialista (Reg. 4807).

3881

I. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

b) Referència de les interpellacions formulades

3882

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPELLACIONS

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor (Reg. 4371), presentada pel G.p. del

PSUC (Reg. 4532). Esmenes presentades pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialista, d'Esquerra Republicana i de Centristes (Reg 4809). 3883

J. PREGUNTES

1. PREGUNTES A RESPONDRE ORALMENT DAVANT EL PLE

a) Preguntes que s'anuncien

— Pregunta al Consell Executiu sobre el condol per la mort de Rafael Vidiella, que formularà el Diputat I. Sr. Xavier Folch, del G.p. del PSUC (Reg. 4797). 3883

b) Referència de les respostes a preguntes formulades 3883

3. PREGUNTES A RESPONDRE PER ESCRIT

a) Preguntes que es formulen

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme sobre consignacions en matèria de turisme, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4788). 3884

— Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de l'Escola d'Hoteleria i Turisme de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4789). 3884

— Pregunta al Consell Executiu sobre les subvencions oficials per a turisme a través del Fons d'Acció Concertada, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista (Reg. 4790). 3885

b) Respostes a preguntes formulades

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del riu Ter, formulada pels Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 4631; BOPC, 96, 3746). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 4804). 3885

— Pregunta al Consell Executiu sobre el servei d'ordenació farmacèutica, formulada pel Diputat I. Sr. Luis A. García, del G. Socialista (Reg. 4673; BOPC, 96, 3746). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (Reg. 4794). 3885

— Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions als centres privats de Batxillerat (Reg. 4625; BOPC, 95, 3648). Pregunta al Consell Executiu sobre l'atorgament de noves subvencions a centres docents privats d'EGB (Reg. 4627; BOPC, 95, 3649), formulades per la Diputada I. Sra. Teresa

E. Calzada, del G.p. del PSUC. Addenda a les respostes de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4836). 3888

K. ALTRES PROCEDIMENTS

3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

— Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei d'Harmonització del Procés Autonòmic. Alegacions que formula el Parlament. 3894

III. INFORMACIÓ

b) Activitat parlamentària

b.1) Reunions tingudes i qüestions tractades 3914

b.2) Relació de documents entrats a la Cambra 3914

c) Composició dels òrgans de la Cambra

— Adscripció del Diputat I. Sr. Salvador Sunyer, del G. Socialista, a la Comissió d'Alta Muntanya. 3916

— Adscripció del Diputat I. Sr. Luis Andrés García, del G. Socialista, a la Comissió de Reglament. 3916

— Adscripcions d'I. Srs. Diputats del G. Socialista a diverses Comissions. 3916

e) Comunicacions del Govern

— Informe sobre l'acompliment del Primer Pla d'Obres Públiques de Catalunya, corresponent al segon trimestre del 1982 (BOPC, 98, 3848). Addenda. 3916

— Documentació relativa a la Resolució 64/I del Parlament de Catalunya sobre les places de nova contractació, presentada per l'H. Sr. Conseller de Governació. 3918

— Estats de desenvolupament i d'execució del Pressupost de la Generalitat, referits al 30 de juny de 1982, presentats per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances. 3918

— Resolucions del Departament d'Ensenyament sobre les substitucions de centres escolars públics de Batxillerat i de Formació Professional, presentades per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament. 3919

— Estudi agronòmic sobre la viabilitat de la transformació en regadius dels secans de les comarques de la Segarra i de les Garrigues, presentat per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 3921

h) Rectificacions per error tipogràfic 3922

IV. ÍNDEX DE TRAMITACIONS 3923

I. TEXTOS APROVATS

A. LLEIS I ALTRES NORMES

LLEI PER LA QUAL ES REGULA EL PROCEDIMENT PER AL CANVI DE NOM DELS MUNICIPIS DE CATALUNYA

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT, EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA
5 D'OCTUBRE DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Llei per la qual es regula el Procediment per al Canvi de Nom dels Municipis de Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982 (DSPC, 113).

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

Heribert Barrera

President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha debatut el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local referent al Projecte de Llei per la qual es regula el Procediment per al canvi de Nom dels Municipis de Catalunya.

Finalment, el Ple del Parlament, en virtut del que estableix l'article 33.1 de l'Estatut d'Autonomia, i d'acord amb l'article 99.2 del Reglament del Parlament, ha aprovat per majoria la Llei de Catalunya següent:

LLEI PER LA QUAL ES REGULA EL PROCEDIMENT PER AL CANVI DE NOM DELS MUNICIPIS DE CATALUNYA

Els noms de lloc són una part essencial del patrimoni d'un poble i contenen elements importants de la seva història i tradició. Per això, en èpoques d'opressió els topònims són sovint deformats, i el restabliment de llurs formes tradicionals constitueix el recobriment d'un dels principals senyals d'identitat del poble.

La Generalitat de Catalunya, el 20 d'abril de 1931, encomanà per decret a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans la revisió del nom dels municipis de Catalunya quant a l'ortografia i el restabliment de la forma catalana dels que havien estat castellanitzats. El 1939 els noms d'aquesta llista foren novament sotmesos a deformacions ortogràfiques i a adaptacions al castellà, i el nom dels municipis que han resultat d'agregacions o de segregacions de nuclis de població del 1939 ençà presenta sovint formes arbitràries, allunyades de la tradició catalana.

Es fa necessari, doncs, de promulgar una norma que ens per-

meti, tot respectant l'autonomia municipal en aquesta matèria, l'aplicació efectiva d'una toponímia correcta als municipis de Catalunya.

Per tant, fent ús de la iniciativa que l'article 32 de l'Estatut d'Autonomia atorga al Consell Executiu, es presenta la Llei següent:

Article 1

Només es podrà canviar el nom d'un municipi si així ho acorda el seu ajuntament, en els termes que regula aquesta Llei.

Article 2

L'acord de la corporació municipal serà adoptat, previ un període d'informació pública d'un mes, en una sessió extraordinària convocada amb aquest fi i caldrà, perquè sigui vàlid, el vot favorable de les dues terceres parts dels regidors presents.

En tot cas, el nombre de vots favorables no podrà ésser inferior al de la majoria absoluta del nombre legal de membres del consistori.

Aquest acord municipal ha d'ésser tramès al Departament de Governació en el termini de sis dies a comptar a partir de l'endemà d'haver estat adoptat.

Article 3

1. A proposta del Conseller de Governació, el Consell Executiu de la Generalitat resoldrà sobre l'acord municipal en un termini de tres mesos. La resolució del Consell Executiu podrà ratificar l'acord municipal o bé anul·lar-lo, però en cap cas no modificar-lo.

En cas d'anul·lació haurà de fer-ho d'acord amb el que especifiquen els apartats 2 i 3 d'aquest mateix article.

2. Dins els quinze dies següents d'haver-li estat comunicat l'acord, el Departament de Governació podrà decretar-ne, mitjançant una resolució motivada, la suspensió només si considera que la nova denominació acordada per l'ajuntament és susceptible d'ésser confosa amb la d'algun altre municipi, o que conté incorreccions lingüístiques o que no s'adiu amb la toponímia catalana.

3. Si es decreta la suspensió a què es refereix l'apartat anterior, l'expedient haurà d'ésser resolt pel Consell Executiu de la Generalitat, previ informe de les institucions científiques idònies i audiència dels ajuntaments afectats.

4. Si la Conselleria de Governació o el Consell Executiu de la Generalitat no exerceixen en els terminis previstos les accions o no prenen les resolucions regulades en aquest article, l'acord municipal serà vàlid i eficaç a tots els efectes.

Article 4

1. El Consell Executiu, a proposta del Conseller de Governació, podrà proposar als municipis les rectificacions de noms que consideri convenients.

2. A proposta del Consell Executiu i per tal de diferenciar cada localitat de les seves homònimes a Catalunya, el ple de l'ajuntament corresponent haurà d'aprovar un signe complementari al nom del municipi.

3. El ple de l'ajuntament haurà de pronunciar-se en un termini màxim de tres mesos sobre les propostes de rectificació que li faci el Consell Executiu de la Generalitat. En aquests casos s'haurà d'aplicar el procediment establert en els articles 2 i 3 d'aquesta Llei.

Disposició Addicional

El Departament de Governació de la Generalitat publicarà anualment la llista oficial dels municipis de Catalunya.

Disposició Transitòria

Mentre no serà aprovat definitivament el canvi, els municipis conservaran el nom actual, per bé que en la seva expressió catalana.

Disposicions Finals

Primera

S'autoritza el Consell Executiu perquè dicti les disposicions necessàries per al desenvolupament i l'aplicació d'aquesta Llei.

Segona

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Disposició Derogatòria

Queden derogades totes les disposicions que s'oposen al que estableix aquesta Llei.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President del Parlament
Heribert Barrera

LLEI DE CREACIÓ DE L'INSTITUT CARTOGRÀFIC DE CATALUNYA

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA
5 D'OCTUBRE DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982 (DSPC, 113).

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha debatut el Dictamen de la Comissió de Política Territorial referent al Projecte de Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya i les esmenes presentades pels Grups parlamentaris.

Finalment, el Ple del Parlament, en virtut del que estableix l'article 33.1 de l'Estatut d'Autonomia, i d'acord amb l'article

101.3 del Reglament del Parlament, ha aprovat la Llei de Catalunya següent:

LLEI DE CREACIÓ DE L'INSTITUT CARTOGRÀFIC DE CATALUNYA

Article 1

Es constitueix l'Institut Cartogràfic de Catalunya com a organisme autònom comercial, industrial i financer, adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb la finalitat de dur a terme les tasques tècniques de desenvolupament de la informació cartogràfica en l'àmbit de les competències de la Generalitat de Catalunya.

Article 2

L'Institut Cartogràfic de Catalunya gaudirà de personalitat jurídica pròpia, autonomia administrativa i econòmica i plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats.

Article 3

1. Són funcions de l'Institut Cartogràfic de Catalunya:

a) L'elaboració, reproducció i difusió de treballs cartogràfics de base.

b) La creació, estructuració i organització de la Cartoteca de Catalunya, la qual coordinarà la recollida i estudi de la documentació geogràfica i cartogràfica existent, i s'encarregarà de la seva conservació i difusió directament o en col·laboració amb altres entitats públiques o privades.

c) La formació d'un banc de dades cartogràfiques amb la finalitat d'utilitzar sistemes automàtics en el traçat de la cartografia.

d) La coordinació tècnica dels treballs cartogràfics que facin entitats públiques i privades, si s'escau, i la col·laboració amb organismes públics i entitats privades d'anàloga finalitat.

e) La coordinació dels seus treballs cartogràfics amb els organismes d'anàloga finalitat al nivell d'Estat.

f) La publicació i difusió dels treballs realitzats per l'Institut que es jutgi convenient pel seu interès públic, científic o d'una altra naturalesa.

2. L'Institut realitzarà els serveis cartogràfics de caràcter oficial i d'interès general per a la Generalitat amb càrrec al seu propi pressupost, i amb aplicació als crèdits pressupostaris dels diferents Departaments si es tractés de treballs específics d'interès per a un d'aquests.

3. Sens perjudici de l'actuació prevista en el paràgraf anterior, la qual en tot cas tindrà caràcter preferent, l'Institut podrà, a més, realitzar estudis i treballs encomanats o sol·licitats per entitats públiques o particulars, mitjançant la contraprestació que a aquest efecte es concerta.

Article 4

1. Per a l'exercici de les seves funcions l'Institut Cartogràfic de Catalunya podrà:

a) Fer convenis amb els organismes competents, especialment amb les entitats locals que hagin de coadjuvar, per raó de la seva competència, al millor èxit de la seva gestió.

b) Formar consorcis amb altres entitats públiques per al desenvolupament de les finalitats pròpies de l'activitat cartogràfica.

c) Crear societats anònimes, així com participar en qualssevol altres societats constituïdes amb limitació de les responsabilitats per ens públics o particulars per al desplegament de finalitats de naturalesa cartogràfica.

2. La creació de consorcis o societats anònimes o la participació o integració de l'Institut en les ja constituïdes haurà d'ésser autoritzada pel Consell Executiu de la Generalitat.

Article 5

1. Correspon al Parlament de Catalunya aprovar el pressupost de l'Institut.

2. Correspon al Consell Executiu de la Generalitat:

a) Aprovar les disposicions adequades per a la coordinació dels treballs cartogràfics a Catalunya, en el marc de les seves competències.

b) Aprovar el projecte de pressupost.

c) Dictar les normes adequades per a exercir el control de caràcter econòmico-financer i d'eficàcia de l'Institut en el marc de les disposicions generals aplicables a la Generalitat.

Article 6

1. L'Institut Cartogràfic de Catalunya es regirà pels òrgans següents:

a) Consell Rector.

b) Direcció.

c) Comissió Tècnica.

2. L'Institut disposarà, a més, dels serveis interiors que es determinin reglamentàriament.

Article 7

1. El Consell Rector serà format pel President, el Vice-president, els Vocals i el Secretari.

2. Serà President el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. El Vice-president serà designat pel Conseller, d'entre els representants del punt 3, apartat a), d'aquest mateix article, auxiliarà el President en les seves funcions i el substituirà en els casos d'absència o impossibilitat.

3. Els Vocals del Consell seran els següents:

a) Un representant de cada un dels Departaments d'Economia i Finances, d'Indústria i Energia, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Governació, el Director General d'Estadística, el Director General d'Urbanisme, el Director General de Política Territorial i el Director General de Carreteres.

b) Quatre Vocals representants de les corporacions locals. El procediment de designació es determinarà reglamentàriament.

c) Dos Vocals de lliure designació pel Consell Executiu entre persones d'acreditada competència en el camp de la cartografia.

d) El Director de l'Institut.

4. El Secretari serà designat pel Consell Rector, a proposta del seu President.

Article 8

1. El Consell Rector ostenta les més àmplies facultats en l'actuació, la gestió i la representació de l'Institut.

2. Les deliberacions del Consell seran presidides i dirigides pel seu President. Perquè les deliberacions o els acords del Consell siguin vàlids cal la presència, si més no, de la meitat més un dels seus membres.

3. Els acords es registraran en el llibre d'actes amb la firma del President i del Secretari.

Article 9

1. A) Correspon al Consell Rector elaborar i proposar:

a) El pla anual de treball i gestió.

- b) Els pressupostos de l'Institut.
- B) Correspon al Consell Rector conèixer i informar:
 - a) L'administració dels recursos que integren el patrimoni de l'Institut.
 - b) Tots els afers relacionats amb la competència de l'Institut.
- 2. El President del Consell tindrà les atribucions següents:
 - Primer: Ostentar la representació del Consell.
 - Segon: Convocar-ne les reunions, assenyalant lloc, dia i hora de celebració i ordre del dia d'aquestes.
 - Tercer: Presidir i dirigir les deliberacions i dirimir amb el seu vot de qualitat els empats.
 - Quart: Qualsevol que li sigui reglamentàriament atribuïda.
- 3. El Secretari aixecarà l'acta de les sessions i estendrà certificacions dels acords que s'hi hauran adoptat, autoritzant amb la seva firma les unes i les altres.

Article 10

- 1. El Director de l'Institut és nomenat pel Consell Executiu de la Generalitat a proposta del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Li corresponen la direcció de l'Institut i l'execució dels acords del seu Consell. Exercirà, a més, la direcció del personal.
- 2. El Director de l'Institut, per delegació del President del Consell Rector, mantindrà contactes amb els òrgans de l'Administració de l'Estat competents en la matèria i els proporcionarà informació sobre la cartografia realitzada o en curs d'execució.

Article 11

- 1. Sota la presidència del Director de l'Institut es constituirà una Comissió Tècnica, integrada per persones expertes en cartografia o que tinguin al seu càrrec serveis cartogràfics dependents d'entitats públiques del territori de Catalunya. La composició de la Comissió es determinarà reglamentàriament.
- 2. Correspon a la Comissió:
 - a) Assessorar l'Institut.
 - b) Elaborar criteris tècnics per tal de coordinar els treballs cartogràfics.
 - c) Proposar les mesures necessàries per a evitar que es produeixin repeticions de treballs o duplicitat de tasques.
 - d) Vetllar per la posada al dia i la conservació dels treballs cartogràfics d'importància general i permanent per a Catalunya.
 - e) Proposar les mesures precises i necessàries perquè la nomenclatura i la simbologia utilitzades per l'Institut siguin les mateixes en les entitats cartogràfiques que coordina.
 - f) En general, estudiar i proposar les normes necessàries per a impulsar i coordinar tots els treballs i estudis encaminats a l'execució de la cartografia d'interès per a Catalunya.

Article 12

- 1. Els recursos de l'Institut Cartogràfic de Catalunya seran els següents:

- a) Tots els que són actualment adscrits al Servei Cartogràfic del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.
- b) Els rendiments dels béns compresos en l'apartat anterior.
- c) L'assignació que es fixarà al pressupost de la Generalitat per al compliment de les finalitats de l'Institut i els crèdits que aquest utilitzi dels previstos en aquest pressupost per a l'execució de treballs cartogràfics.
- d) Els ingressos que obtingui pels estudis o treballs que realitzi en el desenvolupament de les seves funcions o per la venda de les seves produccions a organismes diferents de la Generalitat.
- e) Les participacions o els ingressos que procedeixin dels consorcis o societats en què intervingui, segons el que preveu l'article 4.
- f) Les subvencions, les aportacions o les dotacions que concedeixin al seu favor entitats o particulars.
- g) Tots els recursos no previstos en els apartats anteriors que puguin ésser-li atribuïts per disposició legal o reglamentària.
- 2. El pressupost de l'Institut serà anual i se subjectarà a les disposicions legals sobre els pressupostos dels organismes autònoms.
- 3. L'Institut gaudirà de les exempcions i beneficis fiscals de què gaudeix l'Administració de la Generalitat.

Article 13

La contractació d'obres, serveis i subministraments per l'Institut Cartogràfic de Catalunya en el desplegament de les seves funcions s'acomodarà a la legislació que serà aplicable en virtut del que disposa l'Estatut de Catalunya.

Article 14

- 1. Contra els actes administratius de l'Institut Cartogràfic de Catalunya seran procedents els recursos previstos en les normes de procediment administratiu aplicables a Catalunya, amb les peculiaritats que s'estableixen tot seguit.
- 2. Tots els actes administratius de l'Institut podran ésser objecte de recurs d'alçada davant el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, excepte els extraordinaris de revisió, els quals s'interposaran sempre davant el Consell Executiu de la Generalitat.
- 3. La interposició del recurs contenciós administratiu serà procedent segons el que estableix la Llei d'aquesta jurisdicció.
- 4. L'exercici d'accions civils i laborals es regirà per les normes de general aplicació i la reclamació prèvia s'adreçarà sempre al Consell Rector.

Disposició Addicional

- 1. S'incorporen a l'Institut Cartogràfic de Catalunya el personal i material del Servei Cartogràfic actualment dependent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.
- 2. El Consell Executiu i el Conseller de Política Territorial

i Obres Públiques, dins de l'àmbit de les seves respectives competències, dictaran les disposicions necessàries per a portar a terme en un termini de tres mesos la incorporació a què es refereix l'apartat anterior.

Disposicions Finals

Primera

El que estableix aquesta Llei s'entendrà sens perjudici de les competències que puguin correspondre a l'Administració central de l'Estat i, en especial, al Consejo Superior Geográfico, a l'Instituto Geográfico Nacional, al Servicio Geográfico del

Ejército de Tierra, a l'Instituto Hidrográfico de la Marina i al Servicio Cartográfico del Ejército del Aire.

Segona

El Consell Executiu de la Generalitat resta facultat per a dictar les normes necessàries per al desenvolupament i execució de la present Llei.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

El Secretari Segon
Felip Lorda

El President del Parlament
Heribert Barrera

B. RESOLUCIONS I MOCIONS

b) Mocions

MOCIÓ 29/I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, SOBRE ELS FETS ESDEVINGUTS A LA BARRIADA DEL BON PASTOR

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA
5 D'OCTUBRE DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Moció 29/I del Parlament de Catalunya, sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha debatut la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor (Reg. 4532), així com l'esmena presentada.

Finalment, d'acord amb allò que estableixen els articles 125 i 130 del Reglament, ha aprovat per unanimitat la següent

MOCIÓ

El Parlament acorda d'instar el Consell Executiu per tal que, en ús de les seves competències estatutàries, i respectant totalment la corresponent investigació judicial que s'està efectuant, investigui i després informi públicament de les eventuais responsabilitats i de les mesures que es puguin prendre sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor per assegurar raonablement la impossibilitat que es repeteixin.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

El Secretari Tercer
Enric Manuel-Rimbau

El President del Parlament
Heribert Barrera

MOCIÓ 30/I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, SOBRE LES INICIATIVES I ELS SERVEIS CONTRA ELS INCENDIS FORESTALS

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA
5 D'OCTUBRE DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Moció 30/I del Parlament de Catalunya sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha debatut la moció subsegüent a la interpellació al

Consell Executiu sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals (Reg. 4610).

Finalment, d'acord amb allò que estableixen els articles 125 i 130 del Reglament, ha aprovat per unanimitat la següent

MOCIÓ

El Parlament de Catalunya acorda que en el termini de tres mesos el Consell Executiu presentarà davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana informació detallada sobre l'aplicació de les directrius contingudes en el Pla de Serveis contra Incendis i de Salvament de Catalunya, incloent dins aquell termini la convocatòria preceptiva de la Comissió Nacional i de les Comissions de Brigada i de Parc establertes en el mateix Pla.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

El Secretari Quart
Ramon Espasa

El President del Parlament
Heribert Barrera

MOCIÓ 31/I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, SOBRE ELS INCENDIS FORESTALS

APROVADA PEL PLE DEL PARLAMENT EN SESSIÓ TINGUDA EL DIA
5 D'OCTUBRE DE 1982

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la Moció 31/I del Parlament de Catalunya, sobre els incendis forestals, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha debatut la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals (Reg. 4620).

Finalment, d'acord amb allò que estableixen els articles 125 i 130 del Reglament, ha aprovat per unanimitat la següent

MOCIÓ

El Parlament acorda d'instar el Consell Executiu perquè:

1. Prengui totes les mesures legals necessàries perquè no es canviï la qualificació dels terrenys afectats a causa dels incendis.
2. Independentment de la informació preceptiva sobre l'execució del Pressupost, adreci al Parlament una memòria específica de la materialització de les despeses i les inversions fetes fins ara en matèria de prevenció d'incendis.

Palau del Parlament, 5 d'octubre de 1982

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President del Parlament
Heribert Barrera

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓ**D. PROPOSICIONS DE LLEI****PROPOSICIÓ DE LLEI SOBRE ALTA MUNTANYA (Reg. 3860)****PRÒRROGA DEL TERMINI DE PRESENTACIÓ DEL DICTAMEN
DE LA COMISSIÓ D'ALTA MUNTANYA****PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, vista la sol·licitud presentada pel President de la Comissió d'Alta Muntanya (Reg. 4802), i d'acord amb l'article 84 del Reglament, ha acordat de prorrogar fins al dia 22 d'octubre de 1982 el termini de presentació del Dictamen de la Comissió d'Alta Muntanya a la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya (Reg. 3860), la qual cosa es fa avinent als Il·lustres senyors Diputats i als Grups parlamentaris.

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la damunt dita sol·licitud.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

Em plau de comunicar-vos que la Mesa de la Comissió d'Alta Muntanya, en relació amb els treballs de tramitació de la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya, ha acordat de demanar a la Mesa del Parlament, als efectes del que preveu l'article 39.2 del Reglament, la concessió d'una pròrroga de vuit dies del termini per a l'elaboració del Dictamen previst en l'article 96.2 del Reglament.

La dita sol·licitud es fonamenta en la impossibilitat de la Comissió per a enllestir el seu Dictamen dins el termini previst a causa de la necessitat d'esperar la nova composició definitiva de la Comissió i de la tinguda de sessions plenàries durant les dues darreres setmanes.

Palau del Parlament, 1 d'octubre de 1982

Ramon Sala i Canadell
President de la Comissió

G. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ**4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES****PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LA CREACIÓ DEL
PATRONAT DE TURISME DE CATALUNYA**

PRESENTADA PEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4807)

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha acordat de tramitar la Proposició no de Llei sobre la creació del Patronat de Turisme de Catalunya, presentada pel Grup Socialista (Reg. 4807).

Per donar compliment a allò que disposen els articles 89.2 i 129.2 i 3 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* la damunt dita Proposició i es fa avinent que els Grups parlamentaris disposen d'un termini de set dies hàbils, que finirà el dia 20 d'octubre de 1982, per a presentar-hi esmenes.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

En nom del Grup Socialista, fent ús d'allò que preveuen els articles 129 i 130 del Reglament de la Cambra, presento per a la seva tramitació davant el Ple la següent Proposició no de Llei.

Motivació

Les entitats públiques o privades subvencionades que es dediquen a la promoció exterior del turisme, la tutela i el control de les quals correspon a la Generalitat, continuen efectuant les seves tasques segons iniciatives i criteris individuals, o bé amb el grau de coordinació amb la Conselleria de Turisme que voluntàriament assumeixen. Això afavoreix una fragmentació d'esforços i recursos que perjudiquen la possibili-

tat d'endegar una política global i coherent de promoció turística a Catalunya.

Aquesta situació és més greu, si es té en compte que aquestes entitats utilitzen, gairebé exclusivament, fons públics per a dur a terme les seves tasques.

Donat que el Consell de Turisme de la Generalitat, pel seu caràcter estrictament consultiu, no pot corregir aquesta situació, entenem que cal crear un nou organisme que doni resposta satisfactòria a les necessitats plantejades. A aquest efecte proposem la següent

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

1. El Consell Executiu de la Generalitat, en el termini de 3 mesos a partir de l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei,

presentarà al Parlament de Catalunya un projecte de creació del Patronat de Turisme de Catalunya que substitueixi l'antic Consell de Turisme de la Generalitat.

2. El projecte de creació d'aquest Patronat inclourà els principis bàsics següents:

a) Caràcter d'organisme autònom de la Generalitat.

b) La composició dels seus òrgans representatius garantirà la presència equilibrada d'empresaris, treballadors i administracions públiques.

c) La seva funció fonamental serà l'execució de la promoció, informació i animació turística de Catalunya.

Palau del Parlament, 1 d'octubre de 1982

Eduardo Martín Tóval

I. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

b) Referència de les interpellacions formulades

— La interpellació al Consell Executiu sobre els gerents de l'àrea assistencial (Reg. 4539; BOPC, 92, 3557) fou formulada pel Diputat I. Sr. Ramon Espasa, del Grup parlamentari del PSUC, i

resposta per l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social, en el Ple del dia 5 d'octubre de 1982 (DSPC, 113).

2. MOCIONS SUBSEGÜENTS A INTERPELLACIONS

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE ELS FETS ESDEVINGUTS A LA BARRIADA DEL BON PASTOR (Reg. 4371)

PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4532)

ESMENA PRESENTADA PELS GRUPS PARLAMENTARIS DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ, SOCIALISTA, D'ESQUERRA REPUBLICANA I DE CENTRISTES (Reg. 4809)

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* l'esmena presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialista, d'Esquerra Republicana i de Centristes (Reg. 4809), a la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor (Reg. 4371), presentada pel Grup parlamentari del PSUC (Reg. 4532).

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

Esmena núm. 1

De modificació

G.p. de Convergència i Unió,
Socialista, d'Esquerra Republicana
i de Centristes

«Instar el Consell Executiu per tal que, en ús de les seves competències estatutàries, i respectant totalment la corresponent investigació judicial que s'està efectuant, investigui i després informi públicament de les eventuais responsabilitats i de les mesures que es puguin prendre per a assegurar raonablement la impossibilitat de la seva repetició.»

J. PREGUNTES**1. PREGUNTES A RESPONDRE ORALMENT DAVANT EL PLE****a) Preguntes que s'anuncien****PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT**

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, d'acord amb els articles 127 i 128 del Reglament, ha admès a tràmit la pregunta tot seguit especificada, perquè sigui formulada i resposta davant el Ple.

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar aquesta pregunta en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el condol per la mort de Rafael Vidiella, que formularà el Diputat I. Sr. Xavier Folch, del G.p. del PSUC (Reg. 4797).

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE EL CONDOL PER LA MORT
DE RAFAEL VIDIELLA**

QUE FORMULARÀ EL DIPUTAT I. SR.
XAVIER FOLCH, DEL GRUP
PARLAMENTARI DEL PSUC (Reg. 4797)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Folch i Recasens, Diputat del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que

sigui contestada oralment davant el Ple del Parlament de Catalunya.

Fa pocs dies ha mort a Barcelona, als 92 anys, Rafael Vidiella. Vell i tenaç lluitador al servei dels treballadors, dirigent polític i sindical, els principals trets de la personalitat del qual han estat recollits aquests dies pels mitjans d'informació. No puc creure, per tant, que l'H. Sr. Conseller de Justícia i l'H. Sr. Conseller de Treball ignorin qui ha estat Rafael Vidiella. La premsa ha recordat fins i tot la seva gestió al front de les Conselleries de Justícia i de Treball. Per això em sembla lamentable que els Consellers actuals no hagin expressat públicament ni, pel que jo sé, privadament el seu condol per la mort d'un seu destacat antecessor en el càrrec.

Vull recordar que el President de la Generalitat va retre-li homenatge recollint-se davant les seves despulles, i que el President del Parlament i l'ex-president Tarradellas ho van fer assistint al seu enterrament. Però els actuals Consellers de Justícia i de Treball han fallat, al meu entendre, a un deure de cortesia cívica i, també, de justícia històrica. És cert que la llarga trajectòria revolucionària de Rafael Vidiella queda molt lluny de la ideologia de CiU. Però tots hauríem de ser capaços de recordar i homenatjar aquells qui, com Vidiella, van assumir la feixuga responsabilitat de dirigir Catalunya, al costat del President Companys, en un dels moments més difícils de la nostra història com a nació.

És per tot això que formulo la pregunta següent: ¿És veritat que els Consellers de Justícia i de Treball no han expressat el seu condol per la mort de Rafael Vidiella?

Palau del Parlament, 30 de setembre de 1982

Xavier Folch i Recasens
Diputat del G.p. del PSUC

b) Referència de les respostes a preguntes formulades

— La pregunta al Consell Executiu sobre el monument projectat en memòria de Francesc Macià (Reg. 4664; BOPC, 96, 3745) fou formulada pel Diputat I. Sr. Ferran Camps i Vallejo, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i resposta per l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència en el Ple del dia 5 d'octubre de 1982 (DSPC, 113).

— La pregunta al Consell Executiu sobre si és veritat que els Consellers de Justícia i de Treball no han expressat el seu condol per la mort de Rafael Vidiella (Reg. 4797; BOPC, 99) fou formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Folch, del Grup parlamentari del PSUC, i resposta per l'H. Sr. Conseller de Justícia en el Ple del dia 5 d'octubre de 1982 (DSPC, 113).

3. PREGUNTES A RESPONDRE PER ESCRIT

a) Preguntes que es formulen

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, d'acord amb l'article 127 del Reglament, ha admès a tràmit les preguntes tot seguit especificades, per a les quals es demanava resposta per escrit.

Per donar compliment a allò que estableix l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar aquestes preguntes en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

— Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme sobre consignacions en matèria de turisme, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del Grup Socialista (Reg. 4788).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de l'Escola d'Hoteleria i Turisme de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del Grup Socialista (Reg. 4789).

— Pregunta al Consell Executiu sobre les subvencions oficials per a Turisme a través del Fons d'Acció Concertada, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del Grup Socialista (Reg. 4790).

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera

President del Parlament de Catalunya

PREGUNTA A L'H. SR. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME SOBRE CONSIGNACIONS EN MATÈRIA DE TURISME

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR. XAVIER GUITART,
DEL G. SOCIALISTA (Reg. 4788)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Guitart i Domènech, Diputat del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Conseller de Turisme per tal que sigui contestada per escrit.

Per primera vegada, en els pressupostos de la Generalitat d'enguany en matèria de turisme hi ha unes consignacions d'una importància notable; tant pel que fa al capítol d'inversions reals com al de transferències de capitals.

Així, en el capítol VI, article 61, concepte 61200, es destinen 40 milions a «accions de promoció i comercialització turística amb entitats públiques i privades», i en el capítol VII, article 76, conceptes 76100 i 76200, es destinen 15 milions a «subvencions a la potenciació d'empreses del sector» i 15 milions a «subvencions a la inversió per a la potenciació i el desenvolupament d'ofertes turístiques especialitzades (turisme nàutic, de neu, rural i de cases de pagès, cultural, esportiu i recreatiu)».

Atès que aquestes partides figuren per primera vegada en el

pressupost de la Generalitat i per tal de conèixer els criteris de funcionament formula aquesta pregunta a l'Honorable Conseller de Turisme.

Amb quins criteris s'han assignat o es pensen assignar aquestes subvencions?

Quines són les entitats i/o empreses beneficiades i per quins imports?

Palau del Parlament, 28 de setembre de 1982

Xavier Guitart i Domènech

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA CREACIÓ DE L'ESCOLA D'HOTELERIA I TURISME DE CATALUNYA

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
XAVIER GUITART,
DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4789)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Guitart i Domènech, Diputat del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que sigui contestada per escrit.

En el seu discurs d'investidura, el Molt Honorable President de la Generalitat es va comprometre a la creació de l'Escola d'Hoteleria i Turisme de Catalunya. Coneixem i felicitem els cursets de reciclatge per als treballadors del turisme que hi ha hagut l'any 1981 i 1982.

Efectivament, aquests cursets omplen un buit existent, que s'havia de cobrir, però entenem que de cap manera no es pot imaginar —i estic segur que ningú no ho imagina— que puguin ésser un substitut de la dita escola.

En no tenir cap notícia d'aquesta escola ni de les possibles gestions realitzades per a la seva creació des del discurs d'investidura ençà, formulo al Consell Executiu la pregunta següent.

Quines són les gestions realitzades pel Consell Executiu orientades a la creació de l'Escola d'Hoteleria i Turisme de Catalunya?

Quins són, segons el Consell Executiu, els criteris que han d'informar la dita escola (caràcter de l'Escola i dels estudis, adscripció orgànica, etc.)?

En tot cas, quines són les previsions de futur sobre aquesta qüestió?

Palau del Parlament, 28 de setembre de 1982

Xavier Guitart i Domènech

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LES SUBVENCIONS OFICIALS
PER A TURISME A TRAVÉS DEL
FONS D'ACCIÓ CONCERTADA**

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
XAVIER GUITART, DEL GRUP
SOCIALISTA (Reg. 4790)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Guitart i Domènech, Diputat del Grup Socialista, fent ús d'allò que disposen els articles 127 i 128 del Reglament de la Cambra, formula la pregunta següent al Consell Executiu per tal que sigui contestada per escrit.

El 9 de desembre de 1980, en resposta escrita a la pregunta formulada per aquest Diputat sobre les subvencions oficials a través del Fons d'Acció Concertada, l'Honorable Conseller de Turisme, Sr. Francesc Sanuy, explicava que, per Reial Decret 2115/78, del juliol, es van transferir a la Generalitat de Catalunya les competències «d'autorització, control i tutela de les entitats de foment del turisme, locals o de zona, estabertes a Catalunya, així com de llur activitat promocional, llevat d'allò que es relacionava amb l'activitat promocional a països estrangers».

El Sr. Conseller continuava explicant que aquest control no

s'havia pogut exercir perquè no s'havia complert la condició necessària que ho hauria permès: el fet d'haver donat ajut econòmic per a desplegar aquests plans.

El Sr. Conseller afirmava que «el Consell Executiu considera que el traspàs dels serveis i drets econòmics inherents a les competències que l'Estatut dona a la Generalitat haurà de comportar el traspàs de tots els recursos destinats a la promoció turística específica de Catalunya i a l'execució de la competència exclusiva de la distribució de subvencions i ajuts econòmics a les entitats catalanes de foment del Turisme».

Aquesta fou una resposta satisfactòria per a nosaltres en veure compartits per la Conselleria de Comerç i Turisme els nostres criteris sobre aquesta qüestió.

Però, donat que les entitats públiques, mixtes o privades que es dediquen a la promoció han continuat negociant directament amb la Secretaria d'Estat de Turisme les accions concertades per a l'any 1982, formulo al Consell Executiu la pregunta següent:

Quines gestions ha fet el Consell Executiu per tal que es produís la canalització d'aquest fons a través de la Generalitat?

Quin n'ha estat el resultat?

Quines són les previsions per a l'any 1983?

Palau del Parlament, 29 de setembre de 1982

Xavier Guitart i Domènech

b) Respostes a preguntes formulades

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha admès a tràmit les respostes trameses pel Consell Executiu o pels senyors Consellers a les preguntes que tot seguit s'especifiquen, per a les quals es demanava resposta per escrit.

Per donar compliment a allò que estableixen els articles 89.2 i 127 del Reglament, s'ordena de publicar aquestes respostes en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions als centres privats de Batxillerat (Reg. 4625; BOPC, 95, 3648). Pregunta al Consell Executiu sobre l'atorgament de noves subvencions a centres docents privats d'EGB (Reg. 4627; BOPC, 95, 3649), formulades per la Diputada I. Sra. Teresa E. Calzada, del G.p. del PSUC. Addenda a les respostes de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (Reg. 4836).

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació del riu Ter, formulada pels Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 4631; BOPC, 96, 3746). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 4804).

— Pregunta al Consell Executiu sobre el servei d'ordenació farmacèutica, formulada pel Diputat I. Sr. Luis A. García, del

G. Socialista (Reg. 4673; BOPC, 96, 3746). Resposta de l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (Reg. 4794).

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LA SITUACIÓ DEL RIU TER**

FORMULADA PELS DIPUTATS I. SRS.
XAVIER GUITART I DANIEL TERRADELLAS,
DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4631; BOPC, 96, 3746)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
DE POLÍTICA TERRITORIAL I
OBRES PÚBLIQUES (Reg. 4804)

A LA MESA DEL PARLAMENT

En relació amb els diversos apartats de la pregunta, es formulen les següents respostes:

1. *Actuacions en relació amb el desenvolupament de la Llei 5/1981*

Les actuacions portades a terme fins ara, en relació amb el desenvolupament de la Llei 5/1981, són:

a) Constitució de la Junta de Sanejament. El Consell de Direcció de la Junta, d'acord amb la composició que estableix l'article 4 de la Llei, es constituí formalment el dia 30 de març de 1982.

b) Pla de Sanejament de Catalunya. Redactat en compliment de l'article 2 a) de la Llei, quant a formulació de l'esquema i directrius de sanejament en el territori de Catalunya pel que fa a la definició dels àmbits territorials de sanejament, en l'establiment de criteris sobre nivells de depuració i qualitats d'efluents i recipients. Fou aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat del 22 i el 26 d'abril de 1982.

c) Decrets d'aplicació. El desenvolupament legislatiu del règim general d'aplicació dels canons i increments de tarifa, previstos al règim econòmic-financer de la Llei 5/1981, de les disposicions específiques relatives a usos domèstics, industrials i assimilables a cada un d'ells, de les modalitats d'actuació a nivell de Plans Territorials de Sanejament, de la definició concreta d'aquests àmbits, dels organismes actuants i dels mecanismes de gestió econòmic-financera han quedat establerts al Decret 305/1982, del 13 de juliol (DOG núm. 261, del 22 de setembre de 1982).

2. *Situació legal en relació amb el Reglament d'Indústries d'Activitats Classificades de les indústries amb incidència contaminant apreciable a la conca del riu Ter.*

Les competències actuals de la Generalitat en relació amb les indústries amb abocaments industrials contaminants permeten d'exigir la instal·lació de dispositius depuradors per a la limitació de la contaminació de les aigües residuals. La fixació dels nivells de quantitat d'abocament i de concentració dels diversos paràmetres de qualitat és encara competència de l'Administració Central Hidràulica, a través de les Comissaries d'Aigües. La Generalitat, a través dels Serveis d'Indústria, pot exigir, doncs, i l'està exigint, la instal·lació de dispositius de depuració de les aigües residuals; però el control del funcionament continu d'aquestes instal·lacions l'està exercint la Comissaria d'Aigües per a preses de mostres i anàlisis sistemàtiques de les aigües a la sortida de les instal·lacions de depuració.

En línies generals, la major part de les indústries que tenen incidència directa d'abocaments contaminants sobre el riu Ter són d'antic establiment, existents abans de la promulgació del «Reglamento de Actividades Molestas, Insalubres, Nocivas y Peligrosas», de l'aplicació del qual, així com del Decret 1775/1967 («Régimen de Instalación, Ampliación y Traslado de Industrias»), deriven les competències actuals de la Generalitat en relació amb les aigües residuals de les indústries.

Amb independència de les indústries no inscrites al registre industrial, i per tant, clandestines (l'ordre de tancament de les quals és competència de l'Ajuntament en què estan ubicades), a les indústries inscrites que aboquen aigües contaminades se'ls ordena que instal·lin els dispositius de depuració que pertanyi. La inscripció al registre de qualsevol ampliació, modificació o trasllat està condicionada a la construcció d'aquells dispositius; les existents amb anterioritat a la legislació que no

han instal·lat les mesures correctores assenyalades, són sancionades.

3. *Coneixement dels fets denunciats el dia 17 de juliol i mesures adoptades.*

Com ja s'ha indicat anteriorment, no estan traspasats a la Generalitat els Serveis Hidràulics perifèrics de l'Administració Central. La missió de policia d'aigües, a la conca del riu Ter, és encara exercida per la Comissaria de Aguas del Pirineo Oriental del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo.

Barcelona, 1 d'octubre de 1982

Josep M. Cullerell i Nadal

PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU SOBRE EL SERVEI D'ORDENACIÓ FARMACÈUTICA

FORMULADA PEL DIPUTAT I. SR.
LUIS A. GARCÍA SÁEZ,
DEL GRUP SOCIALISTA (Reg. 4673; BOPC, 96, 3746)

RESPOSTA DE L'H. SR. CONSELLER
DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Reg. 4794)

A LA MESA DEL PARLAMENT

D'acord amb allò que estableixen els articles 127 i 128 del Reglament del Parlament de Catalunya, us trameto resposta per escrit a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Luis A. García, del Grup Socialista, registre d'entrada núm. 4673, sobre el Servei d'Ordenació Farmacèutica.

El Servei d'Ordenació Farmacèutica assumeix la responsabilitat de formular les propostes d'ordenació i adequació de les competències que en matèria farmacèutica han estat atribuïdes al Departament de Sanitat i Seguretat Social i, en concret, les que incideixen sobre el conjunt d'elements, equipaments i serveis que conformen la xarxa farmacèutica de Catalunya.

La base legislativa d'actuació és la següent:

Legislació estatal:

R. Decret 2210/1979, del 7 de setembre, Secció 3ª. (BOE, 21 de setembre de 1979); R. Decret 2177/1978, de l'1 de setembre (BOE, 16 de setembre de 1978); Decret 31 de maig de 1957 (BOE, 16 de juny de 1957); R. Decret 909/1978, del 14 d'abril (BOE, 4 de maig de 1978; Ordre del 21 de novembre de 1978 (BOE del 18 de desembre de 1978); Ordre del 20 de novembre de 1978 (BOE del 14 de desembre de 1979); Ordre del 17 de gener de 1980 (BOE de l'1 de febrer de 1980); Ordre del 5 de maig de 1965 (BOE del 28 de maig de 1965); R. Decret 1711/1980, del 31 de juliol (BOE del 4 de setembre de 1980); Ordre del 20 de febrer de 1962 (BOE del 23 d'agost de 1962); Ordre del 12 de juliol de 1967 (BOE del 21 de juliol de 1967); Ordre del 14 de gener de 1981 (BOE del 29 de gener de 1981); Ordre del 7 d'abril de 1964 (BOE del 27 d'abril de 1964); R. Decret 163/1981 del 23 de gener (BOE de l'11 de febrer de 1981); Ordre de l'11 de maig de 1977; R. Decret 2162/1962 del 5 de setembre (BOE del 7 de setembre de

1962); Ordre de l'1 de febrer de 1977 (*BOE* del 19 de febrer de 1977); R. Decret 944/1978 del 14 d'abril (*BOE* del 6 de maig de 1978); Circulars núms. 93 i 46 del 1980 de la Direcció General de Farmàcia i Medicaments.

Legislació de la Generalitat:

Decret del 26 de setembre de 1979 (*DOG* del 10 d'octubre de 1979); Decret del 15 d'octubre de 1979 (*DOG* de l'1 de novembre de 1979); Decret 183/1981, del 2 de juliol (*DOG* del 17 de juliol de 1981); Decret del 28 de novembre de 1979 (*DOG* del 31 de desembre de 1979); Ordre del 28 de desembre de 1979 (*DOG* del 21 de gener de 1980); Decret 126/1981, del 28 de maig (*DOG* del 10 de juny); Ordre del 25 de gener de 1982 (*DOG* del 19 de febrer de 1982); Providència de la Direcció General d'Assistència Sanitària de l'11 de març de 1982; Decret 330/1981, del 3 de setembre (*DOG* del 16 de setembre de 1981); Ordre del 21 de novembre de 1981 (*DOG* del 21 de desembre de 1981).

El programa d'objectius del Servei, d'acord amb les línies directrius del Departament de Sanitat i Seguretat Social, es basa en el desplegament de totes les competències estatutàries en la matèria, i es dirigeix a:

- Racionalitzar el nivell de despesa farmacèutica pública en les seves vessants quantitativa i qualitativa.

- Facilitar la integració dels farmacèutics en l'equip sanitari extrahospitalari i hospitalari, aprofitant el seu potencial de recursos envers una millor atenció i assistència al pacient.

- Adequar la xarxa de dispensació farmacèutica a les necessitats reals de la població.

En la instrumentació d'actuacions per tal de dur a terme un conjunt de plans d'actuació basats en els enunciats anteriors, el Servei d'Ordenació Farmacèutica ha treballat en la clarificació de les competències transferides. Les converses amb la Direcció General de Farmàcia y Medicamentos han donat origen a una sèrie de punts d'acord que estan en vies de protocol·laritzar-se i que es refereixen inicialment a procediments d'obertura i control de centres i establiments farmacèutics, i al tractament de la informació sobre moviment d'estupefaents i psicòtrops. En aquesta dinàmica, també es manté una relació constant amb les Inspeccions Provincials de Farmàcia dependents del Ministeri.

Dels diversos programes sectorials del Servei d'Ordenació Farmacèutica cal destacar:

- L'elaboració d'un cens detallat de Titulars Farmacèutics i d'un estudi de la seva distribució en els partits farmacèutics, establint una relació entre el nombre d'habitants, extensió geogràfica i places dotades.

- Confecció dels estudis farmacèutics que, coordinadament amb els ens municipals i corporatius, donaran origen al Mapa Sanitari de la Ciutat de Barcelona.

- Reorganització de la Inspecció Farmacèutica a través del Decret 126/1981 (*DOG* del 10 de juny), posant les Seccions Territorials sota la dependència del Servei d'Ordenació Farmacèutica.

- Aprofundiment de l'estudi dels controls sobre despesa farmacèutica establerts per la Inspecció de l'INSALUD, per tal de corregir les diferents desviacions en la prescripció, la dispensació i el consum de medicaments.

- Estudi de la reestructuració de partits farmacèutics. Una

funcional modificació de dos d'ells s'ha realitzat mitjançant l'Ordre del 23 de desembre de 1981 (*DOG*, núm. 191, del 15 de gener de 1982).

- Preparació i redacció de la normativa específica sobre Farmàcia Hospitalària, corresponent a l'Ordre d'Accreditació de Centres Assistencials, del 21 de novembre de 1981 (*DOG*, núm. 187, del 21 de desembre). Per tal d'establir les adequades mesures de compliment d'aquesta normativa, ha estat iniciat un cens exhaustiu que determina el personal i les característiques dels diferents Serveis de Farmàcia Hospitalària existents.

- Planificació i condicionament d'un programa farmacèutic pilot, dintre del Pla Sanitari «Altebrat», per les comarques de la Ribera d'Ebre, el Priorat i la Terra Alta, que pretén assolir una potenciació de les comeses pròpies de la funció farmacèutica: dispensació racionalitzada, informació sobre el medicament, farmacovigilància, i les compartides amb els altres professionals sanitaris: educació sanitària, sanejament ambiental, anàlisis clíniques, control alimentari, etc. Per tot això, es creuen necessàries tant una reestructuració com una estreta coordinació comarcal entre tots els sanitaris.

- Inventari de les activitats farmacèutiques en les comarques de la Vall d'Aran, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell i la Cerdanya, a través d'una enquesta a tots els farmacèutics establerts en aquests indrets per tal d'estudiar la seva integració en un programa sanitari especial.

- Elaboració d'un projecte de normativa sobre la dispensació de psicòtrops amb l'establiment de nous controls i precaucions especials. Hi han participat els Col·legis Farmacèutics i les Inspeccions Provincials de Farmàcia.

- Estudi d'un programa de docència en Farmàcia Hospitalària, per tal d'unificar criteris sobre aquesta qüestió a Catalunya, amb la col·laboració dels vocals dels Col·legis Catalans, de l'AEFH i de destacats professionals en aquest camp.

- Estudi d'un protocol comú per a la resolució dels expedients d'autorització d'oficines de farmàcia per als quatre Col·legis Provincials i les corresponents inspeccions farmacèutiques.

- En el terreny del control, s'han realitzat en el curs d'un any 1.344 inspeccions a oficines de farmàcia, magatzems de distribució i serveis de farmàcia hospitalària de Catalunya i iniciat les diligències en 12 casos per tal d'aclarir presumptes anomalies en la dispensació de psicòtrops.

- Quant a la tramitació i la resolució d'expedients de centres i establiments farmacèutics, a Barcelona s'ha donat compliment a 102 expedients de canvi de titularitat d'oficina de farmàcia, a 20 d'obertura, a 8 de trasllat, a 4 d'amortització i a 48 de presa de possessió de farmacèutics agregats. A Lleida, 4 expedients de canvi de titularitat, 8 d'obertura i 2 d'autorització de farmàcies. A Girona, 14 expedients de canvi de titularitat, 11 d'obertura i 5 de presa de possessió de farmacèutics agregats. I, a Tarragona, 3 expedients de canvi de titularitat, 9 d'obertura i 1 de trasllat.

Barcelona, 29 de setembre de 1982

Josep Laporte i Salas
Conseller de Sanitat i Seguretat Social

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE LA CONCESSIÓ DE
SUBVENCIONS ALS CENTRES
PRIVATS DE BATXILLERAT**

(Reg. 4625; BOPC, 95, 3648)

**PREGUNTA AL CONSELL EXECUTIU
SOBRE L'ATORGAMENT DE NOVES
SUBVENCIONS A CENTRES
DOCENTS PRIVATS D'EGB**

(Reg. 4627; BOPC, 95, 3649)

FORMULADES PER LA DIPUTADA I. SRA.

TERESA E. CALZADA, DEL GRUP
PARLAMENTARI DEL PSUC

ADDENDA A LES RESPOSTES
DE L'H. SR. CONSELLER
D'ENSENYAMENT (Reg. 4836)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Com a continuació de les respostes de l'H. Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Sr. Joan Guitart, a les preguntes parlamentàries formulades per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del Grup parlamentari del PSUC (Reg. 4625 i 4627), us trametem les relacions de Centres Docents Privats d'EGB i de Batxillerat que han sol·licitat subvencions.

Barcelona, 1 d'octubre de 1982

Joan Guitart i Agell
Conseller d'Ensenyament

**RELACIÓ DE CENTRES QUE HAN SOL·LICITAT
CANVI DE TIPUS DE SUBVENCIÓ**

BADALONA

Bethsaida	Monges, 6
Betúlia	Progrés, 177-183
Champagnat	Dos de Maig, 67
Divina Providència	Arnús, 64
Gitanjali	Avda. Martí Pujol, 37-41
Josclar	Goya, 12
Liceo Inmaculada	Coll i Pujol, 172
López Torrejón	Roger de Flor, 115-117
Minguella	Sta. Madrona, 75
Ntra. Sra. Esperanza	Finals Nàpols, s/n
Ramiro de Maeztu	Ramiro de Maeztu, s/n
Sant Andreu	Arnús, 16-18
Sta. Teresa de Jesús	Francesc Planas i Casals, 78-80

BARCELONA

Acadèmia Atlàntida	Nàpols, 272
Academia St. Pablo	Rosalía de Castro, 59-61
Agrupación Pompeu Fabra	St. Sever, 9 - Argentina, 74
Alfageme	Passeig Zona Franca, 192
Altamira	Meridiana, 310

Arpi - Els Picarols
Baloo, Esc.
Camí
Cardenal Espínola
Carlit - Liceo Gonzaga
Claret

Colas-Flores
Corazón de María
Corazón de María
Costa i Llobera
Dalvi
Divina Pastora
Escola Dovella
Escola Elaia
Escola Nabí
Estel
Esto Vir, Anex

Escola Lavínia
Escola Pia Balmes
Escola Pia de Ntra. Sra.
Escola Pia de St. Anton
Escola Sta. Pau
Escola Pia Sarrià
Fides Institución
Federic Mistral
Griselda

Guimerà
Eura
Hidalgo
Icària
Inmaculada Concepció
Jesús Maria
Jesús Maria i Josep
L'Esclat Montserratí
l'Estel
La Merced
La Salle Condal
La Varga
Les Corts Institució Esc.
Lestonnac
Liceo Catalunya
Liceo Europa
Liceo Sta. Gema

Lloret
Lujan
Lumen
Madre del Divino Pastor
Magoria Escuela
Maristas Les Corts
Maristes Sants
Mireia
Montseny

Solà, 23 - Numància, 167
Vayreda, s/n
Ramon Albó, 67 - 69
Verge Montserrat, 86
Gran Via, 649-651
Avda. St. Antoni Maria Claret, 49
Baró d'Esponellà, 48-52
Sabastida, 12
Verge de la Salut, 17-19
Capella de Can Caralleu
Travessera de Gràcia, 282-284
Maragall, 162
Mallorca, 593-597
Entença, 59 - Calàbria, 12
Mont d'Orsà, 4
Valseca, 14
Dr. Amigant, 6-16;
Avda. Plus Ultra, 13-15;
Dolors Motserdà, 16-20
Fígols, 20-24
Balmes, 208
Diputació, 237
Rda. de St. Pau, 72
Caponata, 8
Immaculada, 25-35
Via Favència, 440
Lluís Montadas, 3-5-7
Rda. St. Pau, 42; Reina
Amàlia, 12;
Parlament, 30
Boqueria, 28
Casa Pujol, 5
Bofarull, 44-46
Mallorca, 593-597
València, 252
Passeig St. Gervasi, 15
St. Sebastià, 55
Marquès del Duero, 115
Felip II, 46
Provença, 283
Amadeu Vives, 6
Mas Duran, 64-66
Gran Via Carles III, 41
Pau Claris, 131
Fabra i Puig, 266
Jardins de l'Alfàbia, 18
Passeig Ntra. Sra. del Coll, 95-99;
Lurdes, 2-4
Alfonso El Sabio, 2
Selva de Mar, 267-269
Gran Via, 347
Bailèn, 38
Sta. Dorotea, 5
Vallespir, 170
Antoni Company, 80
Ausiàs March, 64-68
Secretari Coloma,

Montserrat	Vallvidrera, 48	CABRERA DE MAR	
Montserrat, Col·legi-Acadèmia	Salses, 29 - Eduard Toda, 12-14-19	Sant Feliu	Església, s/n
Morales Cooperativa (Fraus-sa)	Mallorca, 121-123	CASTELLDEFELS	
Nausica	Muntaner, 309	Edumar	Passeig Marítim, 145
Niño Jesús	Porvenir, 19	San Fernando	Avda. 301, 41
Ntra. Sra. Meritxell	Maragall, 130, Olvido, 44	LA GARRIGA	
Nostre Temps	Camí Vell de St. Genís, 6	San Luís Gonzaga	Ronda Navarra, 45
Ntra. Sra. Carme	Saletà, 10 - Avda. Meridiana, 208	GAVÀ	
Ntra. Sra. Rosario	Mallorca, 349	Sagrado Corazón de Jesús	Santa Teresa, 9
Pablo Freire	Tolrà, 1	GRANOLLERS	
Padre Mañanet	Travessera de Les Corts, 231	Educem	Maluquer i Salvador, 19
Patufet	Encarnació, 22	L'Estel	Joan Prim, 92 - Tarafa, 69
Pau i Justícia	Batista, 11	Municipal d'E.G.B.	Roger de Flor
Persan St. Carlos	Cienfuegos, 10	Sant Josep d'Escola Pia	Avda. Sant Esteve, 14
Pitman	Avda. Gaudí, 22-24		
Pizarro	St. Fruitós, 29	HOSPITALET DE	
Politécnico St. Jorge	Passeig Verdum, 47-49, interior	LLOBREGAT, L'	
Pujol	Avda. Meridiana, 149, Bofarull	Cultura	Martí Julià, 151 -
Pompeu Fabra	La Vid, s/n	Lacinia	Avda. Carrilet, 100
Ramon Llull	Matanzas, 3, Biscaia, 639	Masnou-Luz	Simancas, 46
Roca Gómez Pacheco	Meridiana, 237	Miramar-Balmes	Torns, 35
Sagrada Família	Urgell, 262	Ntra. Sra. de Fàtima	Baró de Maldà, 27
Sagrado Corazón	Ribes, 65	Ntra. Sra. de Lourdes-Amod	Floridablanca, 39
Sgdo Corazón de Jesús	Encarnació, 49	Ntra. Sra. de la Merced	Josep Prats, 14
Sgds Corazones I	Avda. Vallvidrera, 10	Sant Feliu	Cornellà, 14
Sgds Corazones II	Reina Elisenda, 18 bis	Sant Josep	Joan Maragall, 2
Sgdo Corazón Sarrià	Sagrado Corazón, 25	Tecla Sala	Tecla Sala, 18
Shalom	Rbla Catalunya, 83	IGUALADA	
S. Felip Neri	Pl. St. Felip Neri, 6	Igualada	Sant Josep, 18
S. Fernando	Joan Riera, 44-46	Jesús-Maria	Florenci Valls, 104
S. José	Verntallat, 1	Madre del Divino Pastor	Santa Anna, 2
S. Francisco	Passatge Gelabert, 16-20, 28-30	Monalco	Barcelona, 19-21
S. Francisco de Asís	Universitat, 2	Mowgli	Passeig Verdaguier, 134
S. José Oriol	Villarroel, 85	LLINARS DEL VALLÈS	
S. Juan María Vianney	Merlció de Palau, 58-60	Ginebró	Can Bordoi
S. Pedro Apostol	Planella, 10	MANRESA	
S. Ramón Nonato	Collblanc, 86 - Cruz Roja, 5	La Salle Manresana	La Pau, s/n
Sta. Teresa de Jesús	Puiggari, 5-7	MATARÓ	
Sta. Teresa de Jesús	Ganduxer, 85 i 105	Corazón de María	Riera, 58
Sto. Angel	S. Juan Bosco, 74	Inmaculada Concepción	Sant Rafael, 42
Tabor	Meridiana, 183-185	Sol Ixent	Avda. Gatassa, 68-86
Thau	Ctra. d'Esplugues, 49-53	U.T.E.M.	Pujol, 14
Trinidad	Valldaura, 11-13	Valldemia	La Riera, 124-182
Virgen de las Escuelas Pías	Làuria, 64	MOLINS DE REI	
Virrei Amat	Torrent Piquer, s/n	Estel	Sant Joan, s/n
Voramar	Ramon Turró, 130	PARETS DEL VALLÈS	
ARENYS DE MAR		Acad. Esc. Comercial	Bailèn, 6
Cassa	Sant Pere, 43	PRAT DE LLOBREGAT, EL	
BEGUES		Ntra. Sra. del Mar	Sant Pere, 5
Sant Lluís de Plà i Arenll			
Bosch	Rectoria, 41		

PRATS DE LLUÇANÈS		VALLIRANA	
Presentación de la Virgen	Escoles, 2	Virgen del Rosario	Verge del Rosari, 1
PREMIÀ DE MAR		VIC	
El Dofí	Jacint Verdaguer, 49	Niu Blanc	Comtat d'Osona, 7
Virgen del Pilar	Verge del Pilar, 34	VILADECANS	
RUBÍ		Goar	Circumvallació, 50
Liceo Politécnico	Apelles Mestres, 5	Santo Tomás	Can Batllori, 20
SABADELL		VILANOVA I LA GELTRÚ	
Balmes - Lope de Vega	Filipines, 14	Cossetània	Camí Vell de Cubelles, s/n
Escola Pia de Sabadell	Escola Pia, 92	Divina Providencia	Divina Providència, 1
Joanot Alisanda	Tetuan, 11-17 i 45	Llebetx	Sant Gervasi, 70
Madre del Divino Pastor	Sol, 159	Montserrat	Concepció, 11
Maristas de Sabadell	La Torre, 70	VILASSAR DE DALT	
San Gregorio	Illa, 10	La Inmaculada	M. Àngels Parera, 4
SALLENT		Sant Jordi	Sant Antoni, 32
Sant Antoni M. Claret	Àngel Guimerà, 46	ESPARRAGUERA	
SANT BOI DE LLOBREGAT		El Puig	Baix, 20-22
San Fernando	Pg. Central, s/n	CENTRES QUE SOL·LICITEN UNITATS DE CREIXEMENT VEGETATIU (SS.TT. A GIRONA)	
San José	Rubió i Lluc, 25		
Santo Tomàs - San Baudilio	Eusebi Güell, 117 - Solanas, 49	FIGUERES	
SANT CELONI		La Salle	D. Burgas, 17
L'Avet Roig	Bruc, 4 i 12	GIRONA	
SANT FELIU DE LLOBREGAT		Dr. Masmitjà	Joan Maragall, 56
Mestral	Samsó, s/n	LA CREU DE PALAU - GIRONA	
SANT JOAN DE VILATORRADA		Les Alzines	La Creu de Palau, s/n
Font	Lleida, 2 - Balmes, 8	PALAU - SACOSTA	
SANTA COLOMA DE GRAMANET		Montessori - Palau	Urb. Torres de Palau
Agrup. Lumen-Saile	A. Rius, 90-92	RIPOLL	
Argós	Avda. Francesc Macià, 32	Ntra. Sra. del Carmen	Berenguer, 10
Diloga	Nàpols, 33	Sta. Maria de Ripoll	Les Vinyes, 1
Grafar	Avda. Caudillo, 70	SALT	
«	Passeig Torras i Bages, 4-6	Pompeu Fabra - Guimerà	Sant Dionís, 31
Manent-Rambla	Rambla Sant Sebastià, 59	Vilagran - Noguera	Cervantes, 11-15
Santa Coloma	Sant Silvestre, 13	CENTRES QUE HAN SOL·LICITAT CANVI DE MÒDUL (SS.TT. GIRONA)	
	Urlanda, 29	ARBÚCIES	
TERRASSA		Vedruna	Magnes, 8
Delta	Ampla, 76	BLANES	
Inmaculada Concepció	Calvo Sotelo, 22-25	Corazón de Maria	Sta. Bàrbara, s/n
L'Avet	Candaire, 23	OLOT	
Montserrat	Puig Novell, 6	Petit Plançó	Joaquim Vayreda, 23
Sagrado Corazón de Jesús	Pare Font, 42		
TIANA			
Clavé	La Ciutadella, 13		
TORDERA			
Fibracolor	Fontsanta, s/n		

RIPOLL

Ntra. Sra. del Carmen Berenguer, 10

FALSET

Ntra. Sra. del Carme Josep M. Gic, 3

CENTRES QUE SOL·LICITEN UNITATS DE
CREIXEMENT VEGETATIU
(SS.TT. LLEIDA)

AITONA

Ntra. Sra. del Carme Pça. Sta. Teresa Jornet, 11

BELLCAIRE D'URGELL

Centre d'Estudis Urgell Urgell, s/n

CORBINS

Alba Ctra. Corbins, Km. 4,5

LLEIDA

Arbell Ctra. d'Oscà, Km. 101
Lestonnac - La Enseñanza Prat de la Riba, 38
Mater Salvatoris Partida Pla de Montsó, 30
Mirasan Alcalde Recasens, 49

CENTRES QUE HAN SOL·LICITAT CANVI DE MÒDUL
(SS.TT. A LLEIDA)

AITONA

Ntra. Sra. del Carme Pça. Sta. Teresa Jornet, 11

ALMACELLES

San Antonio Porvenir, 8

LLEIDA

Claver Raïmat - Lleida
Espiga Sant Jordi Partida de Bovar, 14
Lestonnac - La Enseñanza Prat de la Riba, 38
Mater Salvatoris Partida Pla de Montsó, 30
Mirasan Alcalde Recasens, 49
San Jorge Ptda. Montcada, 16

CENTRES QUE HAN SOL·LICITAT CANVI DE MÒDUL
(SS.TT. TARRAGONA)

AMPOSTA

Sagrado Corazón Tarragona, 11

EL VENDRELL

Baix Penedès Avda. Salvador Palau Rabassó,
s/n

L'ARBOÇ

Arbós Rambla Gener, 30

REUS

Arce Avda. Marià Fortuny, s/n
La Salle Pça. Isabel Besora
Montsant Almostrer, s/n
Mowgli Passeig Briansó, s/n
Ntra. Sra. de la Misericòrdia Gaudí, s/n
Puigcerver Astorga, s/n

TARRAGONA

La Salle Ctra. de Valls, s/n
Mare Nostrum Camí Nou Budellera, s/n
Pax Camí de l'Oliva, s/n
Sagrado Corazón de Jesús Santa Joaquina Vedruna, 10
Santa Teresa de Jesús Rambla Nova, 79

TORTOSA

Nou Betània Partida Sant Llàtzer - Ctra.
Simpàtica
Teresiano Rosselló, 27

VALLS

Enxaneta Del Carme, 5

VILA-SECA-SALOU

Elisabeth Autovia Salou-Vila-seca

CENTRES QUE SOL·LICITEN UNITATS DE
CREIXEMENT VEGETATIU
(SS.TT. TARRAGONA)

REUS

Arce Avda. Marià Fortuny, s/n
Motsant Almostrer, s/n

CENTRES QUE SOL·LICITEN NOVA SUBVENCIÓ
(SS.TT. TARRAGONA)

TARRAGONA

Santo Tomás Corsini, 2

PROVÍNCIA DE BARCELONA

CENTRE	TITULAR	PETICIÓ OBRES	PETICIÓ EQUIPAMENT	DATA ENTR. DGB
Voramar (Barcelona)	Carles Mataró i Balada	—	64.560	17.8.82
Jesús i Maria (Barna)	Congreg. Relig. Jes. i Ma.	—	3.187.696	13.8.82
Sagrado Corazón (Barna)	Asoc. Padres de Família del Sagrado Corazón	—	705.950	13.8.82
Sagrada Família (Barna)	Companyia de Jesús	—	1.169.571	13.8.82
Mestral (S. Feliu Llo)	Antoni Cebrián Arnal	12.828.577	1.814.553	13.8.82
St. Andreu (Badalona)	Misioneras de Nazaret	—	579.020	13.8.82
La Salle (Manresa)	Instrucción Popular S.A.	3.408.945	—	13.8.82
Municipal Homologado	Ajuntam. Vilassar de Dalt	6.989.400	1.075.312	30.7.82
Municipal	Ajunt. Súria	602.720	—	30.7.82
Sta. Dorotea (Barna)	Hijas de M ^a Auxiliadora	—	972.236	30.7.82
Cirvianum (Torelló)	Ajuntament de Torelló	—	794.905	30.7.82
Modolell (Viladecans)	Hnos. de San Gabriel	—	397.000	30.7.82
Montagut (Vilafranca)	Institució Cultural Montagut	1.595.801	184.200	2.8.82
Juventus (Barcelona)	No existeix. Vol crear-lo	4.114.750	1.314.339	2.8.82
Molí de la Vila (Capellades)	Ajuntament de Capellades	340.596	380.752	2.8.82
Esplugues de Llobregat	Associació Pares d'Alumnes	50.000.000	2.754.395	2.8.82
Abat Oliba (Igualada)	Asociación Congregaciones Religiosas	—	730.438	9.9.82
CELA (Barcelona)	Emilio Machin del Castillo	12.559.635	1.295.665	9.9.82
Pere Barnils (Centelles)	Ajuntament de Centelles	—	177.471	22.9.82
Municipal St. Sadurní	Ajuntament de St. Sadurní	12.500.000	532.581	22.9.82
Nazaret (Esplugues)	Josefa Vila Gironès	—	200.000	22.9.82
Fra Joaquim M. de Llavanes	Ajuntament de St. Andreu de Llavanes	3.000.000	130.000	22.9.82
TOTALS:		107.940.424	18.460.644	
TOTAL: 107.940.424 + 18.460.644 = 126.401.068				

PROVÍNCIA DE TARRAGONA

CENTRE	TITULAR	PETICIÓ OBRES	PETICIÓ EQUIPAMENT	DATA ENTR. DGB
Ntra. Sra. del Carmen	Ajunt. Sta. Coloma Queralt	3.800.000	—	27.9.82
San José	Congreg. Hermanas Carmelitas	—	313.792	10.8.82
Ramon Forcadell	Ajunt. Uldecona	1.230.427	548.750	12.7.82
Centre Municipal	Ajunt. Gandesa	—	184.367	12.7.82
Compañía de María (T)	Congreg. Comp. de María	—	208.500	12.7.82
Elisabeth (Salou)	Soc. Cooperat. d'Ensenyament Elisabeth	8.036.580	—	12.7.82
Puigcerver (Reus)	Sociedad Civil Puigcerver	—	3.778.360	12.7.82
Centre Municipal	Ajunt. de Cambrils	—	3.171.724	28.9.82
TOTALS:		13.067.007	8.205.493	
TOTAL: 13.067.007 + 8.205.493 = 21.272.500				

PROVÍNCIA DE LLEIDA

CENTRE	TITULAR	PETICIÓ OBRES	PETICIÓ EQUIPAMENT	DATA ENTR. DGB
Sant Sebastià	Ajunt. d'Almenar	—	1.666.045	11.8.82
Morelló	Ajunt. Esterri d'Àneu	120.000	436.000	11.8.82
Mossèn Anton Navarro	Ajunt. Pont de Suert	700.000	1.815.000	11.8.82
Arbell (Lleida)	Centre Ilerdense d'Estudis	—	2.149.057	10.8.82
Ponts	Ajunt. Ponts	488.000	2.490.168	23.9.82
La Pobla de Segur	Ajunt. La Pobla de Seg.	—	992.781	23.9.82
Maristes Avellanets (Os de Balaguer)	Germans Maristes	—	189.649	23.9.82
Josep Mir i Rocafort	Ajunt. de Sort	—	500.000	—

TOTALS: 1.308.000 10.238.700
TOTAL: 1.308.000 + 10.238.700 = 11.546.700

PROVÍNCIA DE GIRONA

CENTRE	TITULAR	PETICIÓ OBRES	PETICIÓ EQUIPAMENT	DATA ENTR. DGB
La Salle (Girona)	La Instrucción Popular S.A.	2.441.185	—	7.7.82
Centre Municipal	Ajunt. de La Bisbal	570.000	180.000	7.7.82
Mossèn Benet Font	Ajunt. Sta. Coloma Farners	4.312.820	1.153.770	7.7.82
Sant Miquel (Torroella)	Josep Paniego Rivero	—	785.314	7.7.82

TOTALS: 7.324.005 2.119.084
TOTAL: 7.324.005 + 2.119.084 = 9.443.089

K. ALTRES PROCEDIMENTS

3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

RECURS D'INCONSTITUCIONALITAT INTERPOSAT PEL PARLAMENT CONTRA LA LLEI D'HARMONITZACIÓ DEL PROCÉS AUTONÒMIC

ALLEGACIONS QUE FORMULA EL PARLAMENT

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

D'acord amb l'article 89.2 del Reglament, s'ordena de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* les allegacions que formula el Parlament en el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei d'Harmonització del Procés Autonòmic.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

AL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL EN PLE

El M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa, President del Parlament de Catalunya, la representació del qual té acreditada en el recurs previ d'inconstitucionalitat núm. 315/82, contra el text definitiu del Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic (LOHPA), en virtut de la Providència d'aquest Tribunal del 2 de setembre de 1982, precisa i completa la impugnació, i formula a aquest efecte les següents

ALLEGACIONS

I. EL PROJECTE DE LOHPA VULNERA L'ARTICLE 81 DE LA CONSTITUCIÓ

1. La Constitució del 1978 estableix en el seu article 81 una categoria especial de lleis, denominades orgàniques.

La consagració d'aquesta figura no implica, tanmateix, l'existència d'un rang normatiu diferent entre aquesta classe de lleis i les ordinàries. L'articulació entre la llei orgànica i la llei ordinària troba la seva explicació en el principi de *competència*.

L'article 81 de la Constitució conté una reserva expressa a la llei orgànica per a la regulació d'unes matèries determinades i concretes que resten taxades en el mateix precepte, o en virtut de la remissió continguda en aquest, en els altres supòsits en què així ho estableixen expressament altres preceptes constitucionals. Aquestes matèries, sens dubte per la seva especial transcendència, hauran d'ésser regulades per una llei orgànica, per a l'aprovació de la qual caldrà comptar amb la majoria absoluta del Congrés, en una votació final sobre el conjunt del Projecte.

Del text constitucional resulta evident que les matèries previstes en l'article 81 no podran ésser regulades per llei ordinària, ja que això significaria una invasió del camp material reservat a la llei orgànica, amb vulneració patent de l'article 81 de la Constitució.

Assentat aquest principi, ara interessa però, als efectes del present recurs, escatir la qüestió de si la llei orgànica podrà regular matèries altres a les previstes en el precepte constitucional indicat.

Entenem que la resposta a aquesta qüestió haurà d'ésser també negativa, d'acord amb els mateixos principis constitucionals.

D'acord amb aquests, com hem dit, només si ens basem en el principi de competència és possible d'observar les relacions entre la llei orgànica i la llei ordinària.

Com indica T. R. Fernández, «el concepte de llei orgànica es construeix per l'article 81 de la norma fonamental sobre una *base* estrictament material... En el nostre dret, la llei orgànica es defineix únicament i exclusivament en relació amb unes determinades matèries, abans, per tant, i amb l'absoluta independència de la intervenció concreta dels cossos legisladors».

Això és així perquè només el principi de competència pot explicar i garantir la distribució del poder legislatiu realitzat per la Constitució. La Constitució estableix una determinada distribució del poder legislatiu, que únicament podrà ésser alterat mitjançant la reforma constitucional. Com indica Linde, el legislador ordinari no pot disposar sobre la distribució del poder de legislar establert en la Constitució alterant-ne les tècniques, les relacions d'aquestes amb les matèries sobre les quals poden versar, o la disponibilitat de relacions entre els diferents titulars d'aquestes matèries.

En el cas de les lleis orgàniques, la distribució de poder es fonamenta en dos aspectes: l'un, material, que es configura com a reserva d'unes determinades matèries a la regulació per aquesta classe de llei, i l'altre, formal, en exigir una votació qualificada en el Congrés sobre el conjunt del Projecte. Això implica l'existència d'un àmbit propi reservat a la llei orgànica, però alhora implica necessàriament la limitació d'aquest àmbit a les matèries previstes en l'article 81 de la Constitució, ja que si la llei orgànica pogués envair matèries alienes s'alteraria el mateix sistema de distribució de poder, dissenyat en el text constitucional. Com indica T. R. Fernández, això significaria la sostracció de competències que la Constitució atribueix al legislador ordinari, estatal o territorial o, fins i tot, al Govern, i es capgiraria així tot el sistema de distribució del poder. N'hi ha prou d'observar els articles 82.1, 86.2 i 87.3 del mateix text

constitucional per a ratificar el principi material en què es fonamenta la figura i alhora per a fer evident que a una possible admissió d'un criteri formalista significaria inevitablement una alteració dels mecanismes de producció legislativa previstos en el text fonamental.

Les consideracions anteriors permeten atribuir a la llei orgànica un caràcter excepcional, derivat de la pròpia i especial importància de la matèria reservada, que justifica el requisit d'una majoria qualificada per a l'aprovació de la seva regulació normativa, trencant amb l'elemental principi democràtic de la majoria simple, aplicable, en general, a l'aprovació de les lleis (majoritäts-prinzip). La mateixa existència d'aquest procediment d'aprovació excepcional ha de connectar-se necessàriament amb el principi de reserva material, ja que en el supòsit contrari l'extensió de lleis orgàniques a matèries altres que les previstes en l'article 81 de la Constitució podria significar, a més de l'alteració de l'esquema de distribució del poder legislatiu, la congelació normativa d'una sèrie de matèries i impossibilitar-ne la nova regulació per llei ordinària, d'acord amb el criteri de majoria simple. Com indica el Consell Consultiu de la Generalitat, existeix una definició constitucional de la llei orgànica, basada en unes determinades matèries, i aquestes se sotmeten a un règim jurídic o tractament formal que en cap cas no amplia les matèries taxades a les quals la Constitució reserva la forma i la qualitat de llei orgànica.

Tot el damunt dit ha d'implicar una interpretació restrictiva d'aquesta figura legislativa, no només en les matèries reservades ex article 81, sinó també en el mateix abast de la regulació orgànica. Així ho expressen T. R. Fernández i García de Enterría, quan en relació amb el desenvolupament dels drets fonamentals i les llibertats públiques exposen:

«El contingut de la regulació ha d'ésser el mínim indispensable perquè la normació bàsica continguda en la mateixa Constitució pugui funcionar correctament i aconseguir l'operativitat social a la qual és institucionalment cridada.

»Cal advertir que l'article 81 de la Constitució no refereix l'exigència de llei orgànica a tot projecte que afecti d'alguna manera i fins i tot parcialment els drets i les llibertats a què al·ludeix, o bé que hi incideixi, ans solament al desenvolupament dels dits drets i llibertats, és a dir, en aquells projectes que directament pretenguin completar la regulació continguda en els preceptes constitucionals abans esmentats, mitjançant una regulació directa i general.»

El plantejament anterior és l'únic que resulta coherent amb l'atribució de competències legislatives a les Comunitats Autònomes que fan la Constitució i els Estatuts respectius, puix que la garantia d'aquest nucli competencial ha de passar forçosament per la delimitació de les matèries reservades a l'Estat i especialment d'aquelles que han de tenir una regulació orgànica. En el supòsit contrari, si s'admetés a la llei orgànica una «vis expansiva» sobre matèries distintes de les previstes en l'article 81 de la Constitució, o fins i tot un excés en la regulació d'aquestes, es perdria tota garantia del mateix sistema d'articulació competencial en perjudici directe de les Comunitats Autònomes, que veurien cada cop limitades les seves competències per l'extensió de lleis orgàniques a matèries alienes a les previstes en la Constitució.

Així, doncs, el principi de competència que s'identifica en un nucli determinat i inequívoc de matèries (article 81) amb

exclusió de les altres i l'àmbit limitat al desenvolupament bàsic i indispensable d'aquestes, constitueixen la garantia de l'equilibri i la integritat de les pròpies competències assumides per les Comunitats Autònomes.

Centrada la present anàlisi a partir dels principis que es dedueixen de la Constitució i concretament del sistema de distribució del poder legislatiu que aquella conté, hem d'entrar ara en el contingut de l'article 28.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, que es refereix expressament a les lleis orgàniques.

L'esmentat precepte, en la seva primera part, és perfectament coherent amb la tesi que mantenim en disposar que el Tribunal Constitucional podrà declarar la inconstitucionalitat, per infracció de l'article 81 de la Constitució, dels preceptes d'un Decret-Llei, d'un Decret Legislatiu, d'una Llei que no hagi estat aprovada amb el caràcter d'orgànica o d'una norma legislativa d'una Comunitat Autònoma en el cas que les dites disposicions haguessin regulat «matèries reservades a llei orgànica». Tanmateix, en el seu incís final s'amplia la possibilitat de declaració d'inconstitucionalitat quan les expressades disposicions impliquin modificació o derogació d'una llei aprovada amb caràcter de tal (orgànica) «qualsevol que en sigui el contingut».

Una primera interpretació literal d'aquest incís final podria portar a la conclusió que les relacions entre llei orgànica i llei ordinària s'inscriuen sota el principi de jerarquia normativa. En efecte, el principi de competència deixaria de tenir sentit des del moment que el contingut de la llei orgànica passa a ser indiferent, amb la qual cosa qualsevol llei que s'aprovi amb aquest caràcter prevaldrà sobre les lleis ordinàries.

Tanmateix, aquesta interpretació no només pugna clarament amb els principis constitucionals abans expressats, sinó també amb allò que resulta de la primera part de l'article 28.2 de la LOTC, amb la qual cosa quedaria plantejada directament la seva pròpia constitucionalitat. Cal, doncs, trobar una fórmula interpretativa coherent amb els principis que es deriven de la Constitució per a evitar aquesta conseqüència, és a dir, acordant amb el principi de competència i reserva material, ja que una possible coexistència del principi de competència i el de jerarquia ha de significar necessàriament una limitació del primer d'aquests.

Entenem que l'única possibilitat interpretativa respectuosa amb la Constitució haurà de tenir el seu únic fonament en la dificultat de precisar el contingut de les matèries reservades a llei orgànica, com a fórmula per a integrar el seu propi àmbit. Seguint l'exposició de Linde, aquesta integració passaria per considerar dos aspectes de la matèria, el seu nucli essencial i el complement necessari i indispensable d'aquest nucli, constituint ambdós el contingut propi de la matèria reservada a llei orgànica. D'aquesta manera, l'incís final de l'article 28.2 se situaria en el mateix marc del principi de competència en permetre-li una força d'atracció fins al límit de les matèries no imprescindibles per al nucli essencial, però sempre partint i actuant sobre les matèries reservades a la llei orgànica per l'article 81 de la Constitució.

El que en tot cas resultaria evident és que qualsevol altra interpretació que passés pel plantejament de la qüestió sota un criteri formalista o de rang normatiu entraria en directa col·lisió amb el que disposa la Constitució.

2. El Tribunal Constitucional ha tingut ocasió de manifestar-se definitivament sobre aquesta qüestió en la sentència del 13 de febrer de 1981, confirmant la tesi mantinguda en l'apartat anterior.

En primer lloc, i referint-se al supòsit específic de la relació llei orgànica-llei de les Comunitats Autònomes, exposa el que segueix:

«... el conflicto habrá de resolverse en virtud del principio de competencia para determinar qué materias han quedado constitucional y estatutariamente conferidas a los órganos legislativos de las Comunidades Autónomas y cuáles corresponden a las Cortes Generales del Estado».

En segon terme, i referint-se en general a la relació entre llei orgànica i llei ordinària, assenta textualment:

«Cuando en la Constitución se contiene una reserva de ley ha de entenderse que tal reserva lo es en favor de ley orgánica —y no una reserva de ley ordinaria— sólo en los supuestos que de modo expreso se contienen en la norma fundamental (artículo 81.1 y conexos). La reserva de ley orgánica no puede interpretarse de forma tal que cualquier materia ajena a dicha reserva, por el hecho de estar incluida en una ley orgánica, haya de gozar definitivamente del efecto de congelación de rango y de la necesidad de una mayoría cualificada para su ulterior modificación (artículo 81.2 CE), pues tal efecto puede y aún debe ser excluido por la misma ley orgánica o por sentencia del Tribunal Constitucional que declaren cuáles de los preceptos de aquélla no participan de tal naturaleza. Llevada a su extremo, la concepción formal de la ley orgánica podría producir en el ordenamiento jurídico una petrificación abusiva en beneficio de quiénes, en un momento dado, gozasen de la mayoría parlamentaria suficiente y en detrimento del carácter democrático del Estado, ya que nuestra Constitución ha instaurado una democracia basada en el juego de las mayorías, previendo tan sólo para supuestos tasados y excepcionales una democracia de acuerdo, basada en mayorías cualificadas o reforzadas.

»Por ello hay que afirmar que, si es cierto que existen materias reservadas a leyes orgánicas (artículo 81.1 CE), también lo es que las leyes orgánicas están reservadas a estas materias y que, por tanto, *sería disconforme con la Constitución la ley orgánica que invadiera materias reservadas a la ley ordinaria.*»

El raonament anterior precisa, doncs, que la relació entre llei orgànica i llei ordinària es planteja en funció del principi de competència i, per tant, la llei orgànica resta circumscrita a la regulació de les matèries taxades en l'article 81 de la Constitució o en aquells altres preceptes constitucionals en què així es preveu expressament. L'afirmació que conté aquest raonament arriba a ser tan categòrica que fins i tot el mateix Tribunal s'autovincula per declarar en tot cas quins preceptes d'una llei orgànica no participen d'aquesta naturalesa, en el supòsit que contempli matèries alienes a la reserva indicada.

Assentat aquest primer criteri general, la sentència aborda la possibilitat que la llei orgànica pugui contemplar qüestions o aspectes que guardin relació amb la matèria reservada en els termes següents:

«Lo que en la Constitución no existe es lo que podríamos denominar *reserva reglamentaria*, esto es, la imposición de que determinadas cuestiones hayan de ser reguladas por norma reglamentaria y no por otras con rango de ley. Como no existe

esta reserva en favor del reglamento, el legislador, al elaborar una ley orgánica, podrá sentirse inclinado a incluir en ella el tratamiento de *cuestiones regulables también por vía reglamentaria*, pero que, en atención a razones de *conexión temática* o de sistematicidad o de buena política legislativa considere oportuno incluir junto a las materias estrictamente reservadas a la ley orgánica.

»Pues bien, *cuando se dé el supuesto que acabamos de indicar* y, por consiguiente, en una misma ley orgánica concurren materias estrictas y materias conexas, hay que afirmar que, en principio, éstas también quedarían sujetas al régimen de congelación de rango señalado en el artículo 81.2 de la Constitución y que así debe ser en defensa de la seguridad jurídica (artículo 9.3 CE). Pero *este régimen puede ser excluido* por la propia ley orgánica en relación con alguno de sus preceptos, indicando cuáles de ellos contienen sólo materias conexas y pueden ser alterados por una ley ordinaria de las Cortes Generales o, en su caso, por leyes de las Comunidades Autónomas. Si tal declaración no se incluye en la ley orgánica, o si su contenido no fuese ajustado a Derecho a juicio del *Tribunal Constitucional*, será la sentencia correspondiente de éste la que, dentro del ámbito propio de cada recurso de inconstitucionalidad, deba indicar qué preceptos de los contenidos en una ley orgánica pueden ser modificados por leyes ordinarias del Estado o de las Comunidades Autónomas, contribuyendo de este modo, tanto a la depuración del ordenamiento como a la seguridad jurídica, que puede quedar gravemente afectada por la inexistencia o por la imperfección de las citadas normas de articulación.»

Segons el que resulta de la Sentència, la inclusió de matèries connexes queda, en tot cas, subjecta a un triple requisit. En primer lloc, la llei orgànica haurà de regular pròpiament una de les matèries reservades a aquesta classe de lleis, és a dir, les previstes en l'article 81 de la Constitució. En segon lloc, la matèria connexa haurà de tenir una relació directa amb la matèria orgànica, ja que les matèries connexes només podran ser considerades com a tals als efectes de la seva justificació com a part integrant d'una llei orgànica, si les matèries centrals, fonamentals o substancials d'aquestes respecten la reserva material de llei orgànica, d'acord amb la Constitució. En tercer lloc, aquests aspectes connexos hauran d'ésser de naturalesa reglamentària.

Finalment, pel que fa als efectes que pot produir la inclusió d'aquestes matèries connexes en el context d'una llei orgànica, la sentència, plenament coherent amb el criteri general anteriorment assentat, preveu que el règim de congelació de rang a què en principi queden subjectes pugui ésser exclòs a favor de la llei ordinària per la mateixa llei orgànica o pel mateix Tribunal Constitucional, per mitjà del corresponent recurs d'inconstitucionalitat, la qual cosa, en definitiva, significa que l'admissió d'aquestes matèries connexes —sempre segons els límits indicats— pot trobar la seva justificació en raons de política legislativa, però això sense que puguin considerar-se com a matèries pròpies de llei orgànica, ja que podran ser alterades o modificades per llei ordinària de les Corts Generals o de les Comunitats Autònomes.

Finalment, destaquem una Sentència més recent del Tribunal Constitucional, del 22 de febrer del 1982, que confirma el criteri material i excepcional sota el qual ha d'observar-se la

figura de la llei orgànica, en els termes següents:

« el artículo 81 de la CE se refiere al desarrollo "directo" de los derechos fundamentales, pues este artículo y las otras muchas alusiones de la Constitución al instrumento de la ley orgánica en materias concretas, que, como se ha dicho, convierte a las Cortes en "constituyente permanente", no puede extremarse, con los importantes problemas de consenso interno que conlleva, al punto de convertir el ordenamiento jurídico entero en una mayoría de Leyes Orgánicas, ya que es difícil concebir una norma que no tenga una conexión, al menos remota, con un derecho fundamental »

Caldrà rebutjar, doncs, tota identificació dels aspectes con-nexos amb altres que pretenguessin passar com a tals i que en realitat no fossin més que matèries afins o tangencials. En aquest cas, la connexió amb la matèria que justificaria la forma de llei orgànica seria purament accidental i vindria reafirmada únicament per una arbitrària voluntat que la Constitució no admet. Certament aquest supòsit seria més evident quan aquestes matèries, falsament connexes, constituïssin de fet una part més o menys extensa del nucli essencial d'una llei orgànica i manquessin de matèria reservada pròpiament per la Constitució a la dita forma jurídica.

3. Centrada la qüestió en els termes que resulten dels dos apartats anteriors, cal passar ara a l'anàlisi del Projecte de la LOHPA per tal de comprovar si la seva naturalesa orgànica es correspon amb alguna de les matèries previstes en l'article 81 de la Constitució.

Respecte a les matèries enunciades expressament en l'article 81 de la Constitució (desenvolupament dels drets fonamentals i de les llibertats públiques, estatuts d'autonomia i règim electoral general), no hi ha cap precepte del Projecte de LOHPA que hi pugui tenir relació ni tan sols remota, considerades singularment o fins i tot en el seu conjunt.

Pel que fa al desenvolupament dels drets fonamentals, hem de remetre'ns a l'article 14 i a la Secció Primera del Capítol II de la Constitució, que no tenen res a veure amb la regulació del procés autonòmic, que és l'objectiu del Projecte de Llei. El fet que en algun dels seus preceptes es faci referència a principis constitucionals (Vg. els articles 1.2 i 2.1 en relació amb els articles 138 i 139 de la Constitució) que impliquen el reconeixement d'un dret fonamental, no té cap relleu en el cas present, car una cosa és l'existència d'un límit constitucional concret de l'activitat de les Comunitats Autònomes, que ha de comportar el reconeixement d'aquest dret, i una altra de molt diferent és la regulació normativa que haurà de desenvolupar els drets de les persones amb caràcter general, matèria aquesta que correspondrà a la llei orgànica. (Recordem aquí el text de la Sentència del Tribunal Constitucional del 22 de febrer de 1982, abans transcrit.) No oblidem tampoc que l'abast de la regulació orgànica en aquest camp haurà de reduir-se al mínim indispensable i permetre fins i tot la possibilitat d'exercici de la potestat legislativa de les Comunitats Autònomes quan els respectius Estatuts els atribueixin competència legislativa sobre una matèria que impliqui necessàriament la regulació de l'exercici de drets constitucionalment garantits, ja que segons el que exposa la Sentència del Tribunal Constitucional del 16 de novembre de 1981, la llei a què es refereix l'article 53.1 de la Constitució podrà ésser promulgada, en aquests supòsits, per les Comunitats Autònomes.

D'altra banda, és evident que el Projecte de LOHPA no és cap estatut d'autonomia, i que el seu contingut tampoc no guarda cap relació amb la matèria electoral.

Només quedaria, doncs, la possibilitat que en el text constitucional es contingués una reserva expressa de llei orgànica fora de l'article 81, que pogués legitimar el Projecte ara impugnat. D'acord amb el seu contingut i la seva denominació, caldria que hi hagués una previsió constitucional que reservés a la llei orgànica, amb caràcter general, la regulació o el desenvolupament del Títol VIII de la Constitució. Tanmateix, aquesta previsió no s'acompleix; en canvi, sí que podem observar com, dins d'aquest Títol, hi ha crides concretes i determinades a la llei orgànica (Vg: articles 144, 148.1.22, 149.1.29, 150.2, 151.1, 157.3). La manca d'aquesta crida general, i d'altra banda, l'existència de reserves de llei orgànica concretes i determinades, en matèries inserides en el context autonòmic de la Constitució, a les quals, d'altra banda, no es refereix el Projecte, ens imposa com a conclusió (coherentment amb el criteri doctrinal i jurisprudencial damunt exposat) que el contingut del Projecte de LOHPA queda al marge de tota reserva de matèria orgànica, si n'exceptuem l'article 20, que quedaria inclòs en la reserva establerta en l'article 136.4 de la Constitució (Títol VII).

És cert que al llarg dels preceptes del Projecte de LOHPA sorgeixen referències tangencials a matèries que, d'una manera indirecta o mediata, poden guardar alguna mena de relació amb mandats constitucionals de regulació per llei orgànica. Però en tot cas es tracta de matèries heterogènies, connectades de manera totalment laxa amb el procés autonòmic i els seus principals aspectes, els quals, d'altra banda, no apareixen com a matèries constitucionalment reservades a la forma de llei orgànica. Per consegüent, el contingut del Projecte tampoc no pot quedar emparat sota la fórmula de les matèries connexes en manca, en tot cas, una matèria principal pròpia de llei orgànica i, a més, per no correspondre a aspectes reglamentaris als quals, segons la Sentència del Tribunal Constitucional del 13 de febrer de 1981, queda delimitat l'àmbit de les matèries connexes.

Recordem finalment que un grup parlamentari va presentar un vot particular favorable a la previsió constitucional d'una llei orgànica de desenvolupament del Títol VIII de la Constitució, vot que fou rebutjat tant en Comissió (DSCACCP, 4-6-78, pàg. 3257) com en el Ple del Congrés dels Diputats (DSCA, 18-7-78, pàg. 4385). No hi ha dubte que l'existència d'aquest antecedent en els treballs parlamentaris d'elaboració de la Constitució ofereix una pauta interpretativa d'especial importància per al supòsit que examinem, per tal com significa un pronunciament explícit de les Corts Constituents contrari a l'existència d'una llei orgànica de desenvolupament del Títol VIII de la Constitució, tal com es preveia en l'esmentat vot particular («les regions que optin per l'autonomia estatutària l'exerciran en els termes dels articles següents del present Títol, que seran desenvolupats per una llei orgànica d'autonomies regionals») (*Boletín Oficial de las Cortes* de l'1 de juliol de 1978. Dictamen de la Comissió d'Assumptes Constitucionals i Llibertats Públiques i esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.)

II. EL PROJECTE DE LOHPA VULNERA L'ARTICLE 150.3 DE LA CONSTITUCIÓ

1. L'article 150.3 de la Constitució habilita l'Estat per a establir principis necessaris per a harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes, quan així ho exigeixi l'interès general.

La mateixa redacció del precepte planteja importants dubtes interpretatius sobre aquesta figura, que solament podran ésser resolts contemplant la resta de peces que componen el sistema autonòmic establert en la Constitució, en relació de coherència interna amb aquesta.

Abans d'analitzar el contingut del precepte, cal constatar que la figura de l'article 150.3 de la Constitució no té cap relació amb altres exemples de dret comparat. Així, en el cas italià, el límit de l'interès general es constitueix com un límit de mèrit a l'exercici de la potestat legislativa regional, segons l'article 117 de la Constitució. En aquest sentit, García de Enterría i Garrido Falla coincideixen a apreciar que en el cas espanyol l'interès general no es configura com un límit substantiu i específic de la potestat legislativa de les Comunitats Autònomes. Tampoc no guarda, la figura que estudiem, cap relació amb la figura prevista en l'article 72.2 de la llei fonamental de Bonn, el qual conté una facultat àmplia a favor de la federació per a legislar en matèries de competència concurrent o compartida.

Són diversos els aspectes que planteja l'article 150.3 de la Constitució als quals caldrà donar resposta per tal de definir la naturalesa pròpia de la figura en concordança amb la resta d'elements i principis constitucionals amb els quals entra forçosament en connexió.

2. La primera qüestió que es planteja és la de determinar quines són les disposicions harmonitzables. Encara que en aquest aspecte concret el precepte constitucional es mostra especialment ambigu, considerem que l'única solució possible passa per cenyir la potestat harmonitzadora a aquelles disposicions de les Comunitats Autònomes que siguin fruit de l'exercici de les seves competències exclusives, puix que, en els supòsits de competències compartides, l'Estat podrà tutelar directament l'interès general a través de l'exercici de la seva facultat per a establir principis o la regulació bàsica de la matèria. En aquest sentit, Muñoz Machado s'expressa així:

«... l'objectiu del tipus de normes que preveu l'article 150.3 és, com ha estat dit, harmonitzar les disposicions normatives de les Comunitats Autònomes, de la qual cosa es dedueix que la utilització de les dites normes només s'escaurà quan una determinada matèria sigui atribuïda a la competència *exclusiva* d'aquelles Comunitats; la raó d'això és fàcil d'explicar: en el camp de les competències legislatives concurrents, l'Estat disposa ja d'un instrument normatiu d'utilitat més que suficient per a unificar aquests criteris normatius, com és la llei-marc.»

I també Leguina:

«El precepte és obscur i equívoc, perquè, bé que autoritza l'Estat... per a dictar, amb caràcter general, lleis d'harmonització dels ordenaments regionals, el seu camp normal d'aplicació serà limitat per aquelles matèries que els estatuts reserven al poder legislatiu *exclusiu* de les comunitats. Fora del dit àmbit aplicatiu normal hauran de quedar, a judici meu, tant les matèries en què la competència normativa sigui repartida

entre els poders central i autonòmic, com el supòsit de competències delegades per l'Estat a les Comunitats Autònomes. Es pot sostenir aquesta conclusió (encara que el precepte, literalment, no ho digui), perquè en aquests darrers casos l'harmonització de les diferències normatives entre Comunitats Autònomes i la prevalença de l'interès general poden i han d'aconseguir-se a través de la complementarietat legislativa ordinària entre les lleis de l'Estat (lleis-marc, de principis o de bases) i les lleis regionals (lleis de desenvolupament, d'integració o delegades).»

De la seva banda, el Consell Consultiu de la Generalitat s'ha pronunciat en el seu Dictamen en el sentit que les lleis harmonitzadores només podran utilitzar-se en el cas que l'Estat no tingui una altra forma de protegir l'interès general, que es donarà únicament quan les Comunitats Autònomes —una o diverses— tinguin competències exclusives no circumscrites per lleis estatals (bases, legislació bàsica o qualsevol altra mena de lleis), ja que en els casos en què les Comunitats tinguin competències legislatives circumscrites per alguna classe de normes de l'Estat, serà a través d'aquestes on podrien introduir-se els principis exigits per l'interès general propis de les lleis harmonitzadores. La redacció impròpia del precepte constitucional «fins i tot en el cas de matèries atribuïdes a la competència d'aquestes» no aconsegueix ocultar que les dites matèries no poden ser altres que les atribuïdes a les competències exclusives de les Comunitats Autònomes.

Això ara exposat és coherent amb la raó o fonament teleològic de la figura que cal extreure de la Constitució. En efecte, aquest fonament no podrà ser altre que el d'aconseguir una *uniformitat mínima* de l'ordenament jurídic derivat de la necessitat de reduir les incompatibilitats entre dues normes autonòmiques o més o entre la legislació estatal i l'autònoma, quan totes elles es refereixin a una mateixa matèria.

És evident que en el cas de competències concurrents aquesta finalitat no té sentit per tal com l'exercici de les competències legislatives de les Comunitats Autònomes sempre serà subjecte a unes bases o principis generals fixats per l'Estat, ja sigui en lleis de bases formals, ja sigui per mitjà del mètode inductiu a partir de la legislació vigent i restarà sempre a l'Estat la possibilitat d'elaborar la legislació bàsica que en cada moment consideri convenient, sense necessitat de recórrer, per tant, a la tècnica harmonitzadora.

Conseqüentment, la figura harmonitzadora es constitueix com un límit addicional a l'exercici de les potestats exclusives de les Comunitats Autònomes, a més de les que resulten directament de la Constitució, que entraria en joc, eventualment, per decisió de les Corts Generals, límit que, d'altra banda, no podrà exercir-se a manera d'un control preventiu de legitimitat, ja que, en aquest cas, significaria incidir directament sobre unes competències territorials concretes, i, en definitiva, realitzar una nova funció de delimitació competencial al marge de la Constitució i dels Estatuts. Com exposa el Consell Consultiu en el seu Dictamen número 28, una harmonització de caràcter preventiu harmonitzaria de fet les competències establertes, és a dir, els Estatuts, i, de forma indirecta i no menys paradoxal, acabaria harmonitzant la mateixa Constitució, la qual cosa no deixa de ser una forma inconstitucional de reformar-la.

3. Tanmateix, l'ús d'aquesta potestat ha de tenir els seus

límits. És indubtable que aquesta figura ha de trobar el seu encaix propi dintre de les diverses peces que conformen el sistema autonòmic establert en la Constitució, en relació de compatibilitat amb elles. La utilització de la tècnica harmonitzadora haurà de trobar, doncs, uns límits naturals en l'efectiva aplicació dels restants preceptes constitucionals i estatutaris que garanteixen l'existència del mateix model d'autonomia política i legislativa i especialment en la mateixa existència d'un nucli de competències exclusives de les Comunitats Autònomes que permet l'article 149.3 de la Constitució, d'acord amb els Estatuts d'Autonomia.

Aquesta constatació evident ha de portar-nos en primera instància a una interpretació restrictiva de l'aplicació de la figura que es dedueix d'una antítesi entre aquesta i el mateix concepte de competència exclusiva, garantit i previst, aquest últim, en la Constitució. Com indica Leguina, l'exercici de la facultat harmonitzadora podria arribar a reduir a cendra l'expressió més genuïna de l'autonomia política —la competència legislativa exclusiva— i amb ella el model mateix de distribució territorial del poder, consagrat en la Constitució. En aquest mateix sentit, i referint-se al concepte d'«interès general», Garrido Falla adverteix que haurà de ser objecte d'interpretació restrictiva, ja que la invocació d'aquesta servirà de suport per a introduir una limitació a l'autogovern de les Comunitats Autònomes.

L'exposició que acabem de fer ens porta a tractar del concepte d'interès general, com a peça-clau de l'exercici de la facultat harmonitzadora. L'apreciació d'un interès general és el pressupost necessari per a l'elaboració de les lleis d'harmonització, i constitueix un judici previ de valor que hauran de realitzar les Corts Generals. Cal preguntar-se, però, quins límits té la discrecionalitat de les Corts en l'apreciació d'aquest interès. Sembla evident que la resposta ha de ser afirmativa; tanmateix, també sembla evident que les Corts Generals no podran fer ús de la facultat que els concedeix l'article 150.3 de la Constitució per a finalitats diferents de les que es pot extraure del mateix precepte, segons que hem exposat anteriorment, o quan impliqui vulneració o desconeixement d'altres principis constitucionals. En definitiva, la facultat harmonitzadora es tradueix en Llei i aquesta, com totes les altres, ha de quedar sempre subjecta a la Constitució. Tal com expressa el Consell Consultiu de la Generalitat, la discrecionalitat en l'apreciació de l'interès general s'ha d'emmarcar dintre dels principis i valors de la Constitució, car aquesta no dona un mandat en blanc a les Corts Generals perquè apreciïn qualsevol interès, sinó un interès deduïble de la Constitució i que naturalment hi és sotmès.

Un altre límit consubstancial a la facultat harmonitzadora serà determinat pel seu contingut material. Diferentment del supòsit previst en l'article 72.2 de la Llei Fonamental de Bonn, en el qual es faculta la Federació per a legislar en tota la seva amplitud sobre una matèria, quan concorren els requisits establerts, l'article 150.3 de la Constitució del 1978 limita el contingut de les lleis d'harmonització a l'establiment de principis generals. El concepte de principis no és sinònim del de bases o directrius; la directriu significa assenyalar un objectiu; la base, la necessitat d'un desenvolupament legislatiu. En canvi, el principi es constitueix com un element a respectar que tant pot informar la legislació com vincular-la

negativament.

D'altra banda, el contingut material de la llei no podrà excedir de la fixació dels principis estrictament necessaris per a aconseguir les finalitats de l'harmonització, és a dir, la compatibilitat entre les normes autonòmiques o entre aquestes i les de l'Estat i, en definitiva, la mínima unitat jurídica al nivell de tot l'Estat. La locució «principis necessaris» que empra el precepte, a part de confirmar la idea d'excepcionalitat de la figura, permet d'establir un element interpretatiu de caràcter restrictiu sobre el contingut propi de la llei, que haurà de limitar-se a l'establiment dels principis generals imprescindibles per a garantir la mínima uniformitat de l'ordenament sense que això impliqui convertir, per simple automatisme, una competència exclusiva en una relació concurrencial ordinària.

Resta finalment l'aspecte relatiu al moment cronològic de l'elaboració de les lleis d'harmonització, en relació amb les disposicions de les Comunitats Autònomes. El precepte constitucional no es pronuncia expressament sobre aquest punt, encara que dels altres principis constitucionals que guarden relació amb aquesta matèria poden extraure's elements suficients per a resoldre la qüestió.

Hem exposat abans com la mateixa Constitució preveu la possibilitat que les Comunitats Autònomes assumeixin nuclis competencials amb caràcter exclusiu, en virtut dels seus Estatuts respectius. Així es desprèn de l'article 149.3, quan a més precisa que en aquests supòsits el dret de les Comunitats prevaldrà, en cas de conflicte, sobre el de l'Estat. D'altra banda, aquesta mena de competències constitueix l'exponent màxim de l'autonomia política.

La garantia constitucional d'aquesta classe de competències, d'acord amb l'Estatut, ha de comportar la possibilitat que aquestes puguin ésser exercides pels seus titulars, car, en definitiva, aquests són els únics que han passat a detenir la totalitat de les potestats legislatives de la matèria.

La mateixa Constitució, en permetre aquesta assumpció exclusiva, permet i vol la possibilitat que hi hagi diferents normatives en l'Estat, delimitades per la seva aplicació territorial.

Ara bé, solament a partir de l'exercici efectiu d'aquestes competències, la Constitució estableix un mecanisme per a salvaguardar una mínima coherència i uniformitat de l'ordenament general. Aquest és el sentit i la finalitat de la potestat harmonitzadora.

Conseqüentment, l'exercici d'aquesta última potestat ha de ser forçosament posterior, per un elemental respecte a l'exercici de la potestat *realment* exclusiva que en principi correspon a la Comunitat Autònoma i que resulta admesa i garantida per la mateixa Constitució.

El caràcter excepcional de l'harmonització, pel que significa d'ingerència en competències alienes, n'impedeix l'exercici amb caràcter previ, perquè en aquest supòsit es limitaria a priori un àmbit de competències que en principi correspon a la Comunitat Autònoma. La potestat legislativa de les Comunitats Autònomes ha de poder-se exercir lliurement d'acord amb l'Estatut i només excepcionalment i prèvia la constatació per les Corts Generals de la necessitat d'harmonitzar —constatació que haurà de fer-se amb referència a unes concretes disposicions normatives ja existents— podran fer ús de la facultat que els concedeix l'article 150.3 de la Constitució.

La interpretació anterior és l'única que resulta respectuosa

amb els dos principis constitucionals: el que permet l'existència de competències exclusives i, per tant, del seu exercici efectiu i el que estableix una salvaguarda última de la mínima uniformitat de l'ordenament general (articles 149.3 i 150.3 de la Constitució, respectivament).

Així ho ha entès el Consell Consultiu de la Generalitat en el seu Dictamen núm. 28 quan exposa:

«[...] És cert que l'article 150.3 no preveu literalment que l'harmonització tingui, com a únic objecte, disposicions normatives de les Comunitats Autònomes ja dictades, i, sobre la base d'aquesta carència d'explicació, un sector doctrinal considera indiferent que les lleis harmonitzadores es produeixin «ex ante» o «ex post» a les normes autonòmiques. Però no és menys cert que l'article 150.3 tampoc no preveu el caràcter «ex ante» de l'harmonització i que la interpretació d'aquesta llacuna ha d'atendre a la finalitat de les lleis harmonitzadores i respectar, en tot cas, el principi constitucional de les competències autonòmiques.

»Si les Corts Generals aprecien la necessitat d'una llei d'harmonització és perquè, prèviament, han apreciat un perjudici concret en l'interès general en un moment precís de la vida política de l'Estat, davant el fet comprovat d'una determinada norma autonòmica, en si legítima i adequada a la legalitat de tot gènere. Sembla impossible apreciar tal perjudici i la necessitat d'una llei reparadora d'aquest sense tenir a la vista la norma causant d'aquell. Igualment, si les Corts Generals han d'elaborar una llei que *solament* pugui establir *els principis* que siguin necessaris per a protegir l'interès general, concretament apreciat, davant d'una norma no menys concreta, també sembla impossible d'acomplir el mandat parlamentari (que implica l'obligació de la norma harmonitzadora de consistir precisament en allò: en uns principis necessaris, imprescindibles i concrets) i, tanmateix, d'acomplir el mandat constitucional d'harmonitzar l'exercici normatiu sense afectar la competència normadora. Com es pot saber quan s'afecta aquesta o el seu exercici si la primera encara no s'ha exercit? Com no afectarà la competència si l'únic objecte existent (i sobre el qual ha de recaure inevitablement l'harmonització) és la nua competència?»

D'acord amb l'anàlisi constitucional realitzada, la figura harmonitzadora de l'article 150.3 es caracteritza pels elements següents: un de material, determinat per les disposicions objecte de l'harmonització, que són les que es produeixen en l'exercici de les competències exclusives de les Comunitats Autònomes; un altre de teleològic, que es configura en la persecució d'una unitat mínima de l'ordenament general per exigències de l'interès general; un altre de contingut de la mateixa llei harmonitzadora, que haurà de tenir el seu límit en la fixació dels principis necessaris per a complir la seva finalitat; i, finalment, el cronològic, que és exigit pel respecte i l'efectivitat de l'exercici de les competències per les Comunitats Autònomes.

Aquestes notes materials —deixant ara a part l'aspecte procedimental— resulten incompatibles, com ja ha estat dit, amb la possibilitat d'harmonitzar les pròpies competències estatutàries, circumstància que es produiria sempre en el cas de lleis anteriors a l'exercici efectiu de la competència, puix que això significaria una modificació del mateix sistema de distribució de competències establert en l'Estatut d'Autonomia. D'altra banda, una harmonització a priori seria també il·lògica des del

moment que, a falta de normes territorials, el dret estatal és de directa aplicació, i l'Estat en té prou, doncs, amb l'elaboració de les lleis ordinàries oportunes. Una altra incompatibilitat també es produirà si la llei d'harmonització remet la fixació dels seus principis a altres lleis ordinàries, en produir-se una conculcació del procediment establert en l'article 150.3, puix que el contingut harmonitzador s'establiria, en realitat, en una llei aprovada al marge del dit procediment especial. Finalment, l'harmonització tampoc no podrà utilitzar-se per a definir àmbits competencials en el supòsit de competències concurrents, ja que en aquest supòsit hauran d'ésser les lleis ordinàries de l'Estat i de les Comunitats les que hauran de fixar el contingut i l'àmbit de cada competència amb intervenció última, en cas de conflicte, del Tribunal Constitucional.

A partir d'aquests elements definitoris, hem de passar ara a l'anàlisi del Projecte de LOHPA per a comprovar si el seu contingut s'ajusta a aquests.

Deixant de banda de moment el doble caràcter del Projecte de Llei (orgànica i d'harmonització), que serà objecte d'estudi específic en un apartat independent, hem de centrar la nostra anàlisi en totes les seves disposicions, ja que en el text aprovat pel Senat no hi ha menció especial a una possible diferenciació entre aspectes orgànics i harmonitzadors en el context del Projecte.

Doncs bé, d'acord amb la línia exposada, la conclusió general que s'imposa és que l'articulat del Projecte no es correspon amb cap de les característiques anteriors, deixant fins i tot a part el fet evident que el Projecte s'elabora amb antelació a la mateixa existència i vigència de disposicions normatives de les Comunitats Autònomes, susceptibles d'harmonització. És més, la seva pròpia denominació (Llei d'Harmonització del Procés Autonòmic) permet veure clarament que la seva finalitat és la d'harmonitzar directament la Constitució i els Estatuts, prescindint de l'existència de tota normativa prèvia de les Comunitats Autònomes i regulant aspectes concrets de la distribució de competències expressades en els paràmetres esmentats. En definitiva, el Projecte de Llei pretén legitimar-se sota la cobertura d'una figura constitucional, que obeeix a uns principis concrets com acabem de veure, i els distorsiona fins a l'extrem d'afectar directament dues normes bàsiques com són la Constitució i els Estatuts, i prescindeix del procediment especial de reforma que per a ambdues estableix la mateixa Constitució.

Això no obstant, alguns articles concrets del Projecte han d'ésser objecte d'un estudi especial, per la seva especial incidència en aspectes propis de la figura harmonitzadora.

Primerament, hem de centrar la nostra atenció en l'article 5 del Projecte. Aquest precepte es refereix íntegrament a la figura harmonitzadora definint aspectes d'aquesta, les seves conseqüències davant la legislació de l'Estat i de les Comunitats Autònomes i aspectes de procediment. Sens perjudici del problema que planteja aquest precepte i en general tot el Projecte per la seva confessada finalitat d'«aclair» i d'«interpretar» el text constitucional (vegeu el preàmbul del Projecte de Llei presentat davant el Congrés dels Diputats) —finalitat que aquesta part entén que és competència del Tribunal Constitucional com a intèrpret suprem de la Constitució—, aspecte aquest de què tractarem en profunditat en l'apartat següent, podem considerar que els paràgrafs 2n, 3r, i 4t, de l'article 5

són compatibles amb les notes característiques de la figura. Efectivament, prenent en consideració la seva finalitat (uniformitat mínima de tot l'ordenament general), sembla coherent que els preceptes de l'harmonització vinculin també la legislació de l'Estat (apartat 2n.). Una conseqüència de l'elaboració de disposicions harmonitzadores serà també la necessitat d'adaptar-hi la normativa territorial afectada (apartat 3r.). També resulta coherent el tràmit d'audiència prèvia de les Comunitats Autònomes pel fet que són les directament afectades (apartat 2n.). No obstant això, l'apartat primer del precepte introdueix un important element de trencament dels elements definidors de la figura en pretendre interpretar el text constitucional en el sentit que l'harmonització podrà fer-se amb anterioritat a l'elaboració de les disposicions territorials. Tanmateix, és evident que aquesta interpretació no pot deduir-se del text constitucional per les raons exposades abans per un elemental respecte al lliure exercici de les potestats de les Comunitats Autònomes, reconegut en la mateixa Constitució i en el Estatuts.

L'article 8 estableix un procediment de cooperació entre l'Administració de l'Estat i la de les Comunitats Autònomes. Nogensmenys es tracta d'un aspecte propi de les actuacions de coordinació entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, com a principi induïble del mateix text constitucional, sense que res no tingui a veure amb la tècnica harmonitzadora i encara més quan no s'harmonitza aquí cap disposició normativa.

Del Títol II (Relacions entre Comunitats Autònomes i Diputacions provincials), destaquem en primer lloc el caràcter potestatiu que en principi tenen els seus preceptes, caràcter que és incompatible amb el propi sentit de l'harmonització que per essència ha d'ésser vinculant. Això no obstant, també podria produir-se aquí, segons la interpretació que pugués donar-se als preceptes del Projecte, una limitació a l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'autoorganització i règim local, quan en els articles 11 i següents s'estableix un sistema de transferència i delegació a favor de les Diputacions provincials. Aquesta regulació, en el supòsit que s'entengués excloent de la possibilitat que les transferències o delegacions poguessin efectuar-se a favor d'altres ens locals, resultaria difícilment compatible amb l'article 5 i amb l'article 9.1 de l'Estatut d'Autonomia.

D'ambdós preceptes es desprèn una àmplia competència de la Generalitat per a l'estructuració territorial i articulació de la seva organització administrativa, si s'escau, sota un sistema d'administració indirecta, atribuint facultats delegades als ens locals. Però en tot cas ha de correspondre a la Generalitat l'opció concreta en aquest sentit en virtut de la seva competència i la regulació de les formes i els efectes d'aquestes eventuais delegacions, així com els ens locals receptors. Cal pensar, a més, que l'últim apartat de l'article 5 de l'Estatut d'Autonomia es refereix a l'organització provincial a Catalunya, respectant únicament dos aspectes, el de l'entitat local i el de divisió territorial per al compliment d'activitats de l'Estat, i queda fora d'aquestes dues vessants l'organització administrativa territorial de la mateixa Generalitat. En virtut de l'Estatut d'Autonomia, correspon, doncs, a la Generalitat la potestat organitzativa territorial dels seus serveis administratius, l'exercici de la qual haurà d'adequar, al seu torn, a la peculiaritat de l'organització territorial de Catalunya prevista en l'article 5 de l'Estatut,

per la qual cosa disposa també de competència exclusiva.

D'acord amb el que acabem d'exposar, només és possible extreure del Títol II del Projecte de LOHPA, la constatació que aquest prescindeix totalment dels preceptes estatutaris assenyalats, puix que, si bé en principi el seu caràcter potestatiu es podria entendre compatible amb els dits preceptes, cal no oblidar que contenen també vinculacions concretes, com per exemple la continguda en l'últim incís del primer apartat de l'article 11, la qual imposa la transferència o delegació a totes les Diputacions provincials.

D'altra banda, el fet que sigui l'Estat a qui correspon d'establir les bases del règim jurídic dels ens locals (article 9.8 de l'Estatut, en relació amb el 149.1.18 de la Constitució), permet concloure, en la mesura que això pogués correspondre a l'esmentada competència, que hauria d'ésser en aquest tipus de lleis (no en una d'harmonització) en què es podrien establir precisions en el sentit que ara tractem, respectant en tot cas la competència de la Generalitat en matèria d'organització territorial.

L'article 19.2 del Projecte conté una simple precisió o més aviat reserva a favor de l'Estat per a elaborar principis i criteris de comptabilitat regional. La reserva d'aquesta competència podrà ésser jurídicament correcta, en els termes que resulten de la Constitució i dels Estatuts, si aquesta queda continguda en l'àmbit de l'article 149.1.18. Ara bé, el que sí resulta del precepte és que no estableix cap principi o criteri i consegüentment incideix directament sobre l'aspecte propi de la distribució de competències. D'altra banda, per a la fixació dels principis de comptabilitat es fa una remissió en blanc a favor del Govern, amb què es vulnera l'article 150.3 perquè no és la mateixa llei d'harmonització la que fixa els dits principis.

Amb referència a l'article 21 del Projecte i deixant fins i tot de costat tot l'aspecte cronològic, es produeix aquí el que podríem qualificar com a harmonització del mateix Estatut d'Autonomia. Efectivament, en el seu apartat 2n. es disposa que les Corporacions de dret públic representatives d'interessos professionals ajustaran la seva organització i competències als principis i regles bàsiques de la legislació de l'Estat. Unes competències que en virtut de l'Estatut vénen consignades com a exclusives es converteixen en concurrents en virtut d'aquest precepte; amb la qual cosa es modifica el mateix Estatut. A més, en lloc d'establir principis harmonitzadors, es delega en una llei ordinària aquesta facultat, amb la qual cosa es vulnera l'article 150.3 de la Constitució en dos sentits: l'un, per tal com no és la llei d'harmonització la que estableix directament els principis, i l'altre, per tal com s'ignora el procediment especial en fer-se remissió a una llei ordinària posterior que podrà aprovar-se sense els requisits de l'article 150.3. Podria argumentar-se contràriament que el contingut del precepte es correspon amb la distribució de competències entre l'Estat i les Comunitats Autònomes en aquesta matèria (article 149.1.18 de la Constitució), però encara que això pogués considerar-se des d'aquesta òptica, es tractaria d'un problema de distribució de competències totalment aliè a l'harmonització. D'altra banda, es produiria també una vinculació de contingut de les pròpies bases, atès el caràcter orgànic de la llei, resultat totalment incompatible amb la Constitució, en el sentit que la determinació del contingut bàsic de cada

matèria haurà de resultar, en cada cas, de la legislació ordinària de l'Estat.

Una situació semblant es produeix en l'article 9, apartat segon, en el qual, fora de l'àmbit d'influència de l'article 131 de la Constitució, es limiten directament les competències de les Comunitats Autònomes. Cal tenir en compte que les lleis d'harmonització no poden harmonitzar competències estatutàries, ni poden tampoc vincular l'exercici de les competències a procediments que es remeten a una llei ordinària de l'Estat, que significarien l'extracció de la competència de l'àmbit propi de la Comunitat Autònoma per a atribuir-la a òrgans estatals. El precepte atribueix a un òrgan de l'Estat facultats decisòries per a resoldre conflictes eventuais entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, totalment al marge del sistema de control previst en la Constitució (art. 153) i desnaturalitzant les funcions que haurien de correspondre a l'esmentat òrgan, segons el context i els pressupòsits de la norma que en contempla la creació (art. 131). A més, l'article 9.2 de la LOHPA no respon de cap manera a les característiques harmonitzadores, atès que no estableix cap classe de principi, i l'únic que pretén és habilitar un òrgan de l'Estat per a l'exercici d'unes competències que constitucionalment són reservades als òrgans previstos en l'article 153.

L'article 22.c) del Projecte de LOHPA vulnera la Disposició Transitòria Sisena i l'article 9.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per tal com permet, sense suport constitucional ni estatutari, una permanent intromissió de l'Administració de l'Estat en l'exercici de les competències de les Comunitats Autònomes. Els serveis que són objecte de transferència constitueixen els mitjans personals i materials que permeten l'exercici de la corresponent competència. Conseqüentment, des del moment que aquesta competència passa a correspondre a la Generalitat i que aquesta té atribuïda la seva pròpia competència per a l'autoorganització dels seus serveis, no és possible mantenir una intervenció de l'Estat sobre aquests sota la forma d'un control quantitatiu o qualitatiu. En virtut de la Constitució i del respectiu Estatut d'Autonomia, la Comunitat Autònoma adquireix unes competències que automàticament deixen de correspondre a l'Estat, i aquest ha de transferir, per a l'exercici d'aquelles, els serveis corresponents que fins a aquell moment eren de la seva titularitat. A partir de la transferència, però, i tret de les limitacions que per a determinats supòsits contemplan la Constitució i els mateixos Estatuts (per exemple, Disposició Transitòria 6.5 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya), no és admissible l'existència d'un control de nivell mínim, atès que això implicaria desconèixement de la pròpia competència d'autoorganització de les Comunitats i en darrer terme una limitació de les seves pròpies competències sectorials. D'altra banda, l'existència d'un mòdul de prestació mínim no té sentit si pensem en el fet que anteriorment a la distribució de competències l'Estat no tenia cap límit en aquest aspecte i, en conseqüència, si una competència en concret passa ara a ésser d'una Comunitat Autònoma, sembla evident que aquesta haurà de fruit de la més àmplia llibertat d'organització dels seus serveis, en funció del grau o tipus de competència assumits, especialment quan es tracti d'una competència exclusiva.

Finalment i pel que fa al Títol VI del Projecte que és objecte de tractament especial en aquest escrit, destaquem aquí que la

funció pública és una competència concurrent i, per tant, s'ha d'ajustar als elements propis que resulten d'aquest tipus d'articulació competencial, sense que li sigui aplicable la figura harmonitzadora.

III. EL PROJECTE DE LOHPA PRETÉN MODIFICAR EL TÍTOL VIII DE LA CONSTITUCIÓ I L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

1. La regulació constitucional del sistema autonòmic (Títol VIII) contempla les modalitats de constitució de les Comunitats Autònomes, el marc de distribució de competència entre l'Estat i les Comunitats i els sistemes de control i garantia de l'activitat i el funcionament d'aquestes.

La concreció de l'autonomia de les Nacionalitats i Regions passa per l'elaboració del respectiu Estatut, que constituirà la norma institucional bàsica de la Comunitat. Els Estatuts d'Autonomia determinaran en cada cas, i dins dels límits i possibilitats que ofereix la Constitució, el nivell o grau d'autonomia, que tindrà la seva essencial plasmació en la distribució de competències entre l'Estat i la Comunitat i la regulació de les institucions pròpies d'aquesta.

Els Estatuts d'Autonomia materialitzen, doncs, l'opció autonòmica i constitueixen el marc jurídic per al seu desenvolupament. D'alguna manera el marc genèric que implica el Títol VIII de la Constitució queda integrat en cada cas per l'aprovació de l'Estatut, que comporta una opció autonòmica concreta dins de l'àmbit que permet el marc constitucional. Conseqüentment, un cop aprovat l'Estatut, les relacions entre l'Estat i la Comunitat s'hauran de contemplar en el marc jurídic format per la Constitució i l'Estatut.

El relleu especial de la norma estatutària es veu reflectit en el seu valor normatiu dins del sistema de les fonts. L'Estatut és una llei orgànica, però amb un procediment d'elaboració, aprovació i reforma especial que el diferencia d'altres lleis, especialment en el cas dels Estatuts a què es refereix l'article 151.2 de la Constitució, que se'ns presenten com a actes complexos, amb característiques paccionades i amb participació directa i obligatòria dels ciutadans afectats, mitjançant referèndum. D'altra banda, tant l'article 147.3 com el 152.2 de la Constitució consagren un procediment especial de reforma dels Estatuts. En aquest sentit, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu en els seus articles 56 i 57 un procediment de reforma especial que ha de comportar, en tot cas, la conformitat inicial del Parlament de Catalunya, l'aprovació per les Corts Generals i la submissió a referèndum. Si no hi concorren tots aquests requisits no es podrà alterar o modificar.

El procediment especial d'elaboració i aprovació confereix als Estatuts un valor i una significació especials dins de les fonts normatives que és realçat en última instància pel procediment de reforma especial, que constitueix la garantia de la seva integritat i la seva vigència.

Com a conseqüència d'això que precedeix, el marc jurídic de cada autonomia queda completat per la Constitució i l'Estatut, que constitueixen els únics paràmetres de la distribució de competències establerta, tal com assenyala el Tribunal Constitucional en la seva Sentència del 28 de juliol de 1981 quan es refereix «...al sistema de delimitació competencial entre el Estado y las Comunidades Autónomas que la Constitución y

estatuto de Autonomía configuran». És evident que la distribució de competències haurà de comportar inevitablement conflictes, que es produiran en el moment de destriar l'àmbit i el creixement dels sectors competencials, especialment quan es tracta de competències concurrents. Ara bé, en aquests supòsits, serà competència del Tribunal Constitucional decidir, d'acord amb les funcions que li assigna la Constitució i la seva estructura orgànica; així ho reconeix el mateix Tribunal quan en la sentència abans esmentada precisa: «Las Cortes deberán eslecer qué es lo que *haya de entenderse por básico*, y en caso de duda será este Tribunal el competente para decidirlo, en su calidad de intérprete supremo de la Constitución».

La definició dels àmbits competencials es produeixen en el mateix estatut i els conflictes de competències que es poden originar hauran d'ésser resolts pel Tribunal Constitucional mitjançant la seva interpretació dels preceptes constitucionals i dels estatuts d'autonomia, si s'escau, d'aquells altres preceptes legals a que aquests estatuts remetin expressament. Tota la producció legislativa haurà de respondre a la distribució competencial que resulti dels paràmetres i, si s'escau, haurà d'ésser enjudiciada pels tribunals, per tal d'establir-ne la legitimitat. Conseqüentment, cap disposició legislativa posterior de l'Estat no podrà buir-se o pretendre un valor definitori dels àmbits competencials, atès que aquests resulten inalterables des de l'adopció de l'Estatut i tota la legislació posterior hi resta subjecta. Doncs bé, des del moment que el Projecte de la LOHPA es presenta com a norma «interpretadora i aclaridora» de la Constitució en aspectes relatius al marc autonòmic, amb efectes directes i en tot cas indirectes sobre els propis àmbits competencials, es produeix una incidència sobre el mateix Estatut d'Autonomia, al marge del seu procediment de reforma i substitueix el Tribunal Constitucional en la seva funció d'interpretar suprem de la Constitució i d'àrbitre en els eventuals conflictes de competència.

En aquest cas, el Projecte de LOHPA pretén realitzar una interpretació de les previsions constitucionals, en aspectes relatius a la distribució i l'exercici de competències i incideix sobre el contingut de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, parant-se per això en l'ús de figures constitucionals (Llei orgànica i llei d'harmonització) establertes per a supòsits totalment diferents i independents.

Hem d'entrar ara en la problemàtica que planteja el caràcter del Projecte de Llei, en atribuir-se condició orgànica i harmonitzadora.

Per a això caldrà tornar a prendre en consideració la naturalesa constitucional i la finalitat de les dues figures.

Ja hem vist com la llei orgànica es caracteritza pel principi de reserva material (article 81 de la Constitució). D'altra banda, totes les matèries reservades a la llei orgànica són essencialment competència de l'Estat, atès que han de ser les Corts Generals, per majoria qualificada, qui ha d'establir-ne la legislació.

Per la seva banda, la figura harmonitzadora es configura com un mecanisme propi del sistema autonòmic, com un títol habilitant per a la intervenció de les Corts Generals en les competències de les Comunitats Autònomes, que s'ha de tractar en llei ordinària.

Es tracta, doncs, de dues figures que obeeixen a unes previsions constitucionals diferents i independents entre elles i

que, per tant, es presenten com a irreconduïbles a unitat per raó de la seva finalitat i el seu objecte diferents.

No és només en els aspectes materials, tanmateix, on es presenta aquesta incompatibilitat, sinó que aquesta es produeix també en relació amb el procediment d'elaboració d'ambdues normes. L'existència de dos procediments diferents d'elaboració resulta també incompatible amb la seva plasmació en un únic text normatiu amb el doble caràcter d'orgànic i d'harmonitzador, circumstància que ve especialment agreujada quan d'aquest text no es desprèn una diferenciació entre els diversos preceptes que l'integren, com en el cas del text del projecte de LOHPA, definitivament aprovat pel Senat.

D'acord amb això, tots els preceptes que integren el text legal tenen en principi aquest doble caràcter, circumstància que no solament altera materialment les bases i els elements essencials de les diferents figures contemplades en els articles 81 i 150.3 de la Constitució, com s'ha dit, sinó que plantejaria especials problemes en el moment d'una modificació de la llei, a causa dels diferents sistemes procedimentals de cada una. Pensem, per exemple, en l'aprovació final de tot el text del Projecte per majoria absoluta del Congrés, essent així que la llei d'harmonització només exigeix una votació qualificada prèvia d'ambdues Cambres, per a apreciar la necessitat de dictar-la, però sense que la Constitució imposi un procediment de votació especial en la tramitació del text legal pròpiament dit.

Destaquem també aquí que les Corts Generals només van apreciar la necessitat d'harmonitzar (sessió del Congrés del dia 30 de setembre de 1981 i sessió del Senat del 9 d'octubre de 1981) sobre les matèries següents: cooperació entre les autoritats de l'Estat i de les Comunitats Autònomes; relacions entre les Comunitats Autònomes i les Diputacions provincials; elaboració de normes o programes de comptabilitat nacional; organització i competències de les corporacions de dret públic representatives d'interessos econòmics o professionals i funció pública autonòmica. Conseqüentment, tots aquells preceptes del Projecte que queden al marge de les anteriors matèries, no queden emparades pel requisit procedimental establert en l'article 150.3 (apreciació de necessitat d'harmonitzar), i es produeix una palmària conculcació de la Constitució.

Podria argumentar-se contràriament que es tracta d'un sol text, però amb una doble naturalesa diferenciada: uns preceptes amb caràcter harmonitzador i altres amb caràcter orgànic. Això no obstant, sense entrar ara en els aspectes procedimentals indicats que són incompatibles amb aquesta possibilitat, podem observar com el text del Projecte aprovat definitivament pel Senat no conté cap indicació en aquest sentit, diferentment de l'exposició de motius que contenia el primitiu Projecte presentat pel Govern l'apartat 7 del qual deia textualment:

«El presente proyecto de ley, como ya se ha apuntado, intenta articular, con criterios generales, todo el desarrollo del proceso autonómico, e incluye preceptos de carácter distinto, entre lo que algunos presentan el carácter de principios armonizadores de las potestades normativas de las Comunidades Autónomas, aun en el caso de materias atribuidas a la competencia de éstas, por entender que así lo exige el interés general de acuerdo con lo dispuesto en la artículo 150,3, de la Constitución. La intención de ordenación global del proceso au-

tonómico que se atribuye a dicho proyecto de ley aconseja, a juicio del Gobierno, mantener su estructura y contenido unitario, aunque sólo algunos de sus preceptos tengan el indicado carácter armonizador, en el sentido constitucional. Tal es el caso de las disposiciones relativas a la cooperación entre autoridades del Estado y de las Comunidades Autónomas (artículo 9º), relaciones entre las Comunidades Autónomas y las Diputaciones Provinciales (artículos 12, 13, 14, 15, 16 y 17), elaboración de normas o programas de contabilidad nacional (artículo 19,2), organización y competencias de las Corporaciones de derecho representativas de intereses económicos o profesionales (artículo 21), función pública autonómica (artículos 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38 y Disposiciones adicionales segunda y tercera).»

Conseqüentment, en no ésser incorporada l'esmentada declaració en el text definitiu, des del punt de vista d'aplicació de la llei no pot fer-se diferenciació de caràcter entre els seus propis preceptes. És cert que les Corts Generals apreciaren la necessitat de dictar principis harmonitzadors sobre unes determinades matèries (acte intern de les Cambres), però també ho és que la plasmació d'aquests principis en un text legal concret (pròpiament llei d'harmonització) queda totalment diluïda des del moment en què es barregen amb altres preceptes de caràcter diferent, tant més que en el text no hi ha cap criteri indicador per a determinar-los. Aquí es produeix, doncs, una situació d'absoluta inseguretat jurídica, atès que el subjecte que ha d'aplicar la llei no pot suplir per via interpretativa aquesta llacuna, car només les Corts Generals poden determinar la naturalesa harmonitzadora d'un precepte, d'acord amb els requisits i el procediment establerts en l'article 150.3 de la Constitució.

És evident que basant-nos en el text constitucional no és possible extreure una interpretació que permeti establir l'existència de normes estatals amb aquest caràcter mixt, si no és que aquesta prescindeixi de tots els caràcters i principis propis de cada figura per a obtenir simplement un resultat determinat sobre la base del joc dels especials efectes que ambdues figures permeten obtenir sobre el sistema autonòmic ja configurat; és a dir, el principi d'igualtat de rang davant els Estatuts que atribueix el caràcter orgànic i l'habilitació per a la intervenció en les competències autonòmiques que implica l'harmonització.

Enteses en els seus termes constitucionals, ambdues figures comporten uns límits a les competències de les Comunitats Autònomes. En el cas de la llei orgànica, per tal com implica una reserva de competència expressa a favor de l'Estat, en tot cas. En el cas de l'harmonització, per tal com pot comportar un límit eventual sobre l'exercici de les potestats exclusives de les Comunitats si així ho exigeix l'interès general, però respectant sempre la possibilitat de l'efectiu exercici d'aquestes competències.

Això no obstant, en el moment que es pretén utilitzar aquestes figures al marge dels seus pressupòsits constitucionals, es produeix una modificació del model autonòmic, al qual hom imposa unes limitacions sota la cobertura formal que permet l'ús d'unes figures constitucionals que, en realitat, s'utilitzen totalment al marge de les seves finalitats, deformació que encara s'evidencia més en forçar fins l'extrem d'atorgar a un mateix text legal un doble caràcter, per tal de

constituir-lo d'alguna manera, com una nova font normativa que pugui imposar-se sobre els mateixos Estatuts d'Autonomia ja aprovats.

Aquesta possibilitat és inadmissible a la llum de la Constitució, puix que no només lesionaria estrictament els seus propis preceptes, sinó que comportaria la pèrdua de tota garantia institucional de les Comunitats Autònomes ja constituïdes, que es tradueix en la integritat dels seus preceptes estatutaris i pel seu especial mecanisme de reforma garantit per l'article 147.3 de la mateixa Constitució.

IV. LA LOHPA VULNERA LA REGULACIÓ CONSTITUCIONAL DE LA RELACIÓ ENTRE NORMES BÀSIQUES DE L'ESTAT I EL DESENVOLUPAMENT LEGISLATIU DE LA GENERALITAT

1. La precisió dels caràcters materials i formals de les lleis de bases o principis que reserva a l'Estat el nostre sistema constitucional de repartiment de competències és un dels problemes més arduos del Dret de les Autonomies.

La rica polèmica que sobre el contingut de les «leggi-cornice» es produí en la doctrina italiana va evidenciar la pràctica impossibilitat d'una determinació apriorística del que és bàsic o principal. Mentre, per a alguns autors, els principis de la legislació estatal tenien una funció informadora de tota la legislació regional (Mortati), per a d'altres aquells havien de circumscriure's a una funció de límit negatiu, sense possibilitat d'imposar vincles positius (Galeotti). Aquesta dicotomia intentava de superar-se amb la solució teòrica (Coulolo) que considerava que la mateixa llei-marc delimitava dues submatèries, l'una de les quals era la fonamental, i només en aquesta assolida la seva força expansiva la legislació estatal de principi.

Amb l'experiència aliena, com a dada adquirida, la doctrina espanyola ha estat més cauta i realista: ha constatat la impossibilitat d'una delimitació a priori del contingut de les normes bàsiques, i s'ha limitat a enunciar com a regla fonamental que aquestes han de deixar un espai suficient a la legislació de desenvolupament, entenent la dita suficiència com la corresponent a una norma amb rang de llei formal. Així s'ha dit:

«Lo más elemental que debemos observar en principio es que algo consustancial a la naturaleza de la ley marco es que su misión empieza y termina en la fijación de los principios, bases o criterios fundamentales de la regulación de una materia concreta. La competencia estatal no se extiende más allá. La regulación de todo lo que no es básico o principal pertenece o puede pertenecer a las Comunidades Autónomas.» (S. Muñoz Machado).

La jurisprudència constitucional ha seguit la mateixa via, i amb més claredat ha proclamat la necessitat de respecte a l'especificitat política de cada Comunitat Autònoma:

«La fijación de estas condiciones básicas no puede implicar en ningún caso el establecimiento de un régimen uniforme para todas las entidades locales de todo el Estado, sino que debe permitir opciones diversas, ya que la potestad normativa de las Comunidades Autónomas no es en estos supuestos de carácter reglamentario.» (Sentència 28 de juliol de 1981).

Només el control a posteriori pot aportar més concreció a la

qüestió del contingut material de les lleis de bases o de principis. En cada cas, el control jurisdiccional determinarà si s'han sobrepassat els límits competencials. Així s'ha pronunciat la doctrina:

«En este momento y desde una perspectiva tan general como la que obligadamente hemos de utilizar aquí es imposible aportar mayores precisiones, que sólo la labor paciente y continuada del Tribunal Constitucional, operando sobre casos concretos, podrá ir perfilando, tanto en lo que se refiere al alcance concreto de la función estrictamente armonizadora de la ley marco estatal, como en lo que respecta al desarrollo de los principios, bases y directrices fijados por ésta, a las que, so pena de inconstitucionalidad, deben ceñirse las leyes territoriales.» (R. García de Enterría i T. R. Fernández).

I el mateix Tribunal Constitucional ha acceptat aquesta funció de control casuístic:

«Las Cortes deberán establecer qué es lo que haya de entenderse por básico, y en caso necesario, será este Tribunal el competente para decidirlo, en su calidad de intérprete supremo de la Constitución.» (Sentència del 28 de juliol de 1981).

L'article 2 de la LOHPA pretén regular el contingut de la legislació bàsica de l'Estat, però ho fa amb l'originalitat de referir-se al seu contingut mínim, i no al seu contingut màxim, amb evident contrast amb l'opinió doctrinal i jurisprudencial. Efectivament, l'esmentat precepte disposa:

«Siempre que la Constitución o los Estatutos de Autonomía de las diferentes Comunidades Autónomas empleen las expresiones "bases", "normas básicas", "legislación básica" u otras de idéntico significado para referirse a la competencia normativa del Estado, se entenderá que corresponde a las Cortes Generales o, en su caso, al Gobierno, la determinación de los principios y reglas esenciales de la regulación de la materia de que se trate y en todo caso, los criterios generales y comunes a que habrán de acomodarse necesariamente las normas autonómicas de desarrollo para garantizar la igualdad básica de todos los españoles, la libertad de circulación y establecimiento de personas y bienes en todo el territorio español y la imprescindible solidaridad individual y colectiva.»

Del mateix text de l'article esmentat es desprèn la intenció de buidar pràcticament la normativa de desenvolupament legislatiu autonòmic. Precisament la preservació de l'espai polític de la llei autonòmica era l'únic punt ferm assentat doctrinalment i jurisprudencialment en interpretar la regulació constitucional del concepte de bases o normes bàsiques. Si s'entenia adaptat a la Constitució el que disposa l'article 2 de la LOHPA, hauria de canviar radicalment l'orientació interpretativa.

Efectivament, l'única forma de «garantir» des de l'establiment d'unes bases els principis d'igualtat i solidaritat i la llibertat de circulació i establiment de persones i béns és fent-hi una regulació pràcticament exhaustiva de la matèria. Si no és així, si es deixa l'ampli marge que la Constitució vol per al desenvolupament legislatiu, no és garantit pel simple establiment de les bases el respecte dels principis i llibertats esmentats.

En el precepte que examinem es produeix una notable confusió. La salvaguarda dels principis i les llibertats esmentats és certament garantida per la Constitució, però no mitjançant l'atribució de competències a l'Estat —que no podrien ser bàsiques, sinó exclusives per a tenir valor garantidor—, sinó

mitjançant l'establiment de límits al legislador estatal i autonòmic.

Els articles 1,1; 2; 9,2; 14; 138; 139 i 156,1 de la Constitució no regulen la distribució de competències entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, sinó que estableixen uns continguts materials i uns objectius que tots els poders públics —estatsals o autonòmics— han de respectar.

L'article 149,1,1 de la Constitució sí que atorga competències a l'Estat. Però el contingut d'aquestes és molt diferent al de l'article 2,1 de la LOHPA. Mentre que la norma constitucional reserva a l'Estat: «La regulació de les condicions bàsiques que garanteixen la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels drets constitucionals», la norma que s'impugna es refereix a la «igualtat bàsica de tots els espanyols». L'adjectiu «bàsica» ha passat de qualificar les condicions objecte de regulació a qualificar la igualtat, objectiu d'aquestes. La diferència no és pas poca. Significa tant com passar d'una legislació de bases a una legislació exclusiva. La concreció del que és «bàsica» es fa eliminant l'adjectiu «bàsica», amb la qual cosa no es fa pas una concreció sinó un canvi radical de naturalesa. I de res no serveix que passi a ser qualificada de «bàsica» la igualtat, perquè en res no altera l'abast del principi constitucional d'igualtat, que no pot de cap manera implicar absoluta identitat. L'article 2,1 de la LOHPA suprimeix a més la referència a l'exercici dels drets i el compliment dels deures constitucionals que limita en la norma constitucional l'abast de la competència estatal. El precepte constitucional és coherent amb la resta de la nostra Llei fonamental, que en el seu article 81 reserva a la llei orgànica la regulació dels drets fonamentals i de les llibertats públiques, mentre que atorga a la llei ordinària estatal la regulació de les «condicions bàsiques» que garanteixin la igualtat de tots els ciutadans en els altres drets i deures constitucionals.

L'intent de precisar el contingut de les bases no pot tenir, consegüentment, com a fonament constitucional ni l'article 149,1,1a, que és clarament conculcat, ni els articles 1,1; 2; 9,2; 14; 138; 139 i 156,1 esmentats anteriorment. Com ja hem dit, en aquests darrers supòsits, la Constitució no estableix un pressupòsit de legitimitat en l'exercici de la competència autonòmica, sinó que posa una limitació material al contingut d'aquest exercici. No es tracta que la possibilitat que la regulació d'una matèria limiti la llibertat de circulació dels espanyols la converteixi automàticament en matèria pertanyent a la competència estatal, sinó que en l'exercici de la seva competència la Comunitat Autònoma no podrà dictar cap norma que perjudiqui la dita llibertat de circulació.

Les normes que estableixen principis constitucionals que han d'informar tot l'ordenament jurídic no alteren l'ordre competencial. Vinculen tant l'Estat com les Comunitats Autònomes. Seria absurd des de l'òptica de la nostra Constitució pensar que hi ha una més gran garantia en la realització dels valors que la fonamenten pel fet que la legislació correspongui a l'Estat. La nostra Llei fonamental no ha pogut atorgar una competència a les Comunitats Autònomes i alhora llevar-los-la a fi que no la puguin exercir de manera disconforme amb la Constitució. La garantia del compliment de la Constitució no consisteix a arrabassar competències a les Comunitats Autònomes per a donar-les a l'Estat, sinó a sotmetre la legislació d'aquelles i d'aquest al control del Tribunal Constitucional.

Precisament l'establiment fet per la Constitució d'aquests principis com a límit de l'exercici de potestats, mentre que seguia altres criteris per al repartiment de competències, permet de concloure que no és lícit des de la nostra Constitució considerar que la relació amb els esmentats principis inclou una matèria en les bases reservades a l'Estat. Qualsevol altra interpretació oblidaria que on la Constitució distingeix, hem de distingir, i on la Constitució calla és que no vol.

D'altra banda, el caràcter de llei orgànica de la norma objecte d'impugnació, per l'efecte de la congelació del rang, impedeix la valoració, en cada moment, per a cada llei de bases concreta, del que és fonamental en cada situació. Una norma pot perdre el caràcter bàsic o fonamental tant per una mutació en la realitat social, com per un canvi en el sistema normatiu. D'aquí la impossibilitat de fixar d'un cop el contingut estructural de les bases i la inconveniència i inconstitucionalitat de fer-ho per llei orgànica creant una rigidesa tan innecessària com contrària a la voluntat de la Constitució.

Cal observar que no només en l'article 2,1 se segueix aquesta tècnica de determinació apriorística per llei orgànica del contingut estructural de les bases. També l'article 34,1 estableix el contingut mínim de la legislació sobre règim estatutari dels funcionaris. Les consideracions fetes sobre la inconstitucionalitat de la rígida determinació per llei orgànica del contingut estructural de les bases són també plenament aplicables a aquest supòsit. Cal notar com, també en aquest cas, la preocupació no ha consistit a limitar les bases, que per la seva naturalesa s'imposen a la legislació autonòmica de desenvolupament, sinó a limitar aquesta, en una inexplicable desconfiança davant el legislador ordinari i davant el Tribunal Constitucional.

2. En el complex tema de la legislació bàsica estatal un sol dels seus caràcters formals semblava trobar-se fora de discussió: la seva necessària naturalesa de llei en el sentit formal.

A Itàlia la necessitat que les «leggi-cornice» siguin lleis en sentit formal és una qüestió indiscutida. Tampoc a Espanya no s'ha engegat cap polèmica sobre aquest tema.

Doncs bé, l'article 2,2 de la LOHPA permet que les bases reservin al Govern poders reglamentaris, o el que és el mateix, que una part de la normativa bàsica pugui ser continguda en reglaments.

Aquesta solució és completament inconstitucional. Quan s'empra la tècnica de les lleis de bases es produeix una jerarquizació de continguts entre la llei estatal i l'autonòmica, però perquè això es produeixi és imprescindible la igualtat de valor de les fonts que contenen les normes.

En aquest sentit, el Tribunal Constitucional ha estat tallant: «Dado el carácter fundamental y general de las normas básicas, el instrumento para establecerlas con posterioridad a la Constitución es la ley.» (Sentència del 28 de gener de 1982)

És cert que el Tribunal ha matisat aquesta afirmació tan radical en la mateixa Sentència. Però ho ha fet en relació amb els casos en què les bases s'indueixen del conjunt de la legislació estatal. En aquests supòsits, aquesta tasca lògica no es limita a tenir en compte tan solament les normes dictades amb valor de llei formal, sinó la totalitat de l'ordenament. Quan s'efectua la inducció dels principis, per falta de llei de bases, el que és bàsic o principal s'afirma per la seva força lògica, independentment de la font de dret que ho contingui. Això és obvi quant a

les normes pre-constitucionals, car les formes jurídiques tenien un valor polític totalment diferent del que tenen en el sistema actual. La jerarquia de les fonts era una simple tècnica, però de cap manera no significava la submissió de l'Administració a la voluntat general. Però fins i tot de normes postconstitucionals reglamentàries poden induir-se principis bàsics, malgrat que únicament es pugui fer quan s'interpreten conjuntament amb les anteriors a la Constitució de les quals han d'ésser un complement necessari. En qualsevol cas, les esmentades normes no seran bàsiques perquè ho afirmi un reglament, sinó perquè així resulta de l'examen de tota la normativa en la matèria.

Quan es tracta d'innovar mitjançant una llei de bases és indubtable que, pel caràcter d'aquestes normes, no és possible la remissió al reglament. El principi de legalitat proclamat en els articles 9,3 i 103,1 de la nostra Constitució impedeix que els reglaments prevalguin sobre les lleis. La simple «ocurrència dels funcionaris» no pot prevaler damunt la voluntat general. I no és lícit dir que en aquests casos no s'aplica el principi de jerarquia, sinó el de competència. En tractar-se de bases i desenvolupament legislatiu ambdues competències versen sobre una mateixa matèria. I ens trobaríem amb el fet que sobre una mateixa matèria i, essent ambdós d'aplicació directa, preval un reglament sobre la llei. No s'ha d'oblidar que la determinació del que és bàsic és encomanada a la mateixa llei de bases; i, per tant, el pretès «reglament bàsic» no estaria dins de la competència estatal, sinó que ell mateix s'atorgaria aquest caràcter prevalent sobre la llei autonòmica de sentit contrari.

Si s'admetés que els reglaments, amb caràcter general, poden contenir normes bàsiques, ens trobaríem amb la pintoresca situació següent: la legislació autonòmica de desenvolupament podria ser modificada per un reglament estatal posterior, que establiria el que en un nou context és bàsic. Però l'aplicació judicial d'aquest reglament seria impossible sense suscitar la qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional per l'òrgan jurisdiccional corresponent. Un reglament vàlid només seria aplicable judicialment prèvia sentència del Tribunal Constitucional.

També la reserva de llei consagrada constitucionalment impedeix l'establiment de bases per reglament. Si tenim en compte que les bases o normes bàsiques constitueixen el nucli essencial de la regulació d'una matèria i que correspon a les Corts regular-ne els aspectes més importants, i remetem a la potestat reglamentària només el que no és nuclear o fonamental, resulta que només la llei pot contenir normes bàsiques, bases o legislació bàsica.

Però en el cas concret de Catalunya és concloent per a la tesi que defensem l'article 25,2 del seu Estatut. El dit precepte distingeix solament entre competències exclusives i executives. Això és així perquè als efectes del dit precepte les competències de desenvolupament legislatiu són també exclusives. No s'han de confondre els conceptes de competència exclusiva i matèria exclusiva. Per al precepte que estudiem coincideixen les nocions de competència exclusiva i competència legislativa estatutària. Efectivament, atesa la submissió de l'Administració a la llei, una competència no pot ser incondicionada si no es té la potestat de dictar la llei que la crea i la regula. Així mateix, tota competència legislativa estatutària és originària i,

consegüentment, incondicionada, en el sentit que procedeix directament de la Constitució i de l'Estatut, i cap norma —tret dels supòsits excepcionals previstos en la Constitució— no pot interferir en l'exercici de la competència. No es tracta, doncs, que l'Estatut pateixi d'evidents imperfeccions tècniques, com es diu tantes vegades amb sospitós menyspreu de la representació popular de la qual procedeix. El concepte d'exclusivitat de l'Estatut coincideix amb opinions tan fora de sospita com la de Mortati quan diu que les lleis de desenvolupament legislatiu: «Per questa categoria di leggi si deve riaffermare quanto già accennato sul loro carattere sub-primario e riconoscere loro la "forza di legge", dato l'ambito di *esclusività* alle medesime riconosciuto nella disciplina dalle materie cui esse si estendano, sia pure limitato dalla corrispondente *esclusività* attribuita allo Stato per la predeterminazione dei principi.»

L'article 25,2 de l'Estatut, per tant, atorga a la Generalitat també en el cas de les competències concurrents la totalitat de la potestat reglamentària i la funció executiva, sense exclusions. Per la qual cosa l'article 2,2 de la LOHPA en modificar-lo sense seguir el procediment de reforma estatutària és inconstitucional en virtut del que disposa l'article 147,3 de la Constitució.

La tècnica de reserva de l'establiment de normes bàsiques al reglament és adoptada per altres normes de la LOHPA, que l'apliquen a diversos supòsits concrets. Així s'esdevé en l'article 19,2, també en els articles 37,1 i 37,3, 32,1, implícitament en el 35 i per remissió a l'article 2 en el 18.

3. Més greu és encara la possibilitat que les bases reservin competències executives a l'Estat. La contradicció amb la Constitució és en aquest cas palmària. És absolutament inexplicable que la Constitució hagi utilitzat les expressions «normes bàsiques» o «legislació bàsica» per referir-se a actes que no són ni lleis ni normes.

La diferència entre acte i norma és quelcom evident en el nostre ordenament jurídic. Un i altra tenen diferent règim jurídic; i doctrinalment s'ha assenyalat de manera unànime la diferència entre la norma, que s'insereix en l'ordenament, i l'acte, que és sotmès a aquest. És en el Dret Administratiu, per la naturalesa administrativa comuna del reglament i de l'acte administratiu, on amb més extensió s'ha tractat l'esmentat tema, però lluny de circumscriure's a aquesta especialitat del Dret, la conclusió de la diferent naturalesa de l'acte i la norma és aplicable a tots els àmbits jurídics. La mateixa Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, regulant en forma diferent el règim jurídic dels actes no normatius dels òrgans legislatius del de les lleis, evidencia el que diem.

És, per tant, contradictori referir-se —com ho fa l'article 2,2 de la LOHPA— a supòsits de poders d'execució que «han de considerar-se contingut bàsic de la regulació legal». Un acte no és mai contingut d'una regulació, ni bàsic, ni accessori. El seu caràcter no és normador, sinó normat. Un acte pot complir o conculcar l'ordenament jurídic, però mai no integrar-lo.

És vàlid aquí també tot el que s'ha dit sobre el principi de legalitat com a obstacle insalvable perquè es puguin establir normes bàsiques per reglament. Cal recordar, a més, el principi: «Tu patere legem quam fecisti», recollit en l'article 30 de la nostra Llei de Règim Jurídic de l'Administració de l'Estat. Si prosperava l'article 2,2 ens trobaríem que un òrgan administratiu de l'Estat estaria vinculat pels reglaments ad-

ministratius, fins i tot els dels inferiors, i en canvi seria immune a la llei.

Cal adduir també, en relació amb els poders d'execució com a bases, allò que disposa l'article 25,2 de l'Estatut de Catalunya en relació amb el 149,3 de la Constitució. Però en aquest cas no cal cap labor interpretativa per a comprovar que ni en el cas de competències merament executives no poden donar-se excepcions com les contemplades en l'article 2,2 de la LOHPA. L'article de l'Estatut esmentat sotmet l'exercici de les competències executives a les normes reglamentàries de l'Estat, però de cap manera no preveu una possibilitat d'execució per substitució a favor de l'Administració estatal, que seria només admissible en el supòsit extraordinari de l'article 155 de la Constitució.

El mateix article 7 de la LOHPA segueix aquest criteri. Després de subjectar a les normes reglamentàries estatals l'exercici de les competències executives, diu en el seu paràgraf dos:

«El Gobierno velará por la observancia por las Comunidades Autónomas de la normativa estatal aplicable y podrá formular los requerimientos procedentes, a fin de subsanar las deficiencias en su caso advertidas.

Cuando tales requerimientos sean desatendidos o las Autoridades de las Comunidades Autónomas nieguen reiteradamente las informaciones requeridas, el Gobierno procederá, en su caso, en los términos previstos en el artículo 155 de la Constitución.»

És a dir que en la regulació de les competències executives la LOHPA i l'Estatut de Catalunya coincideixen en la impossibilitat de reserva a l'Estat de poders executius, quan l'execució de la legislació en una matèria determinada correspongui a les Comunitats Autònomes. Sorprenentment, l'article 2.2 de la LOHPA permet aquesta reserva de poders executius a l'Estat en el supòsit de matèries en què la Comunitat Autònoma tingui no solament l'execució, sinó també el desenvolupament legislatiu. I això és no solament absurd i allunyat del «federalisme cooperatiu» que tant s'invoca, sinó —cosa més important— inconstitucional perquè contradiu clarament allò que es disposa en l'article 25.2 de l'Estatut de Catalunya en relació amb l'article 149.3 de la Constitució.

Cal assenyalar que la LOHPA aplica en concret la tècnica de reservar poders administratius d'execució a l'Estat en els articles 32.2, 3 i 5 i 35, els quals són també, per tant, viciats d'inconstitucionalitat.

4. La qüestió de la possibilitat de desenvolupament legislatiu autonòmic en absència d'una llei específica de bases estatal ha estat un problema doctrinalment polèmic, però potser el més clarament resolt per una jurisprudència constant del Tribunal Constitucional. En dues sentències, la del 28 de juliol de 1981 i la del 8 de febrer de 1982, el Tribunal s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió en relació amb la Generalitat de Catalunya i amb les competències que en aquest respecte li atorga la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut. La doctrina del Tribunal es pot resumir en el paràgraf següent:

«Ante esta divergencia de opiniones hay que comenzar por señalar que el ejercicio de la competencia estatal para el establecimiento de las bases o de la legislación básica a que en distintos párrafos de su apartado primero se refiere el artículo 149 no requiere, en modo alguno, la promulgación de leyes de

bases o de leyes marco y que, en cuanto parece suponer la necesidad de normas así configuradas desde el punto de vista de la forma, la argumentación de la representación del Gobierno debe ser rechazada. La noción de bases o de normas básicas ha de ser entendida como noción material y, en consecuencia, esos principios o criterios básicos, estén o no formulados como tales, son los que racionalmente se deducen de la legislación vigente.» (Sentència del 28 de juliol de 1981).

La contundència dels pronunciaments successius del Tribunal Constitucional ha incidit en la mateixa LOHPA, mitjançant l'addició d'un paràgraf segon al seu article 3 que disposa:

«No obstante, las Comunidades Autónomas que ostenten esta competencia, según sus Estatutos, podrán desarrollar legislativamente los principios o bases que se contengan en el derecho estatal vigente en cada momento, interpretando dicho derecho conforme a la Constitución.»

Tanmateix, la LOHPA, incorre novament en contradicció no solament amb la Constitució sinó amb ella mateixa, en impedir en l'article 19.1 el desenvolupament legislatiu en matèria de comptabilitat i control econòmic i financer mentre l'Estat no dicti la llei corresponent sobre la base de l'article 149.1.18 de la Constitució. En efecte, en disposar que mentre no es dicti la llei de bases s'aplicaran a les Comunitats Autònomes «les mateixes regles sobre comptabilitat i control econòmic i financer aplicables a l'Administració de l'Estat», exigeix l'aplicació de tot el dret estatal en la matèria i no només de les bases d'aquest. I, en conseqüència, conculca la competència de desenvolupament legislatiu que la Generalitat té en aquesta matèria sobre la base dels articles 10.1 i 12.7 de l'Estatut de Catalunya.

V. L'ARTICLE 4 DE LA LOHPA VULNERA ELS CRITERIS DE PREVALÈNCIA D'ORDENAMENTS ESTABLERTS EN L'ARTICLE 149.3 DE LA CONSTITUCIÓ

L'article 149.3 de la Constitució disposa que les normes de l'Estat «... prevaldran, en cas de conflicte, sobre les de les Comunitats Autònomes en tot allò que no hagi estat atribuït a la competència exclusiva d'aquestes darreres.»

Aquest precepte estableix un criteri per a l'aplicació extrajudicial de les normes. Aquest criteri d'aplicació, com ha posat en relleu Ignacio de Otto, no implica presumpció d'invalidesa de cap dret. Atès que el dret de l'Estat és sempre vàlid com a dret supletori, per la qual cosa el problema no és de validesa sinó de grau de vigència. La conseqüència d'això —l'existència d'un dret estatal vàlid— seria, si consideràvem la prevalença com una presumpció de validesa, el naixement de tot el dret autonòmic amb una presumpció d'invalidesa i amb la consegüent impossibilitat d'aplicació sense intervenció del Tribunal Constitucional.

Els criteris de prevalença establerts en l'article 149.3 de la Constitució no poden excloure altres criteris continguts en la mateixa Constitució. Només es poden aplicar en el supòsit de normes de la mateixa naturalesa: col·lisió entre lleis o entre reglaments. Però no és d'aplicació en els supòsits de col·lisió d'una llei i un reglament. No es pot subordinar als criteris d'aplicació del 149.3 el principi de legalitat dels articles 9.3 i 103.1

de la nostra Constitució. Si això no fos així, ens trobaríem novament amb la paradoxa d'un reglament aplicat preferentment per un òrgan extrajudicial, però l'aplicació judicial del qual no seria possible sense suscitar la qüestió d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional per l'òrgan jurisdiccional corresponent. Admetre que, basant-se en els criteris de prevalença, un reglament es pot aplicar amb preferència a la llei, significaria que l'últim funcionari amb potestat reglamentària de l'ens a favor del qual jugués la prevalença podria paraitzar l'aplicació d'una llei emanada de la representació popular de la nació o de les seves nacionalitats i regions. Certament, això no pot ser volgut per la nostra Constitució, que ja en el seu article 1 proclama que la sobirania resideix en el poble espanyol.

Demostrat que la prevalença és un mer criteri d'aplicació i no l'únic, cal ressaltar-ne la limitació a l'esfera extrajudicial, almenys pel que fa referència a les lleis, perquè els jutges no poden inaplicar-les sense pronunciament previ del Tribunal Constitucional.

El fet que el Tribunal Constitucional tingui l'última paraula relativitza molt la importància dels criteris de prevalença. Són molt lluny de la funció que els és assignada en els Estats federals que no tenen Tribunal Constitucional. En el cas espanyol, qui estatueix sobre l'abast de les competències és el Tribunal Constitucional, sense que a aquests efectes hi jugui gens la prevalença.

Tampoc no serveix el principi de prevalença per a impedir, fins el pronunciament definitiu del Tribunal Constitucional, els possibles efectes perniciosos per a la totalitat de l'Estat que poguessin derivar d'una disposició d'una Comunitat Autònoma. Això és així, en primer lloc, perquè la prevalença —encara que s'oblidi sovint— pot jugar tant a favor de l'Estat com de les Comunitats Autònomes. En segon lloc, perquè per això la Constitució ha establert un mecanisme més simple, més eficaç i més directe, com ara la impugnació feta pel Govern davant el Tribunal Constitucional amb efectes suspensius de la disposició autonòmica pretesament inconstitucional (art. 161.2).

Fetes aquestes precisions, podem examinar el contingut i la funció dels criteris de prevalença.

L'article 149.3 estableix una regla general: la prevalença del dret estatal, amb una excepció: la prevalença del dret autonòmic en tot allò que sigui atribuït a la seva competència exclusiva.

Com que el mateix article 149.3 i el 147.2 remeten als Estatuts respectius per a la determinació de les competències de les Comunitats Autònomes, hem de recórrer a l'Estatut de Catalunya per a saber quines competències són exclusives de la Generalitat. Llavors, delimitats els supòsits en què preval el dret autonòmic, residualment tindrem definits els límits de la prevalença estatal.

Per a això creiem que és bàsic l'article 25.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al qual ja ens hem referit. Aquest precepte estableix un concepte d'exclusivitat que no implica l'atribució de totes les competències en una matèria, sinó l'originarietat i incondicionalitat de les atribuïdes. Hi ha la doble exclusivitat de la competència de l'Estat i de les Comunitats Autònomes en els supòsits en què aquell té atribuïdes les normes bàsiques i aquestes les del desenvolupament legislatiu.

Aquesta és l'opinió de Mortati anteriorment esmentada. Això és així perquè

«El concepte de competència exclusiva no és de cap manera incompatible amb el de competències compartides o concurrents[...]. i viceversa. I és que [...] l'important perquè una competència es pugui considerar exclusiva no és que es projecti sobre tota una matèria [...] sinó que, en la mesura que hagi estat atribuïda a un ens, els altres siguin exclosos de la seva titularitat» (J. Salas).

Des d'aquesta perspectiva, tenen el caràcter de competències exclusives de la Generalitat totes les de caràcter legislatiu atorgades per l'Estatut. Aquestes competències són originàries, ja que la Constitució remet a l'Estatut i, per tant, poden considerar-se derivades d'aquella. Ningú no pot interferir en aquestes competències, llevat dels supòsits excepcionals contemplats en la Constitució.

Les afirmacions del paràgraf anterior són també aplicables als supòsits de desenvolupament legislatiu de la Generalitat. En efecte, en aquests casos la competència de la Generalitat no procedeix de la Llei de Bases de l'Estat, sinó directament de la Constitució i l'Estatut. Si no fos així, no seria possible l'exercici d'aquestes competències sense l'emanació prèvia de la corresponent Llei de Bases estatal. D'altra banda, la competència de desenvolupament té el seu àmbit protegit constitucionalment, de manera que si l'Estat va més enllà de la regulació del bàsic o principal, incorre en inconstitucionalitat. També en aquest cas, per tant, s'exclou tota interferència de l'Estat en l'exercici de la competència.

En canvi, no són mai exclusives les competències executives. (S'hauria de salvar el supòsit d'una competència executiva d'una norma constitucional o estatutària que exclou qualsevol possible desenvolupament legal o reglamentari.) Perquè en aquests casos la competència depèn de la llei que la crea i la configura. Neix de la llei i es veu condicionada per la llei. Per tant, no hi ha exclusivitat. Cal recordar que, administrativament, competència és la mesura d'una potestat configurada per la llei atribuïda a un òrgan; però, quan es tracta d'entitats dotades de poder legislatiu, competència és també la potestat de fer la llei que configurarà les potestats administratives en relació amb una matèria determinada. En aquesta perspectiva, competència exclusiva implica necessàriament l'exercici de la potestat legislativa respecte de la matèria de què es tracti.

Perquè una competència sigui exclusiva el seu caràcter legislatiu és condició necessària, però no suficient. Les competències autonòmiques, art. 150.1 de la Constitució, són de caràcter legislatiu, però no són exclusives. Provenen de la llei estatal que les atorga i delimita i de la qual depenen absolutament. No són, per tant, originàries. Però l'article 25.2 de l'Estatut de Catalunya no es refereix a aquest supòsit, perquè es tracta de competències extrastatutàries. Podem concloure, per tant, que per a l'Estatut, exclusivitat equival a competència legislativa estatutària.

El criteri de la Constitució no és pas un altre. L'Estatut català no ha procedit, de cap manera, a modificar el concepte d'exclusivitat de la Constitució, que es pot deduir clarament del seu article 149.1. En aquest precepte es reserva a l'Estat en molts dels seus apartats les «bases», «condicions bàsiques», «legislació bàsica», amb la qual cosa es fa evident que «sensu contrario» tot el que no és bàsic pot ser atribuït a les Comuni-

tats Autònoms si així ho disposen els seus Estatuts, d'acord amb l'article 149.3 de la Constitució. En tots aquests casos, compresos en un article que comença dient: «L'Estat té competència exclusiva sobre les matèries següents:», és obvi que no ens trobem davant un supòsit de plenitud de les competències en una matèria determinada a favor de l'Estat. Si l'Estat només té encomanada la legislació bàsica, hi ha una compartició de competències en la matèria amb les Comunitats Autònoms. Això no és obstacle perquè la Constitució, com ja hem vist, consideri aquestes competències com a exclusives de l'Estat. I això és així perquè el concepte d'exclusivitat de la Constitució coincideix amb el de l'Estatut de Catalunya. En la Constitució, com en l'Estatut, exclusivitat no equival a plenitud, sinó a originarietat i incondicionalitat.

L'Estatut de Catalunya no s'ha equivocat en utilitzar el concepte d'exclusivitat, ni n'ha fet abús. L'ha utilitzat en el mateix sentit que ho fa la Constitució. I no sembla jurídicament correcte concloure que Constitució i Estatut s'erren en relació amb discutibles criteris tècnics. En un Estat democràtic els juristes no estan per sobre de la voluntat popular.

Però és que, a més, si fos una altra la interpretació de la exclusivitat, tot el dret autonòmic naixeria inaplicable judicialment fins que es pronunciés el Tribunal Constitucional, perquè hi ha un dret estatal vàlid, com a supletori. I això és especialment cert en l'exercici de les competències autonòmiques de desenvolupament legislatiu.

Amb referència al joc dels criteris de prevalença tocant a les competències autonòmiques de desenvolupament legislatiu, és invocable la doctrina del mateix Tribunal Constitucional en suport de la tesi que es defensa. En constituir com a doctrina jurisprudencial constant la possibilitat de desenvolupament legislatiu sense una llei estatal de Bases prèvia, implícitament hom diu que la legislació de desenvolupament, mentre no envaeixi l'àmbit del bàsic, prevaldrà sobre el dret estatal. Contràriament, el Tribunal Constitucional diria que les Comunitats Autònoms poden fer vàlidament una normativa inaplicable.

El que passa és que en el cas de matèries en què s'atribueixen només les bases a l'Estat preval el dret estatal en allò que és bàsic, mentre preval el dret autonòmic en allò que és matèria de desenvolupament.

Ja hem dit que el principi de prevalença no s'ha de desorbitar. No és una fórmula màgica que ens resolgui tots els conflictes. I en el cas de relació entre legislació bàsica i de desenvolupament no es pot recórrer a la prevalença sense un esforç previ d'interpretació. Com s'ha assenyalat doctrinalment:

«... hay que apresurarse a afirmar que la regla en cuestión no puede ser aplicada directamente sin más en todo caso de concurrencia competencial sin afirmar previamente la interpretación de las normas que organizan esa concurrencia, ya que en tal caso sobrarían tales normas, puesto que estaría garantizada *a priori* en cualquier caso la imposición de la norma estatal.» (E. García de Enterría i T.R. Fernández).

Per això, és possible l'aplicació de la legislació de desenvolupament, quan no hi ha una llei de bases estatal específica. Llavors, és evident que no pas tot el dret estatal és bàsic i, per tant, es pot aplicar la legislació autonòmica, mentre no excedeixi de l'àmbit que li és propi.

D'això damunt dit es dedueix que la funció dels criteris de prevalença té un abast modest i es pot concloure que:

«... su efecto es tan sólo el de eliminar el principio de la *lex specialis* en determinados supuestos produciendo unos efectos inversos a los que este traería consigo.» (I. de Otto).

El principi de la *lex specialis* conduiria en la pràctica a la prevalença en tot cas del dret de les Comunitats Autònomes. Els criteris de prevalença del 149.3 impedeixen aquest resultat.

«Cuando el órgano llamado a la aplicación considere que la Ley de la Comunidad Autónoma es nula no se verá sometido a la obligación de aplicarla que deriva de los principios señalados, sino que aplicará el derecho del Estado, esto es, el derecho general sin perjuicio de que ulteriormente pueda demostrar que su juicio era erróneo y que, por tanto, debió utilizar la regla de especialidad y aplicar el derecho autonómico. Lejos de obligar a hacer una presunción, la regla de prevalencia establece que si se duda de la validez del derecho autonómico se proceda a su inaplicación y se aplique sustitutivamente el derecho general del Estado.» (I. de Otto).

Els criteris de prevalença són molt lluny de desencadenar cap automatisme. Només en el cas de competències merament executives de les Comunitats Autònomes —quan no hi ha exclusivitat de la competència d'aquestes— la prevalença del dret estatal és automàtica. En la resta de casos evita l'aplicació automàtica de la regla de la *lex specialis* i obliga a fer-ne una interpretació adequada l'òrgan extrajudicial que ha d'aplicar el dret.

L'article 4 de la LOHPA disposa:

«Las normas que el Estado dicte en el ejercicio de las competencias que le reconoce el artículo 149.1 de la Constitución, prevalecerán sobre las normas de las Comunidades Autónomas.»

Si l'article esmentat vol dir que en allò que és exercici de les seves competències exclusives el dret de l'Estat preval, aleshores omet indedugament la resta de competències estatals deduïbles de l'article 149.3 i distingeix allà on la Constitució no distingeix, reduint l'àmbit d'exclusivitat i, per tant, de prevalença del dret estatal.

Si aquest article significa que la simple al·lusió al 149.1 atorga una patent de cors al dret estatal, sense que s'hagi de realitzar llavors cap tasca interpretativa per a determinar si ens trobem o no ens trobem en una matèria de competència exclusiva autonòmica, llavors contradiu el criteri de prevalença del dret de les Comunitats Autònomes en allò que estigui atribuït a la competència exclusiva d'aquestes.

En l'un i en l'altre cas, sigui quina sigui la interpretació de l'article quart que s'adopti, és evident que contradiu allò que es disposa en l'article 149.3 de la Constitució.

VI. LA NORMATIVA SOBRE LA FUNCIO PÚBLICA DE LA LOHPA ENVAEIX LES COMPETÈNCIES DE LA GENERALITAT DE L'ARTICLE 10.1.1 DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA I LA REGULACIÓ MATERIAL QUE ESTABLEIX VULNERA EN ALGUNS SUPÒSITS ELS ARTICLES 14 I 103 DE LA CONSTITUCIÓ

De les consideracions fetes sobre l'ús indegut de les formes de llei orgànica i d'harmonització o sobre la regulació de les lleis de bases resulta necessàriament que la LOHPA afecta les competències de les Comunitats Autònomes i, en concret, les

de la Generalitat de Catalunya. Si hom utilitza la llei orgànica, la de bases o la d'harmonització, més enllà dels límits que la Constitució estableix, entra en l'àmbit del que és reservat a les Autonomies.

En la regulació que estableix la LOHPA hi ha una invasió de les competències de la Generalitat considerades genèricament. Però la vulneració de competències es dona en acte i no només potencialment pel que fa referència a les competències en matèria de funció pública de l'article 10.1.1 de l'Estatut de Catalunya.

Es pot afirmar sense vacil·lacions que la regulació de la funció pública de la LOHPA comporta un buidatge pràcticament total de l'article 10.1.1 de l'Estatut. Una transferència que en lloc de ser transitòria esdevé tendencialment eterna, uns cossos nacionals creats contra la lògica de l'Estatut, i unes bases extensives i materialment inconstitucionals, redueixen les Comunitats Autònomes a simples facultats de gestió en matèria de funció pública. Les conseqüències d'aquesta normativa són òbviament greus, perquè no es poden fixar els objectius d'una política autònoma sense possibilitat de reordenar els mitjans que l'hauran de servir.

Però, deixant al marge consideracions finalístiques, cal ressaltar aquí els vicis d'inconstitucionalitat dels preceptes que examinem. Per a això, haurem de demostrar que les normes en qüestió no compleixen els requisits que la Constitució determina per a les lleis orgàniques, les d'harmonització o les de bases i, en conseqüència, envaeixen la competència legislativa de la Generalitat.

1. Donem per reproduïts els arguments sobre la inexistència d'una categoria de lleis alhora orgàniques i harmonitzadores o sobre el límit material de les lleis orgàniques i el procedimental de les d'harmonització. Cal ressaltar, tanmateix, la regulació en els articles 34 i 37.2 del contingut d'unes bases futures, interposant entre el complex Constitució-Estatut i les lleis de bases corresponents un cos estrany sense base constitucional. Amb la qual cosa es produeix, per efecte de la congelació del rang, una impossibilitat de valorar per les futures lleis de bases el que s'ha de considerar bàsic o fonamental.

Encara que no és aquest el moment de precisar l'abast de les normes bàsiques en matèria de funció pública, que no es pot delimitar apriorísticament, no es pot deixar d'assenyalar que en predeterminar el contingut estructural d'aquestes hom infringeix l'article 149.1.18 de la Constitució en relació amb l'article 10.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. L'article esmentat de la Constitució reserva a l'Estat les bases del «règim estatutari» dels funcionaris. L'expressió «règim estatutari» alludeix a la determinació de drets i deures personals dels servidors públics. Es refereix a drets i deures lligats a la condició de funcionari amb independència del lloc i l'activitat en un conjunt dinàmic d'organització administrativa. Però l'estatut personal dels funcionaris no prejutja les múltiples variants d'organització funcional. No s'ha de confondre règim estatutari amb model o sistema organitzatiu de la funció pública, que pot variar segons les competències i les opcions polítiques concretes de cada Comunitat Autònoma i és una conseqüència necessària del model organitzatiu de les seves institucions d'autogovern. N'hi ha prou amb una simple lectura dels articles 34 i 37.2 per a comprovar que consagren un concepte de legislació bàsica estatal que afecta greument les competències

organitzatives de la Generalitat de Catalunya.

Però, a més, la competència de la Generalitat en matèria de funció pública no és exclusiva; en conseqüència, no és possible una llei d'harmonització en aquesta matèria. En qualsevol cas, la llei d'harmonització no pot remetre mai a altres lleis de caràcter ordinari. Per tant, l'article 35 en disposar:

«1. Tendrán carácter nacional los Cuerpos o Escalas de funcionarios a los que en el futuro una ley del Estado asigne dicho carácter»; està conferint a una futura llei ordinària un caràcter harmonitzador i és, per això, inconstitucional.

2. El mateix article 35 participa del més important dels vicis d'inconstitucionalitat de les normes que examinem: atorgar a l'Estat competències administratives. Certament, és impossible l'existència de cossos nacionals sense una reglamentació i, fins i tot, en certes matèries, una gestió centralitzada. N'hi ha prou de pensar en els cossos nacionals d'administració local.

Però ni les lleis d'harmonització, ni les de bases, no poden atorgar competències reglamentàries ni executives a l'Estat. De la qual cosa es desprèn que, juntament amb l'article 35, són viciats d'inconstitucionalitat els articles 32,1,2, 3 i 5; i 37, 1 i 3.

L'article 32,1, en relació amb el 31, disposa que la Generalitat assumirà les obligacions de l'Estat que corresponen als drets econòmics dels funcionaris transferits. No es tracta de respectar uns mínims drets adquirits, com ho disposa l'Estatut, sinó de gestionar uns drets que l'Estat continuarà fixant, fins i tot al nivell reglamentari o per actes individualitzats.

L'article 32,2 encomana a l'Estat la provisió de vacants en serveis ja transferits a les Comunitats Autònomes. No s'estableix, per tant, una regulació sobre com han de cobrir les vacants les Comunitats Autònomes, sinó que s'atorga a l'Estat una evident competència administrativa de gestió. L'Administració de l'Estat convocarà i resoldrà els concursos.

L'article 32,3 priva la Generalitat de competències administratives en la gestió de la MUFACE, de les classes passives i de la Seguretat Social. Es tracta de competències administratives de gestió. En aquest cas, a més, conferides específicament a la Generalitat en l'article 17 de l'Estatut català, pel que fa a la Seguretat Social, i en l'article 9,21 del mateix text legal, que enumera entre les matèries de competència *exclusiva* de la Generalitat el «Mutualisme no integrat en el sistema de la Seguretat Social».

L'article 32,5 atorga també una competència de caràcter administratiu a l'Estat. En exigir dictamen previ del Consell d'Estat en el supòsit de sancions disciplinàries que impliquin separació del servei de funcionaris transferits, està preceptuant una intervenció de l'Administració de l'Estat, encara que es tracti de l'administració consultiva. D'altra part, en limitar la intervenció del Consell d'Estat als funcionaris transferits, sense que s'exigeixi per als altres funcionaris de la Comunitat Autònoma que no procedeixen de l'Administració estatal, s'estableix una desigualtat que vulnera l'article 14 de la Constitució.

L'article 37,1 atribueix a l'Administració de l'Estat la possibilitat d'establir programes mínims. Ens trobem davant d'una potestat reglamentària.

L'article 37,3 atribueix al Govern la potestat d'homologar cossos o escales de funcionaris als efectes allà previstos. Atès

el caràcter del titular de la competència, és indubtable el caràcter administratiu d'aquesta.

3. Determinades normes del títol que examinem vulneren la Constitució en el seu contingut material. Ja ens hem referit a l'article 32,5; també els articles 32,2 i 34,3 conculquen el principi d'igualtat establert en els articles 14 i 103 de la Constitució. Efectivament, no pot privar-se les Comunitats Autònomes de la possibilitat de contractar personal, com ho fa l'article 32,2, quan aquesta possibilitat resta oberta per a totes les Administracions públiques. Si les Comunitats Autònomes haguessin de tenir menys autonomia que els ajuntaments o els organismes autònoms, seria tota una altra la regulació constitucional d'aquestes. Amb la discriminació de la qual ens ocupem, la LOHPA entra en contradicció amb el seu mateix article 5,2, que estableix que les normes harmonitzadores vinculen a la legislació de l'Estat, i viola els articles 14 i 103 de la Constitució.

L'article 34,3 vulnera també els articles 14 i 103 de la Constitució per tal com priva un nombre determinat de ciutadans de la possibilitat d'anar a oposicions restringides. Aquesta tècnica ha estat i és utilitzada amb profusió per les Administracions públiques; no se'n prohibeix tampoc l'ús amb caràcter general a les Comunitats Autònomes, però no s'hi podrà acollir el personal contractat per aquestes amb anterioritat a l'aprovació de la legislació de bases de l'Estat, amb la qual cosa es fa una discriminació contra aquests ciutadans en contra del principi d'igualtat consagrat per la nostra Constitució.

VII. EL PROJECTE DE LA LOHPA VULNERA LES DISPOSICIONS TRANSITÒRIES TERCERA I SISENA DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

1. Conformement amb el que estableix l'article 147.2 d) de la Constitució, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en la seva Disposició Transitòria Tercera, estableix el sistema transitori de valoració dels serveis transferits a la Generalitat. En l'apartat primer d'aquesta disposició s'estableix la garantia del finançament dels serveis transferits en una quantitat igual al cost efectiu del servei a Catalunya en el moment de la transferència. Aquesta fórmula és la que hi ha continguda també, amb caràcter general, en la Disposició Transitòria Primera de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes (LOFCA).

En l'esmentada disposició estatutària, es crea un organisme concret anomenat Comissió Mixta Paritària Estat-Generalitat, a la qual s'atribueix la competència per a adoptar el mètode, tenint en compte els costos directes i indirectes del servei i les despeses d'inversió, per a fixar el percentatge de participació de la Generalitat en els impostos directes i indirectes de l'Estat, inclosos els monopolis fiscals. La competència per a adoptar aquell mètode és equivalent a la facultat d'establir-lo, d'acord amb allò que resulta del mateix apartat segon de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut.

Malgrat això i amb la consegüent conculcació del contingut estatutari, l'article 26.2 del projecte de LOHPA difereix al Consell de Política Fiscal i Financera, creat per la LOFCA, la determinació general d'aquest mètode de valoració, desa-

poderant de la seva competència la Comissió Mixta Estat-Generalitat.

És cert que l'article 3 de la LOFCA enumera les competències de l'esmentat Consell, entre les quals hi ha la d'elaborar, «si escau», el mètode de càlcul dels costos transferits. Ara bé, el fet que en la LOFCA hi hagi la precisió «si escau», així com la Disposició Final que imposa la seva interpretació harmònica amb els Estatuts, per força ha de portar-nos a la conclusió que en el cas de la Generalitat aquesta competència continua essent de la Comissió Mixta, amb ple respecte al contingut del text estatutari.

Aquesta interpretació resulta, a més, avalada per la realitat dels fets, per tal com ha estat l'esmentada Comissió Mixta la qui en la seva reunió del dia 25 de febrer de 1982 adoptà l'esmentat mètode per a la fixació del percentatge corresponent al present any, i això originà el Projecte de Llei pel qual s'estableixen Normes en relació amb el Finançament dels Serveis Transferits a les Comunitats Autònomes durant el Període Transitori i es fixa el Percentatge de Participació de la Generalitat de Catalunya en els Ingressos de l'Estat el 1982 (*Boletín Oficial de las Cortes*, del 28 d'abril de 1982, apartat segon del preàmbul i article 9.2 del projecte de llei).

Això no obstant, el Projecte de LOHPA, en el seu article 26.2, prescindeix del dit plantejament i substitueix la Comissió Mixta Estat-Generalitat per un òrgan diferent com ho és el Consell de Política Fiscal i Financera, la composició del qual és diferent de la composició de la institució prevista en l'Estatut de Catalunya, amb què vulnera directament el contingut del text estatutari.

Es podria argumentar en contra que el Projecte de LOHPA, en l'aspecte que ara examinem, es limita a modificar la mateixa LOFCA, amb base en l'article 157.3 de la Constitució. Malgrat tot, és evident que aquest plantejament no pot ser correcte, atès que l'esmentat precepte constitucional, quan obre la possibilitat d'una regulació dels recursos financers de les Comunitats (potestatiu, per cert), que remet a una llei orgànica, no pressuposa que el seu contingut pugui arribar a modificar els Estatuts d'Autonomia, sinó que s'haurà de cenyir al desenvolupament de les precisions generals de la Constitució, respectant les previsions especials que els Estatuts puguin contenir en matèria financera (cal pensar en el peculiar sistema establert en l'Estatut Basc), com ho fa la LOFCA.

2. L'article 24.2 del Projecte de LOHPA altera també el contingut de la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, especialment el seu apartat tercer, quan disposa que la Comissió Mixta Estat-Generalitat serà la competent per a establir el calendari i els terminis per al traspàs de cada servei.

En l'esmentada Disposició estatutària es crea una figura concreta (la Comissió Mixta) per a portar a terme el traspàs de competències entre l'Estat i la Generalitat, constituint-se en l'únic òrgan competent per a l'adopció dels acords corresponents que seran vinculants per al Govern, el qual ha d'aprovar-los mitjançant decret (apartat segon de la Disposició Transitòria).

Malgrat això, el Projecte de LOHPA desconeix el contingut de la Disposició estatutària en establir directament un calendari concret i determinat per a l'efectivitat de les transferències, amb què vulnera clarament la competència que en aquest

aspecte té reconeguda explícitament la Comissió Mixta Estat-Generalitat, i la pràctica dels traspàsos a la Generalitat ja realitzats (vegeu: Reial Decret 1943/1980, del 31 de juny, apartat f; Reial Decret 1949/1980, del 31 de juliol, apartat f; Reial Decret 1950/1980, del 31 de juliol, apartat f; Reial Decret 738/1981, del 9 de gener, apartat f...).

En l'article 27.2 del Projecte de LOHPA es remet a la «normativa estatal corresponent» el procediment de formalització del lliurament de béns, drets i obligacions i documentació que siguin conseqüència del traspàs de serveis. Això no obstant, aquesta remissió a la normativa estatal pot arribar a significar una nova variació de les competències pròpies de la Comissió Mixta Estat-Generalitat, segons allò que disposa la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut d'Autonomia.

En efecte, l'esmentada Comissió, constituïda com a organisme paritari —això és, amb participació directa de l'Estat—, té atribuïdes totes aquelles facultats necessàries per a la realització dels traspàsos de serveis a la Generalitat. Entre aquestes facultats, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya esmenta expressament la de realitzar l'inventari de béns i drets que han d'ésser objecte del traspàs, així com l'expedició de certificacions per a inscriure els béns immobles en el Registre de la Propietat (DT6a., apartats 1 i 4, respectivament). D'igual manera, i amb plena coherència amb la naturalesa i la finalitat del dit òrgan, la Comissió deté la potestat d'elaborar les seves pròpies normes de funcionament (apartat 2), és a dir, de reglamentar tots aquells aspectes inherents i complementaris per a l'exercici de les seves funcions peculiars, i, en conseqüència, aquesta facultat d'autoreglamentació ha d'englobar, lògicament, aquells aspectes procedimentals relatius a la formalització del lliurament dels béns, els drets, les obligacions i la documentació que portin causa del traspàs de serveis.

D'altra part, el funcionament pràctic de la Comissió ha confirmat aquest punt per tal com, mitjançant el Reial Decret 1666/1980, del 30 de juliol, s'aprovaren les normes de traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya i de funcionament de la Comissió Mixta previstos en la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquestes normes, tal com indica l'exposició de motius del Decret, foren elaborades i aprovades per la mateixa Comissió Mixta el dia 7 de juliol del 1980, donant compliment així a allò que disposa l'Estatut.

És cert que aquestes normes han estat aprovades sota la forma de Decret de l'Estat i que formalment tenen la condició de «normes estatals», utilitzant l'expressió continguda en l'article 27.2 del Projecte de LOHPA. Ara bé, no es pot oblidar ni desconèixer que l'elaboració material d'aquestes correspon a la Comissió Mixta Estat-Generalitat i no a l'Estat, d'acord amb la Disposició Transitòria Sisena de l'Estatut d'Autonomia. Conseqüentment, únicament podria ésser compatible el precepte de la LOHPA amb l'Estatut entenent que la remissió que hi és continguda és exclusivament formal, i salvant, en tot cas, la competència de la mateixa Comissió Mixta per a establir i reglamentar els aspectes relatius al lliurament dels béns i drets que corresponen a la Generalitat, en virtut del traspàs de serveis.

VIII. L'ARTICLE 7.2 DEL PROJECTE DE LOHPA DESCONEIX ELS SISTEMES DE CONTROL DE L'ACTIVITAT DE LES COMUNITATS AUTÒNOMES ESTABLERTS EN LA CONSTITUCIÓ

El règim jurídic aplicable al control de l'activitat de les Comunitats Autònomes és establert amb caràcter general en l'article 153 de la Constitució, i concretat, en el cas de la Generalitat de Catalunya, en el Capítol IV del Títol II de l'Estatut d'Autonomia, pel que fa a les normes amb força de llei i a les normes reglamentàries i actes administratius.

D'acord amb aquests preceptes, correspondrà sempre a òrgans completament independents del poder executiu la resolució dels conflictes eventuais, exceptuant-ne només el supòsit de delegació de facultats previst en l'article 150.2 de la Constitució. El principi elemental d'autonomia imposa un sistema independent de control, fins i tot al nivell de facultats estrictament administratives (fem ressaltar en aquest darrer sentit, a tall d'exemple, la reforma del sistema de control tutelar dels ens locals operada arran de la constitucionalització del principi d'autonomia (art. 140), en què el control d'aquests ens resta limitat al procediment jurisdiccional corresponent).

Encara que es tracti, doncs, de l'exercici de potestats executives —supòsit que contempla l'article 7 del Projecte de LOHPA— no pot admetre's, a partir del text constitucional i estatutari, l'existència d'un control ordinari de l'activitat de les Comunitats Autònomes exercit pel Govern, amb l'única excepció del supòsit previst en l'apartat b) de l'article 153 de la Constitució (facultats delegades), en què precisament ens trobem davant d'un exercici condicionat de les facultats de les Comunitats Autònomes, en tractar-se de competències la titularitat de les quals correspon a l'Estat i no donar-se, per consegüent, una situació de vertadera autonomia.

Al marge del règim de control ordinari que acabem d'esmentar, la Constitució, en el seu article 155, preveu també una forma extraordinària d'intervenció en les competències de les Comunitats Autònomes. Ara bé, aquesta forma de control, com ha assenyalat la majoria de la doctrina, es constitueix com un mecanisme de caràcter excepcional i de naturalesa política amb uns pressupòsits d'actuació (especialment la intervenció preceptiva del Senat) que el diferencien clarament del règim previst en l'article 153 i l'inhabiliten com a fórmula de control ordinari de l'activitat de les Comunitats Autònomes.

Això no obstant, els pressupòsits constitucionals esmentats són alterats per l'article 7 del Projecte de LOHPA, el contingut del qual significa una greu distorsió del sistema de control previst en la Constitució. Aquesta distorsió es produeix en una doble vessant: en primer lloc, amb la introducció d'un nou mecanisme d'intervenció del Govern no previst en l'article 153 (requeriment vinculant a través de Delegat del Govern), aplicable en general a tota l'actuació derivada de l'exercici de potestats executives; i, en segon lloc, articulant un procediment d'aplicació automàtica de les mesures excepcionals que permet l'article 155, a partir de l'incompliment de la Comunitat Autònoma del requeriment previ. En definitiva, es pretén convertir un procediment excepcional de control com ho és el de l'article 155, de naturalesa clarament política, en un mecanisme de fiscalització general de l'activitat de les Comunitats Autònomes, en perjudici de la competència que la Constitució atribueix expressament a òrgans de naturalesa jurisdiccional (especialment al Tribunal Constitucional i la jurisdicció contenciosa administrativa).

La relació de causa-efecte entre el requeriment vinculant i l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, que es desprèn de l'article 7 del Projecte de LOHPA, és determinant en el sentit que acabem d'apuntar i es diferencia clarament de l'estructura d'aquells altres requeriments que preveu la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional respecte als conflictes de competència (articles 62 i 71), que en darrer terme fan derivar la resolució definitiva de l'assumpte en el mateix Tribunal Constitucional, i que són plenament congruents amb allò que disposa l'article 153 de la Constitució.

En virtut d'això,

SUPLICA: Que tingueu per presentat aquest escrit i per precisada i completada la impugnació, i vulgueu quan escaigui dictar sentència conformement amb allò que fou sol·licitat en l'escrit d'interposició del recurs.

És de justícia.

Barcelona per a Madrid, el 23 de setembre de 1982

Heribert Barrera i Costa
President del Parlament de Catalunya

III. INFORMACIÓ

b) Activitat parlamentària

b.1) Reunions tingudes i qüestions tractades

	Reg. ent. núm.	Data	Concepte
22 de setembre Ple del Parlament	4789	29-9	Guitart, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit. Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de l'Escola d'Hosteleria i Turisme de Catalunya, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
23 de setembre Ple del Parlament Mesa	4790	29-9	Pregunta al Consell Executiu sobre la canalització del fons d'acció concertada a través de la Generalitat, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.
27 de setembre Junta de Portaveus Mesa	4791	29-9	Escrit adreçat al M. H. Sr. President del Parlament pel G.p. de Centristes en què comunica l'adscripció de Diputats a diverses Comissions.
28 de setembre Comissió d'investigació sobre els recents incendis forestals a Catalunya	4792	29-9	Estats de desenvolupament i d'execució del Pressupost de la Generalitat, any 1982, referits al 30 de juny de 1982, tramesos per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
29 de setembre Ple del Parlament	4793	29-9	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament pel Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans sobre la Carta dels drets dels ciutadans en l'exercici del dret a la salut.
30 de setembre Ple del Parlament	4794	30-9	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat Luis A. García, del G. Socialista, sobre el Servei d'Ordenació Farmacèutica, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
1 d'octubre Ple del Parlament	4795	30-9	Proposició de Llei de mesures urgents per a la comarcalització de Catalunya, presentada pels Diputats no adscrits I. Srs. Josep Mesegué, Francesc Xavier Puig, Joan Manuel Margalef, Joan Besa, Ramon Viñals, Pere Roselló, Santiago Guillén i Albert Planasdemunt.
5 d'octubre Mesa Ple del Parlament			

b.2) Relació de documents entrats a la Cambra

Reg. ent. núm.	Data	Concepte		
4784	28-9	Telegrama adreçat al President de la Comissió de Transports per AGAPYME, STAC, FENADISMER i Sectors de CCOO i UGT.	4796	30-9
4785	28-9	Projecte de text articulat de la Sindicatura de Comptes, presentat pel Secretari del Govern, en qualitat de document de treball per a la ponència de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost que l'ha d'elaborar.		
4786	28-9	Esmenes a la Proposició no de Llei sobre les competències de la Generalitat en matèria esportiva, presentades pel G. Socialista.	4797	30-9
4787	29-9	Documentació relativa a la resolució adoptada pel Parlament de Catalunya el proppassat dia 23 de setembre sobre la relació de places de nova contractació, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Governació.	4798	30-9
4788	29-9	Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme sobre subvencions en matèria de Turisme, presentada pel Diputat I. Sr. Xavier	4799	30-9

Reg. ent. núm.	Data	Concepte	Reg. ent. núm.	Data	Concepte
4800	30-9	A. García a la Comissió de Reglament. Escrit presentat pel G. Socialista en què comunica l'adscripció de Diputats a diverses Comissions.	4815	4-10	Escrit en què es comunica que hi ha un error de transcripció a la pàgina 4, article 6è, de la Resolució de la Direcció General de Batxillerat per la qual es regulen les substitucions als Instituts de Batxillerat, presentat per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4801	30-9	Resolució del 27 de setembre de 1982, de la Direcció General de Batxillerat i Resolució del 27 de setembre de 1982, de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics per les quals es regulen les substitucions als Centres Escolars Públics de Batxillerat i de Formació Professional, tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.	4816	4-10	Relació de Centres Docents Privats d'EGB i de Batxillerat que han sol·licitat subvencions, com a continuació de les respostes (Regs. 4752 i 4754) a les preguntes formulades per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC (Regs. 4625 i 4627) sobre la concessió de subvencions de centres privats de Batxillerat i sobre l'atorgament de noves subvencions a centres docents privats d'EGB, trameses per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4802	1-10	Sol·licitud adreçada al M. H. Sr. President del Parlament pel President de la Comissió d'Alta Muntanya, d'una pròrroga de vuit dies en el termini per a l'elaboració del Dictamen sobre la Proposició de Llei sobre Alta Muntanya.	4817	5-10	Sol·licitud d'una ampliació del termini per a l'elaboració del Dictamen sobre el Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a les instal·lacions del Tercer Canal de TV i d'una xarxa de freqüència modulada, presentada pel President de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.
4803	1-10	Esmenes al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei de Col·legis Professionals, presentades pel G.p. de Centristes.	4818	5-10	Sol·licitud d'una ampliació d'un mes del termini per a l'elaboració del Dictamen sobre el Projecte de Bases per a la selecció d'Obres a incloure en els Plans d'Obres i Serveis de Catalunya, presentada pel President de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.
4804	1-10	Resposta a la pregunta formulada pels Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 4631), sobre la contaminació del riu Ter, tramesa per l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	4819	5-10	Pregunta (no especifica a qui) sobre quina activitat inspectora envers les Caixes d'Estalvis amb seu social a Catalunya ha portat a terme la Conselleria d'Economia i Finances, formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Lucchetti, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta oralment en el Ple.
4805	1-10	Esmenes al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei de Col·legis Professionals, presentades pel G. Socialista.	4820	5-10	Interpel·lació sobre la regulació d'ocupació a l'empresa C. Soler Almirall, SA, presentada pel G.p. del PSUC.
4806	1-10	Escrit adreçat al President de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana presentat per Diputats del G. Socialista membres de la dita Comissió.	4821	5-10	Pregunta al Consell Executiu sobre la situació real de l'ensenyament a Catalunya, formulada per la Diputada I. Sra. Teresa Eulàlia Calzada, del G.p. del PSUC, per tal que sigui resposta per escrit.
4807	1-10	Proposició no de Llei sobre les entitats públiques o privades subvencionades que es dediquen a la promoció exterior del turisme, presentada pel G. Socialista.	4822	5-10	Interpel·lació sobre la situació de l'ensenyament públic amb motiu de la convocatòria de 1.000 places de professors agregats, presentada pel G.p. del PSUC.
4808	1-10	Escrit adreçat a la Mesa del Parlament en relació amb la Proposició de Llei de mesures urgents per a la comarcalització de Catalunya, presentat pels Diputats signants de la dita Proposició.	4823	5-10	Proposició no de Llei sobre mesures per tal d'eradicar la marginació social de la comunitat gitana, presentada pel G. Socialista.
4809	1-10	Esmena a la moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor, presentada pel G.p. de Convergència i Unió, Socialista, d'Esquerra Republicana i de Centristes.	4824	5-10	Proposició no de Llei per conèixer la situació dels Serveis Socials als Municipis, presentada pel G. Socialista.
4810	1-10	Esmenes al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei de Col·legis Professionals, presentades pel G.p. d'Esquerra Republicana.	4825	5-10	Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre quines previsions té la Con-
4812	1-10	Esmenes al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei de Col·legis Professionals, presentades pel G.p. de Convergència i Unió.			
4813	1-10	Esmenes al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei de Col·legis Professionals, presentades pel G.p. del PSUC.			

Reg. ent. Data
núm.

Concepte

selleria pel desplegament del Mapa Sanitari, pel que fa referència a la creació de llits hospitalaris i serveis d'urgència, així com a les reparacions necessàries dels ambulatoris, formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.

4826 5-10 Pregunta al Consell Executiu sobre el Centre Municipal Homologat de BUP i COU de Palamós, formulada pel Diputat I. Sr. Xavier Guitart, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.

c) Composició dels òrgans de la Cambra

ADSCRIPCIÓ DEL DIPUTAT I. SR. SALVADOR SUNYER, DEL GRUP SOCIALISTA, A LA COMISSIÓ D'ALTA MUNTANYA

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de l'escrit presentat pel Portaveu del Grup Socialista (Reg. 4798), en el qual comunica l'adscripció del Diputat I. Sr. Salvador Sunyer i Aimeric a la Comissió d'Alta Muntanya.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

El Secretari Segon
Felip Lorda

El President del Parlament
Heribert Barrera

ADSCRIPCIÓ DEL DIPUTAT I. SR. LUIS ANDRÉS GARCÍA, DEL GRUP SOCIALISTA, A LA COMISSIÓ DE REGLAMENT

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de l'escrit presentat pel Portaveu del Grup Socialista (Reg. 4799), en el qual comunica l'adscripció del Diputat I. Sr. Luis Andrés García a la Comissió de Reglament.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

El Secretari Tercer
Enric Manuel-Rimbau

El President del Parlament
Heribert Barrera

ADSCRIPCIONS D'I. SRS. DIPUTATS DEL GRUP SOCIALISTA A DIVERSES COMISSIONS

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de l'escrit presentat pel Grup Socialista (Reg. 4800), en el qual comunica l'adscripció d'I. Srs. Diputats a les Comissions següents:

Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local

I. Sr. Joaquim Jou i Fonollà

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

I. Sr. Laureà Pérez i Ciudad

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

I. Sr. Pere Ayguadé i Ayguadé

Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme

I. Sr. Esteban Casado Poveda

Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

I. Sr. Josep Montero i García

Comissió de Política Territorial

I. Sr. Joan Oliart i Pons

Comissió de Política Cultural

I. Sr. Daniel Terradellas i Redon

Comissió de Política Social

I. Sr. Francisco Craviotto Blanco

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

El Secretari Quart
Ramon Espasa

El President del Parlament
Heribert Barrera

e) Comunicacions del Govern

INFORME SOBRE L'ACOMPLIMENT DEL PRIMER PLA D'OBRES PÚBLIQUES DE CATALUNYA, CORRESPONENT AL SEGON TRIMESTRE DEL 1982

(BOPC, 98, 3848)

ADDENDA

Quadres annexos a l'Informe sobre l'acompliment del Primer Pla d'obres Públiques de Catalunya, corresponent al segon trimestre del 1982 que per omissió no foren publicats juntament amb el dit document.

**ANNEX NÚM. 1 - ESTAT D'EXECUCIÓ DEL PRIMER PLA D'OBRES PÚBLIQUES
DE CATALUNYA EL 30 DE JUNY DE 1982 (xifres en pessetes)**

<i>Departament:</i>	<i>a</i> <i>Consignació</i> <i>aprovada</i>	<i>b</i> <i>Invertit</i>	<i>c</i> <i>Adjudicat</i>	<i>d</i> <i>Concurs</i>	<i>e</i> <i>Pendent</i>	<i>f</i> <i>Compromès</i> <i>(b - c)</i>	<i>%f sobre a</i>	<i>%d sobre a</i>
PRESIDÈNCIA	300.000.000	9.447.436	290.552.564	—	—	300.000.000	100	—
GOVERNACIÓ	800.000.000	33.966.867	—	208.055.430	557.977.703	33.966.867	4,3	26,0
ENSENYAMENT	1.400.000.000	—	252.670.000	435.360.000	711.970.000	252.670.000	18,1	31,1
SANITAT I S.S.	796.000.000	40.047.874	—	—	755.952.126	40.047.874	5,0	—
POLÍTICA TERRI- TORIAL I O.P.	4.512.000.000	178.700.000	725.300.000	3.338.000.000	270.000.000	904.000.000	20,0	74,0
AGRICULTURA, RAMAD. I PESCA	796.000.000	21.219.819	274.053.443	170.893.313	329.833.425	295.273.262	37,1	21,5
TREBALL	800.000.000	466.494.834	327.840.424	—	5.664.742	794.335.258	99,3	—
JUSTÍCIA	99.000.000	—	—	30.000.000	69.000.000	—	—	30,3
CULTURA I MITJANS COM.	497.000.000	50.000.000	133.000.000	21.000.000	293.000.000	183.000.000	36,8	4,2
TOTAL	10.000.000.000	799.876.830	2.003.416.431	4.203.308.743	2.993.397.996	2.803.293.261	28,0	42,0

**ANNEX NÚM. 2 - ESTAT D'EXECUCIÓ DEL PRIMER PLA D'OBRES PÚBLIQUES
DE CATALUNYA EL 30 DE JUNY DE 1982 PER UNITATS INVERSORES (xifres en pessetes)**

<i>Departament</i>	<i>a</i> <i>Consignació</i> <i>aprovada</i>	<i>b</i> <i>Invertit</i>	<i>c</i> <i>Adjudicat</i>	<i>d</i> <i>Concurs</i>	<i>e</i> <i>Pendent</i>	<i>f</i> <i>Compromès</i> <i>(b - c)</i>	<i>%f sobre a</i>	<i>%d sobre a</i>
PRESIDÈNCIA								
D.G. Esports	300.000.000	9.447.436	290.552.564	—	—	300.000.000	100	—
GOVERNACIÓ								
D.G. Incendis	800.000.000	33.966.867	—	208.055.430	557.977.703	33.966.867	4,3	26,0
ENSENYAMENT								
D.G. Programació	1.400.000.000	—	252.670.000	435.360.000	711.970.000	252.670.000	18,1	31,1
SANITAT I S.S.								
D.G. Assistència Sanitària	341.000.000	40.047.874	—	—	300.952.126	40.047.874	5,0	—
D.G. Serveis Socials	455.000.000	—	—	—	455.000.000	—	—	—
POLÍTICA TERR.								
D.G. Carreteres	1.734.000.000	—	293.000.000	1.327.000.000	114.000.000	293.000.000	16,9	76,5
D.G. Ports	450.000.000	4.000.000	117.000.000	300.000.000	29.000.000	121.000.000	26,9	66,7
D.G. Arquitectura i Habitatge	250.000.000	700.000	105.300.000	100.000.000	44.000.000	106.000.000	42,4	40,0
D.G. Urbanisme	170.000.000	77.000.000	—	98.000.000	-5.000.000	77.000.000	45,3	57,6
D.G. Transports	350.000.000	53.000.000	210.000.000	—	87.000.000	263.000.000	75,1	—
D.G. Obres Hidràuliques	1.558.000.000	44.000.000	—	1.513.000.000	1.000.000	44.000.000	2,8	97,1
AGRICULTURA								
D.G. Servei Rela- cions Agràries	255.263.414	—	120.086.968	—	135.176.446	120.086.968	47,1	—
D.G. Promoció i Desenvolupament	106.586.586	7.569.819	6.969.386	54.107.000	37.940.381	14.539.205	13,6	50,5
D.G. Producció i Indústries								
Agroalimentàries	134.150.000	13.650.000	—	—	120.500.000	13.650.000	10,2	—
D.G. Medi Rural	300.000.000	—	146.997.089	116.786.313	36.216.598	146.997.089	49,0	39,2
TREBALL								
S.G. Tècnica	800.000.000	466.494.834	327.840.424	—	5.664.742	794.335.258	99,3	—

Departament	a Consignació aprovada	b Invertit	c Adjudicat	d Concurs	e Pendent	f Compromès (b c)	%f sobre a	%d sobre a
JUSTÍCIA								
D.G. Justic. i Dret	99.000.000	—	—	30.000.000	69.000.000	—	—	30,3
CULTURA								
S.G. Tècnica i								
D.G. Patr. Cult.	497.000.000	50.000.000	133.000.000	21.000.000	293.000.000	183.000.000	36,8	4,2
TOTAL	10.000.000.000	799.876.830	2.003.416.431	4.203.308.743	2.993.397.996	2.803.293.261	28,0	42,0

DOCUMENTACIÓ RELATIVA A LA RESOLUCIÓ 64/I DEL PARLAMENT DE CATALUNYA SOBRE LES PLACES DE NOVA CONTRACTACIÓ

PRESENTADA PER L'H. SR.
CONSELLER DE GOVERNACIÓ

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de la tramesa feta per l'H. Sr. Conseller de Governació sobre la llista de places de nova contractació a la Generalitat de Catalunya (Reg. 4787). Així mateix fa avinent que els il·lustres senyors Diputats i les il·lustres senyores Diputades tenen la documentació que s'hi annexa a llur disposició per a consultar-la a la Secretaria del Ple i de Comissions.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

L'Oficial Major

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

El Parlament de Catalunya, el proppassat dia 23 de setembre, va adoptar la resolució següent:

«El Consell Executiu presentarà al Parlament de Catalunya, en el termini d'un mes, la llista de places de nova contractació dotades d'ençà de la Constitució d'aquesta Cambra, i assenyalarà, en cada cas, les formes de publicitat utilitzada en els concursos, així com les persones que s'hi han presentat i les proves de selecció efectuades».

En compliment d'aquesta resolució, es remet la documentació següent:

1. Llista alfabetitzada dels contractats en l'època de la Generalitat Provisional, amb contracte vigent en el moment de constituir-se la Cambra.

2. Llista alfabetitzada dels contractats des de la instauració de l'actual Generalitat fins al moment en què va entrar en vigor la Llei 4/81 de Mesures Urgents, els quals, igual com els relacionats en el punt 1 anterior, van passar de contractats administratius temporals a contractats administratius transitoris, d'acord amb la Disposició Transitòria primera del Decret

166/1981, del 25 de juny, de Reglamentació parcial de l'esmentada Llei 4/81.

La forma d'accés del personal inventariat en els punts 1 i 2 va ésser la de contractació directa per a cada Departament, a tenor de les proves que hom va considerar, en no haver-hi encara cap legislació que ho regulés.

3. Llista alfabetitzada dels contractats que van entrar a partir del moment en què es posà en vigor la citada Llei 4/81 de Mesures Urgents sobre la Funció Pública.

La forma d'accés d'aquests contractats ja ha estat d'acord amb l'article 4 de la Llei esmentada.

4. Inventari de les convocatòries produïdes des del moment de l'entrada en vigor de la Llei 4/81 de Mesures Urgents. En aquesta llista s'adjunten, d'una part, les fotocòpies de les Actes de la Resolució dels concursos fetes pels òrgans tècnics corresponents i, de l'altra, les llistes de persones presentades a la convocatòria i/o a les proves.

Palau de la Generalitat, 29 de setembre de 1982

Macià Alavedra i Moner

ESTATS DE DESENVOLUPAMENT I D'EXECUCIÓ DEL PRESSUPOST DE LA GENERALITAT, REFERITS AL 30 DE JUNY DE 1982

PRESENTATS PER L'H. SR.
CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de la tramesa feta per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances dels Estats de desenvolupament i d'execució del Pressupost de la Generalitat, referits al 30 de juny de 1982 (Reg. 4792). Així mateix fa avinent que els annexos al dit document es troben a la disposició dels il·lustres senyors Diputats i les il·lustres senyores Diputades per a consultar-los en la Secretaria de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

L'Oficial Major

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

En compliment de la Disposició Addicional Setena de la Llei 7/1982, del 2 de juny, que aprovà els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1982, us trameto els estats de desenvolupament i d'execució del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, any 1982, referits al 30 de juny de 1982, per al seu lliurament a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya.

Barcelona, 29 de setembre de 1982

Ramon Trias i Fargas
Conseller d'Economia i Finances

**RESOLUCIONS DEL DEPARTAMENT
D'ENSENYAMENT SOBRE LES
SUBSTITUCIONS DE CENTRES
ESCOLARS PÚBLICS DE
BATXILLERAT I DE FORMACIÓ
PROFESSIONAL**

PRESENTADES PER L'H. SR.
CONSELLER D'ENSENYAMENT

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de la tramesa feta per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament de les resolucions del seu Departament sobre les substitucions de centres escolars públics de Batxillerat i de Formació Professional (Reg. 4801). Així mateix fa avinent que els il·lustres senyors Diputats i les il·lustres senyores Diputades tenen els annexos a llur disposició per a consultar-los a la Secretaria de la Comissió de Política Cultural.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

L'Oficial Major

**A LA MESA DE LA COMISSIÓ
DE POLÍTICA CULTURAL**

D'acord amb el primer punt de la moció 25/I del Parlament de Catalunya sobre les substitucions dels professors als centres escolars públics, aprovada pel Ple del Parlament en sessió tinguda el 19 de maig de 1982, us trameto el text de la Resolució del 27 de setembre de 1982, de la Direcció General de Batxillerat; així com la Resolució del 27 de setembre de 1982 de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics, per les quals es regulen les substitucions als centres escolars públics de batxillerat i de formació professional. Aquestes Resolucions han estat comunicades als Serveis Territorials del Departament d'Ensenyament avui mateix i seran publicades en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

**RESOLUCIÓ DEL 27 DE SETEMBRE
DE 1982, DE LA DIRECCIÓ
GENERAL DE BATXILLERAT, PER LA
QUAL ES REGULEN LES SUBSTITUCIONS ALS
INSTITUTS DE BATXILLERAT**

La consecució de més alts nivells d'eficàcia en la contractació de professors substituïts per a la provisió de les baixes que es produeixen als instituts de batxillerat obliga a la reestructuració i establiment de nous criteris que, d'acord amb la realitat actual i l'experiència acumulada, possibilitin, en la major mesura i amb els més petits inconvenients, la ràpida provisió de les baixes que s'originin, impedit així les interrupcions que per aquest motiu es puguin produir en el funcionament acadèmic normal d'aquests centres.

Amb aquesta finalitat, i amb caràcter provisional mentre tant els crèdits pressupostaris corresponents no permetin de cobrir totes les baixes causades,

He resolt:

Article primer

Les contractacions de professors substituïts per a la provisió de les baixes produïdes als instituts de batxillerat es portarà a terme pels Serveis Territorials corresponents, d'acord amb els criteris que s'estableixen als articles següents.

Article segon

Els Serveis Territorials confeccionaran un llistat amb els professors que, desitjant prestar serveis com a substituïts durant aquest curs, hagin desenvolupat aquesta mateixa tasca durant el curs anterior. Els llistats es confeccionaran atenent al títol acadèmic i a l'assignatura per a professar la qual foren contractats, i s'ordenaran les relacions segons la duració del període de contractació i es resoldran els possibles empats prioritant el número de Registre de Personal més baix.

Aquestes llistes es faran públiques en un lloc visible dels Serveis Territorials corresponents.

Article tercer

Només en el cas que s'exhaurís el llistat de professors substituïts indicat a l'article anterior o que faltessin especialistes, es podrà procedir a la contractació de nous substituïts.

Aquestes noves contractacions s'efectuaran atenent a la intitolació i a l'ordre de col·locació en els llistats que en aquest respecte, i d'acord amb el que s'estableix a l'article següent, es confeccionin.

Article quart

1. Tot llicenciat que desitgi prestar serveis docents com a professor contractat als instituts de batxillerat durant el curs 1982-83 haurà de sol·licitar-ho al Cap dels Serveis Territorials

del Departament d'Ensenyament de la demarcació respectiva mitjançant el compliment d'una fitxa formalitzada en la qual constaran com a mínim les dades següents:

- a) Cognoms i nom, núm. DNI, adreça i telèfon.
- b) Títol universitari, any acadèmic i Universitat en què s'obtingué el títol.
- c) Idoneïtat del títol, si s'escau, en relació amb la matèria que ha de professar.

d) Treball; tipus de dedicació (parcial o total).

e) Experiència docent.

2. Hom confeccionarà un llistat de sol·licitants atenent les seves intitolacions i d'acord amb l'ordre resultant de l'aplicació del barem que s'adjunta com a annex a aquesta Resolució.

a) En el cas de no haver-hi sol·licitants amb el títol exigít, s'acceptarà la idoneïtat, la qual podrà haver estat adquirida per experiència docent en tots els nivells.

b) Justificació documental dels criteris assenyalats al barem que figura a l'annex.

c) Les llistes es faran públiques als Serveis Territorials i als Col·legis de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres, en Ciències i d'Enginyers Industrials.

3. En cas que en confeccionar la llista es produïssin empats en la puntuació, es resoldrà atenent als criteris següents:

1. Major temps en situació d'atur.
2. Major antiguitat del títol acadèmic presentat.
3. Proximitat geogràfica al lloc de treball des de la residència habitual del sol·licitant.
4. Major edat.

4. Si en qualsevol moment arribés a coneixement de l'Administració que algun dels professors nomenats substituïts ha comès falsedat en la presentació dels documents justificatius, hom rescindirà el contracte, prèvia audiència a l'interessat.

Article cinquè

S'estableix a les oficines dels Serveis Territorials del Departament un Registre especial del personal substituït de batxillerat, on es consignaran les baixes i altes produïdes durant el curs acadèmic.

Aquests Registres hauran de contenir:

1. Identificació del professor substituït, número de Registre de personal, seminari, nom de l'Institut on presta els seus serveis i municipi, i causa i duració de la baixa.
2. Identificació del professor substituït. Inici i termini de la seva contractació.
3. Qualsevol altres dades que es considerin pertinents.

Article sisè

En cap cas no es formalitzaran contractes de substitució per un període de temps superior a 3 mesos, ateses les limitacions establertes en aquest respecte pels decrets d'augment de plantilles dels Cossos de Professors Agregats i Catedràtics Numeraris de Batxillerat i les prescripcions contingudes a la Llei 4/1981, del 4 de juny, de mesures urgents sobre la Funció Pública.

Article setè

Si per manca de disponibilitat pressupostària no es poguessin atendre les substitucions, es procuraran suplir primerament les baixes de duració superior a 15 dies i, dins d'aquestes, les originades per malaltia, concessió de llicència per embaràs, assumptes propis i matrimoni, per aquest ordre.

Article vuitè

1. La incorporació del professor substituït al centre s'efectuarà amb els mateixos drets i deures acadèmics, llevat del que s'estableix a l'apartat 2, que els de qualsevol altre professor titular, passant a formar part del seminari o seminaris pertinents i participant en les seves tasques. Les seves qualificacions tindran plena validesa acadèmica als efectes de l'avaluació contínua.

2. Ateses les especials característiques dels càrrecs acadèmics, aquests no podran ser desenvolupats pels professors substituïts. En el cas que el càrrec gaudís de reducció en l'horari, el professor substituït completarà la dedicació corresponent amb l'activitat lectiva que el director de l'Institut li assigni.

3. El professor contractat com a substituït percebrà les retribucions que corresponguin segons la dedicació.

Disposició Final

Es faculten els Caps dels Serveis Territorials per a la interpretació de tots els dubtes que es poguessin suscitar en l'aplicació de la present Resolució.

Barcelona, 27 de setembre de 1982

Carme-Laura Gil i Miró
Directora General de Batxillerat

RESOLUCIÓ DE LA DIRECCIÓ GENERAL D'ENSENYAMENTS PROFESSIONALS I ARTÍSTICS, AMB DATA DEL 27 DE SETEMBRE DE 1982, PER LA QUAL ES REGULEN LES SUBSTITUCIONS ALS INSTITUTS DE FORMACIÓ PROFESSIONAL

La consecució de més alts nivells d'eficàcia en la contractació de professors substituïts per a la provisió de les baixes que es produeixin als instituts de formació professional obliga a la reestructuració i establiment de nous criteris que, d'acord amb la realitat actual i l'experiència acumulada, possibilitin, en la major mesura i amb els més petits inconvenients, la ràpida provisió de les baixes que s'originin i evitin així les interrupcions que per aquest motiu es puguin produir en el funcionament acadèmic normal d'aquests centres.

Amb aquesta finalitat, i amb caràcter provisional mentre els crèdits pressupostaris corresponents no permetin de cobrir les baixes causades,

He resolt:

Article primer

Les contractacions de professors substituïts per a la provisió de les baixes produïdes als instituts de formació professional es portaran a terme, pel que fa a l'àmbit territorial de Barcelona, pel Servei de Professorat de la Direcció General, i pels Caps dels Serveis Territorials en els altres casos, d'acord amb els criteris que s'estableixen als articles següents.

Article segon

El Servei de Professorat de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics, en l'àmbit territorial de Barcelona, i els Serveis Territorials pel que fa a la resta d'àmbits territorials, confeccionaran un llistat amb els professors que es trobin en condicions de prestar serveis com a substituïts, al llarg del curs acadèmic 1982-83, com a conseqüència d'haver aprovat oposicions lliures i trobar-se en expectativa d'ingrés, i d'aquells que hagin realitzat substitucions el proppassat curs i no hagin estat nomenats interins. Els llistats s'ordenaran d'acord amb el lloc obtingut a l'oposició pel que fa als primers, i d'acord amb la puntuació obtinguda d'acord amb el barem, pel que fa als segons.

Aquestes llistes es faran públiques als Serveis corresponents.

Article tercer

Només en el cas que s'exhaurissin les llistes de professors anteriors, es podrà procedir a la contractació de nous substituïts.

Aquestes noves contractacions s'efectuaran atenent les llistes de sol·licitants de plaça d'interí per a nova contractació, les demandes dels quals no hagin pogut ser ateses.

Les esmentades llistes han estat confeccionades segons els criteris de l'annex I.

Article quart

En cap cas no es formalitzaran contractes de substitució per un període de temps superior a 3 mesos, ateses les limitacions establertes en aquest respecte pels decrets d'augment de plantilles dels Cossos de Professors i Mestres de Taller Numeraris d'Escoles de Mestratge Industrial i les prescripcions contingudes a la Llei 4/1981, del 4 de juny, de mesures urgents sobre la Funció Pública.

Article cinquè

Si per manca de disponibilitat pressupostària no es poguessin atendre totes les substitucions, es procurarà suplir primerament les baixes de duració superior a 15 dies i, dins d'aquestes, les originades per malaltia, concessió de llicència per embaràs, assumptes propis i matrimoni, per aquest ordre.

Article sisè

1. La incorporació del professor substituït al centre s'efectuarà amb els mateixos drets i deures acadèmics, llevat del que s'estableix a l'apartat 2, que els de qualsevol altre professor titular, i passarà a formar part del Departament i divisió pertinents i participará en les seves tasques. Les seves qualificacions tindran plena validesa acadèmica als efectes d'avaluació contínua.

2. Ateses les especials característiques dels càrrecs acadèmics, aquests no podran ser transferits als professors substituïts. En el cas que el càrrec gaudís de reducció en l'horari, el professor substituït complementarà la dedicació corresponent amb l'activitat lectiva que el director de l'institut li assigni.

3. El professor contractat com a substituït percebrà les retribucions corresponents d'acord amb la dedicació.

Disposició Final

Es faculten els Caps dels Serveis corresponents per a la interpretació de tots els dubtes que es poguessin suscitar en l'aplicació d'aquesta Resolució.

Barcelona, 27 de setembre de 1982

Salvador Sedó i Marsal
Director General d'Ensenyaments
Professionals i Artístics

**ESTUDI AGRONÒMIC SOBRE
LA VIABILITAT DE LA
TRANSFORMACIÓ EN REGADIS
DELS SECANS DE LES COMARQUES
DE LA SEGARRA I DE LES GARRIGUES**

PRESENTAT PER L'H. SR.
CONSELLER D'AGRICULTURA,
RAMADERIA I PESCA

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 5 d'octubre de 1982, ha pres nota de la tramesa feta per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de l'Estudi agronòmic sobre la viabilitat de la transformació en regadius dels secans de les comarques de la Segarra i de les Garrigues (Reg. 4796). Així mateix fa avinent que els Il·lustres senyors Diputats i les Il·lustres senyores Diputades tenen els annexos del dit estudi a llur disposició per a consultar-lo en la Secretaria de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Palau del Parlament, 6 d'octubre de 1982

L'Oficial Major

A LA MESA DEL PARLAMENT

En compliment de la Resolució 45/I, aprovada per la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en sessió tinguda el dia 17 de febrer de 1982, em plau d'adjuntar-vos l'«Estudi agronòmic sobre la viabilitat de la transformació en regadius dels secans de les comarques de la Segarra i les Garrigues», així com el resum i les seves principals conclusions, que responen als punts b) i c) de la Resolució, amb el benentès que el punt a), tal com ja es va fer constar en la Comissió, està contestat en el marc per al Pla d'Aigües de Catalunya, que ja està en possessió del Parlament.

Barcelona, 29 de setembre de 1982

Agustí Carol i Foix

ESTUDI AGRONÒMIC SOBRE
LA VIABILITAT DE LA
TRANSFORMACIÓ EN REGADIUS
DELS SECANS DE LES COMARQUES
DE LA SEGARRA I DE LES GARRIGUES

Resum i principals conclusions

S'ha plantejat l'estudi, des del punt de vista agronòmic, de les possibilitats i la viabilitat inicial de l'ampliació dels regadius a la vall mitjana del riu Segre, amb la màxima regulació previsible de l'esmentat riu, i amb la construcció d'un canal a la seva vora esquerra, que conduiria l'aigua a través de les comarques de la Noguera, la Segarra, les Garrigues, l'Urgell i el Segrià.

S'han justificat la importància del regadiu per al desenvolupament econòmic d'una zona i la possibilitat inicial d'ampliar les 155 000 Ha de regadiu existent a la província de Lleida. Per tot això s'ha tingut en compte que l'aportació mitjana en el riu Segre a Ponts és de 1 000 Hm³/any, que els consums actuals avaluats per excés aconseguirien un sobrant anual d'aigua no regulat de l'ordre de 500 Hm³/any en l'any mitjà.

L'ampliació dels regadius es planteja per mitjà de la construcció del canal Segarra-Garrigues, que, amb una longitud d'uns 100 km al llarg d'una orla exterior a l'est de l'actual canal d'Urgell, dominaria unes 57 500 Ha totals i unes 50 500 Ha en principi estimables com a regables. Les superfícies afectades en cada comarca serien les següents:

Noguera	9 409 Ha	(18,6%)
Urgell	19 737 Ha	(39,1%)
Segarra	2 552 Ha	(5,0%)
Garrigues	5 670 Ha	(11,3%)
Segrià	13 144 Ha	(26,0%)

Per càlculs tèorics i per comparació amb els consums observats en les grans zones de regadiu adjacents, s'han deduït les necessitats d'aigua tant per a regadiu com per als altres usos previstos darrera la transformació. Aquestes necessitats s'han avaluat amb una xifra de l'ordre de 7 400 m³/Ha/any, i amb aquests consums és previsible que es desenvolupin regadius en la zona que és objecte d'estudi, a un nivell d'explotació com el que s'observa actualment a l'àrea regada en el canal d'Urgell.

El consum total d'aigua previst per a la zona és de 374 Hm³/any, que correspon a 338 Hm³/any per a usos agrícoles i a 36 Hm³/any per als restants usos i aprofitaments. El cabal màxim a transportar per al futur canal es preveu de l'ordre de 35 m³/segon.

S'ha deduït la producció final agrària, amb l'actual explotació de secà, i s'ha obtingut un valor de la PFA de 9 002,2 milions de ptes/any, corresponents a 178 000 ptes/Ha/any.

Per altra banda i per extrapolació de les actuals tendències de producció, s'ha previst que la PFA darrera al regadiu arribi a 30 058,9 milions de ptes., o el seu equivalent de 595 000 ptes/Ha.

L'increment de PFA imputable directament a la transformació és de 21 056,7 milions de ptes/any, és a dir, unes 417 000 ptes/Ha/any.

S'han establert una relació i criteris bàsics de les obres necessàries per a la transformació, classificant-les en funció de les normes que regulen el seu finançament. En conjunt, el cost global de les grans obres hidràuliques i generals necessàries puja a 22 503 milions de ptes., i, per altra banda, les obres de caràcter agrícola es valoren en 17 549 milions de ptes. Així, doncs, el conjunt de la transformació requereix una inversió pública de 40 052 milions de ptes. que equivalen a 795 000 ptes./Ha.

S'ha inclòs un programa de finançament i reintegraments de les obres, sobre la base dels diferents tipus de subvencions, terminis, interessos, etc., previstos per la legislació vigent. S'ha deduït que de les 795 000 ptes/Ha del cost de la transformació, els regants hauran de reintegrar 454 440 ptes./Ha, és a dir, el 57% distribuït en vint-i-cinc anys i amb una quantitat màxima anual de l'ordre de 20 340 ptes/Ha.

S'ha portat a terme el corresponent estudi econòmic amb deducció als índexs financers, els quals orienten la viabilitat de la inversió. La taxa interna de rendiment (TIR) obtinguda és del 16,6%, el qual indica l'ordre de rendibilitat que s'espera per a les inversions requerides per la transformació.

Finalment, s'insisteix en el fet que és tan important o més que el valor dels productes agrícoles i ramaders obtinguts, l'execució d'obres de regadiu en grans zones que generen al voltant de la transformació tot un conjunt d'activitats econòmiques induïdes que incrementen la renda global generada en la zona. El desenvolupament d'aquestes activitats comercials, industrials, de transport, de serveis, etc., permet afirmar que la diferència de prosperitat que s'observa entre zones de regadiu i de secà també constitueix un excellent indicador sobre la viabilitat i interès general d'aquests tipus d'obres.

setembre del 1982

h) Rectificacions per error tipogràfic

—Rectificacions al BOPC 98.

La pregunta a respondre per escrit, Reg. 4713, que es va publicar a la pàg. 3821 amb el títol de «Pregunta al Consell Executiu sobre dues instal·lacions avícoles al municipi de Mediona», ja havia estat publicada al BOPC 97, pàg. 3776, amb el

títol de «Pregunta al Consell Executiu sobre les instal·lacions de la Granja Marisol, de Mediona».

A *Criteris supletoris del Reglament per a la tramitació i el debat de la moció de censura*. Pàg. 3841.

On diu: ... de la Llei 6/82, del 25 de març ...

Ha de dir: ... de la Llei 3/82, del 23 de març ...

A la pàg. 3847

A *Substitució d'un membre del Grup parlamentari de Convergència i Unió a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme*.

On diu: ... la substitució (...) del Diputat H. Sr. Joan Vidal i Gayolà pel Diputat I. Sr. Josep M. Casals i Guiu.

Ha de dir: ... la substitució (...) del Diputat I. Sr. Josep M. Casals i Guiu pel Diputat H. Sr. Joan Vidal i Gayolà.

A *Substitució de dos membres del Grup parlamentari de Convergència i Unió a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca*.

On diu: ... les substitucions (...) del Diputat I. Sr. Delfi Robinat i Elias pel Diputat I. Sr. Josep Borràs i Gené, i del Diputat I. Sr. Ignasi Carner i Jorba pel Diputat I. Sr. Joan M. Vallvé i Ribera.

Ha de dir: ... les substitucions (...) del Diputat I. Sr. Josep Borràs i Gené pel Diputat I. Sr. Delfi Robinat i Elias, i del Diputat I. Sr. Joan M. Vallvé i Ribera pel Diputat I. Sr. Ignasi Carner i Jorba.

A *Substitució d'un membre del Grup parlamentari de Convergència i Unió a la Comissió d'Alta Muntanya*.

On diu: ... la substitució (...) del Diputat I. Sr. Jaume Fonolleda i Aspert pel Diputat I. Sr. Jordi Martínez i Planas.

Ha de dir: ... la substitució (...) del Diputat I. Sr. Jordi Martínez i Planas pel Diputat I. Sr. Jaume Fonolleda i Aspert.

IV. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

Enclou tots els documents en tramitació i tramitats en el període de sessions actual, excepte les preguntes.

Claus:

- (O) = Text original entrat al Parlament (corresponent al número del registre d'entrada que figura abans de cada títol)
- (T) = Disposicions referents a la tramitació del document
- (P) = Informe de Ponència
- (D) = Dictamen de Comissió
- (A) = Text aprovat pel Ple del Parlament o per la Comissió per delegació d'aquell
- (R) = Retirada del document o rebuig del document
- (De) = Text d'acord
- (I) = Acord d'interposició de recurs
- (C) = Acord de compareixença
- (Dem) = Demanda per la qual s'interposa recurs
- (Al) = Al·legacions que formula el Parlament

Sigles de les Comissions parlamentàries que tramiten o han tramitat els textos:

- /COAG/ Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local
- /CJD/ Comissió de Justícia i Dret
- /CEF/ Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
- /CIE/ Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme
- /CARP/ Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
- /CPT/ Comissió de Política Territorial
- /CPC/ Comissió de Política Cultural
- /CPS/ Comissió de Política Social
- /CDH/ Comissió de Drets Humans
- /CR/ Comissió de Reglament
- /CED/ Comissió de l'Estatut dels Diputats
- /CGI/ Comissió de Govern Interior
- /CIF/ Comissió d'Investigació dels Incendis Forestals
- /CAM/ Comissió d'Alta Muntanya

I. TEXTOS APROVATS

A. LLEIS I ALTRES NORMES

- *Llei per la qual es regula el Procediment per al Canvi de Noms dels Municipis de Catalunya*. /COAG/. BOPC, 65, 2259 (O); 66, 2278 (T); 80, 2841 (T); 82, 2941 (P); 84, 3117 (T); 87, 3275 (D); 88, 3370 (T); 99 (A).
- *Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya*. /CPT/. BOPC, 76, 2627 (O); 77, 2689 (T); 80, 2842 (T); 89, 3431 (P); 89 supl., 3471 (D); 99 (A).

B. RESOLUCIONS I MOCIONS

a) Resolucions

- *Resolució 64/ I del Parlament de Catalunya sobre l'orientació política general del Consell Executiu*. BOPC, 98, 3798 (O i A).

b) Mocions

- *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre*

els fets esdevinguts a la barriada del Bon Pastor. BOPC, 92, 3559 (O); 99 (A).

- *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les iniciatives i els serveis contra els incendis forestals.* BOPC, 95, 3643 (O); 99 (A).
- *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els incendis forestals.* BOPC, 95, 3644 (O); 99 (A).

II. ALTRES TEXTOS AMB TRAMITACIÓ CLOSA

a) Interpellacions formulades

- 4539 *Interpellació al Consell Executiu sobre els Gerents de l'Àrea Assistencial* BOPC, 92, 3557 (O); 99 (Ref.).

b) Textos retirats, decaiguts o rebutjats

F. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

- 4375 *Proposició no de Llei sobre el nomenament dels membres del Consell Rector i el Gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.* /CPC/. BOPC, 87, 3317 (O); 88, 3397 (T); 97, 3772 (R).

III. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

C. PROJECTES DE LLEI

- 2695 *Projecte de Llei de Col·legis Professionals.* /JD/. BOPC, 40, 1195 (O); 42, 1343 (T); 43, 1376 (T); 55, 1801 (T); 64, 2240 (T); 73, 2519 (T); 77, 2667 (P); 80, 2807 (T); 84, 3116 (T); 88, 3370 (D); 89, 3430 (T); 96, 3729 (T).
- 2698 *Projecte de Llei de Cooperatives de Catalunya.* /CPS/. BOPC, 40, 1199 (O); 42, 1343 (O i T); 43, 1376 (T); 55, 1801 (T); 64, 2240 (T); 68, 2342 (P); 70, 2412 (T); 80, 2808 (D); 81, 2863 (T); 87, 3276 (T); 89, 3430 (T); 97, 3769 (T).
- 3654 *Projecte de Llei de Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials.* /CIE/. BOPC, 61, 2031 (O); 64, 2240 (T); 66, 2278 (T); 81, 2864 (T); 85, 3148 (T); 90, 3478 (P); 96, 3729 (D), 97, 3769 (D i T); 98, 3799 (T).
- 3764 *Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya.* /CPS/. BOPC, 66, 2282 (O i T); 70, 2413 (T); 83, 3075 (T); 89, 3431 (T); 95, 3627 (P); 96, 3743 (T).
- 4067 *Projecte de Llei sobre Residus Industrials.* /CIE/. BOPC, 76, 2630 (O); 77, 2689 (T); 78, 2751 (T); 97, 3770 (T).
- 4301 *Projecte de Llei d'Higiene i Control alimentaris.* /CPS/. BOPC, 83, 3076 (O); 85, 3157 (T); 87, 3276 (T).
- 4443 *Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari destinat a les instal·lacions del Tercer Canal de TV i d'una xarxa de freqüència modulada.* BOPC, 89, 3438 (O); 91, 3531 (T).
- 4730 *Projecte de Llei de Centres Experimentals.* BOPC, 98, 3800 (O).
- 4742 *Projecte de Llei d'Acció Cívica.* BOPC, 98, 3804 (O).
- 4743 *Projecte de Llei de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.* BOPC, 98, 3805 (O).

D. PROPOSICIONS DE LLEI

- *Proposició de Llei de Normalització Lingüística a Catalunya.* /CPC/. BOPC, 39, 1141 (O i T); 43, 1378 (T); 43, 1378 (T); 46, 1480 (T); 67, 2313 (T); 78, 2754 (T); 87, 3277 (P).
- 3860 *Proposició de Llei sobre Alta Muntanya.* /CAM/. BOPC, 68, 2403 (O); 75, 2612 (T); 76, 2636 (T); 77, 2690 (T); 78, 2754 (T); 82, 2945 (T); 96, 3744 (T); 99 (P).
- 4346 *Proposició de Llei sobre declaració com a paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà.* BOPC, 84, 3117 (O); 91, 3531 (T); 92, 3553 (T); 97, 3771 (T); 98, 3808 (T).
- 4681 *Proposició de Llei de Modificació de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat.* BOPC, 97, 3771 (O).

F. MOCIONS DE CENSURA I QÜESTIONS DE CONFIANÇA

1. MOCIONS DE CENSURA

- 4783 *Moció de censura al Consell Executiu de la Generalitat, presentada el dia 23 de setembre de 1982 per quinze I. Srs. Diputats i Sres. Diputades.* BOPC, 98, 3809 (O).

G. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

1. PROPOSTES SUBSEGÜENTS A UN DEBAT GENERAL

- 4769 4770, 4771, 4772, 4773, 4775 i 4777 *Propostes de resolució subsegüents al debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu.* BOPC, 98, 3810 (O).

4. PROPOSICIONS NO DE LLEI I ALTRES PROPOSTES

- 4357 *Proposició no de Llei sobre el programa de política d'ocupació de la Generalitat a través de l'IMAC.* /CPS/. BOPC, 85, 3160 (O); 88, 3397 (T); 89, 3441 (T).
- 4416 *Proposició no de Llei sobre la destitució d'alcaldes i regidors esdevinguda no fa gaire a Catalunya.* BOPC, 88, 3398 (O); 91, 3531 (T).
- 4417 *Proposició no de Llei sobre informació, valoració i control de la problemàtica laboral* BOPC, 88, 3398 (O); 91, 3532 (T).
- 4440 *Proposició no de Llei sobre la creació d'un patronat de la Generalitat per a la incorporació a l'escola pública catalana.* BOPC, 88, 3402 (O); 91, 3532 (T); 97, 3772 (T).
- 4479 *Proposició no de Llei sobre l'exercici pel Consell Executiu de les competències de la Generalitat en matèria de radiodifusió.* BOPC, 89, 3442 (O); 91, 3532 (T); 97, 3773 (T).
- 4497 *Proposició no de Llei sobre la igualtat jurídica de tots els combatents en la Guerra Civil espanyola.* BOPC, 92, 3555 (O); 97, 3773 (T).
- 4511 *Proposició no de Llei sobre els nous llits hospitalaris.* BOPC, 92, 3556 (O); 97, 3774 (T); 98, 3813 (T).
- 4708 *Proposició no de Llei sobre les competències de la Generalitat en matèria esportiva.* BOPC, 97, 3774 (O); 98, 3814 (T).
- 4719 *Proposició no de Llei sobre els drets dels funcionaris traspasats del cos administratiu i auxiliar.* BOPC, 98, 3815 (O).

- 4760 *Proposició no de Llei sobre la representació dels sindicats, associacions empresarials i l'Administració en les comissions provincials de l'INSALUD i l'INSERSO a Catalunya.* BOPC, 98, 3815 (O).
- 4765 *Proposició no de Llei sobre convenis en matèria de serveis socials.* BOPC, 98, 3816 (O).
- 4807 *Proposició no de Llei sobre la creació del Patronat de Turisme de Catalunya.* BOPC, 99 (O).

H. PROJECTES, PLANS I COMUNICATS DEL GOVERN

- 4430 *Projecte de Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya.* BOPC, 89, 3443 (O); 91, 3533 (T); 96, 3744 (T).

I. INTERPELLACIONS I MOCIONS

1. INTERPELLACIONS

a) Interpellacions que s'anuncien

- 4766 *Interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de serveis de la Seguretat Social a la Generalitat.* BOPC, 98, 3817 (O).
- 4767 *Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'Equipaments Especials.* BOPC, 98, 3818 (O).
- 4779 *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la moció referent a les inundacions de determinades comarques de Girona.* BOPC, 98, 3819 (O).
- 4780 *Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la campanya francesa contra els productes espanyols i les seves repercussions.* BOPC, 98, 3819 (O).

K. ALTRES PROCEDIMENTS

1. PROCEDIMENTS DAVANT LES CORTS GENERALS

- 4731 *Projecte de Proposició de Llei per la qual es regula la partici-*

pació de la Generalitat en la gestió del sector públic econòmic de l'Estat, a través de la designació de representants en els organismes econòmics, en les institucions financeres i en les empreses públiques de l'Estat, d'acord amb el que preveuen els articles 12.2 i 53 de l'Estatut d'Autonomia. BOPC, 98, 3838 (O).

2. PROCEDIMENTS DAVANT EL GOVERN DE L'ESTAT

- 4500 *Proposta de sol·licitud al Govern de l'Estat perquè adopti un Projecte de Llei de concessió d'un crèdit extraordinari de 20.000 milions per a l'ocupació comunitària a les Comunitats Autònomes.* BOPC, 92, 3568 (O); 97, 3779 (T).

3. PROCEDIMENTS DAVANT EL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

- *Recurs previ d'inconstitucionalitat a interposar pel Parlament per impugnar la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic. Sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu.* BOPC, 93, 3588 (O); 95, 3664 (T i I).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Compareixença del Parlament. Atlegacions que formula el Parlament.* BOPC, 93, 3589 (O).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Fundacions Privades. Compareixença del Parlament. Atlegacions que formula el Parlament.* BOPC, 93, 3593 (O).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei 6/1982 sobre Declaració com a Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca. Compareixença del Parlament. Atlegacions que formula el Parlament.* BOPC, 97, 3779 (O).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei d'Harmonització del Procés Autonòmic. Compareixença del Parlament. Atlegacions que formula el Parlament.* BOPC, 99 (O).